ANNE-LISE OG PETER LØBNER-MADSEN

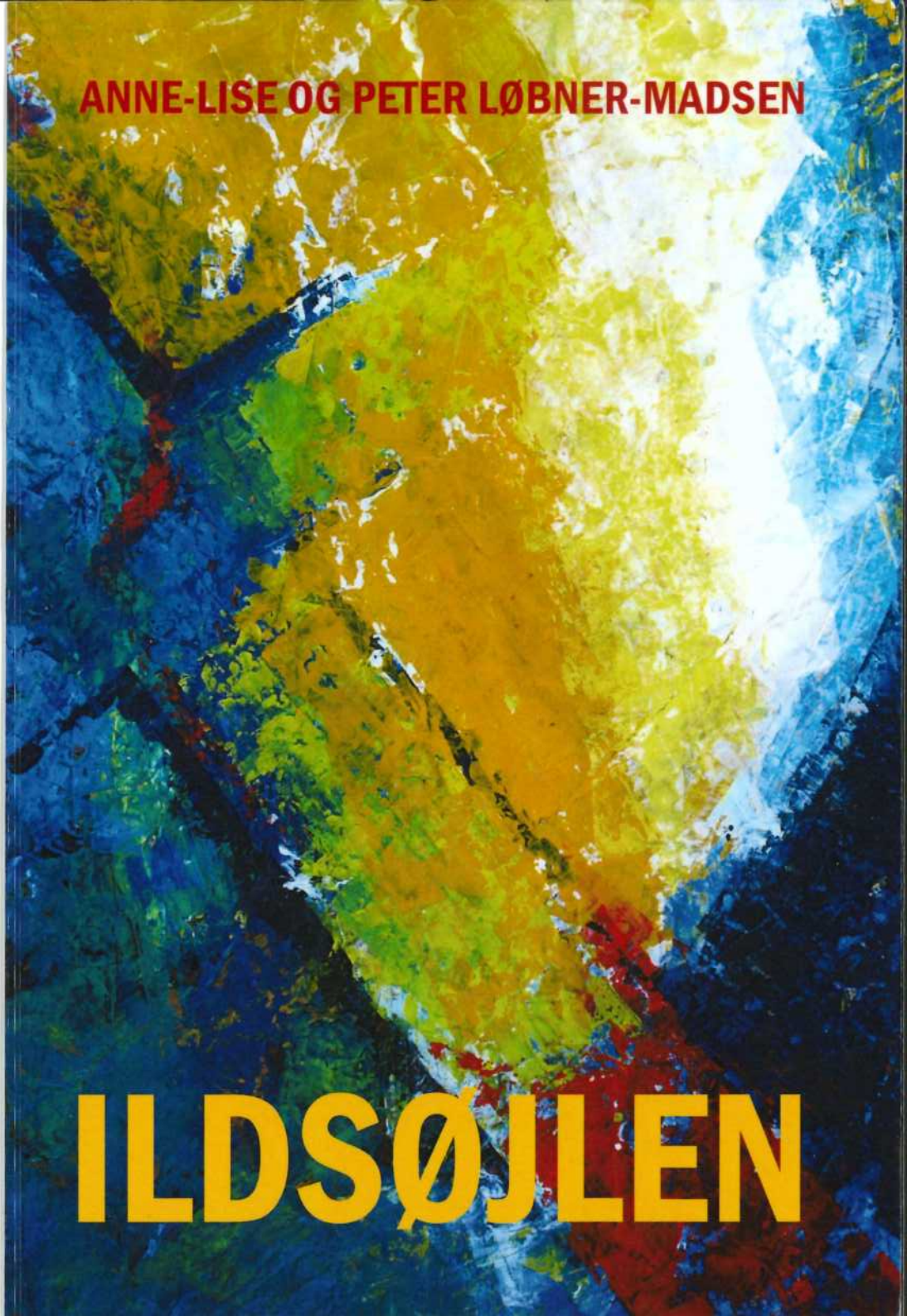

ILDSØJLEN

Indhold

Indledning		side 5
1.	Fra evighed til evighed	side 13
2.	Guds arbejdsdage	side 19
3.	Udvælgelsen	side 27
4.	Helligåndens stærke, overvældende kraft i GT	side 31
5.	Guds generaler	side 39
6.	Guds Åndsfyldte ledere	side 47
7.	Helligånden forvandler mennesker	side 57

8. De dyrebare Skrifter side 65

9. Hver profet har sin "Ildsøjle" side 73

10. Guds stærkeste løfter om Helligåndens udgydelse side 79

11. Se det Guds lam, som bærer verdens synd side 87

12. Jesus, vort forbillede side 97

13. Jesu undervisning om Helligånden side 105

14. Dagen, der forvandlede verden side 115

15. Helligånden arbejder til evig tid side 123

16. Helligånden bygger Kristi menighed side 131

17. Helligåndens vidunderlige gaver side 139

18. Vær frimodig og forstandig side 149

19. Tungetalen, Helligåndens dyrebare gave til os side 161

20. Det vigtigste af alt side 170

Indledning

Vi vil gerne begynde denne bog med at fortælle lidt om, hvorfor vi skriver endnu en bog. I denne tid er både min mand, Peter, og jeg på missionsrejser i Israel og Afrika. I 2013 fejrede vi vort 50-års jubilæum som missionærer, og mens mange mennesker omkring os forventer, at vi snart stopper med at være missionærer, bliver vi mere og mere "tændte" i vore hjerter for at sprede det glade budskab om frelsen ved troen på Jesus Kristus, Guds Søn, og hjælpe mennesker, som er i nød og trænger til at se Guds kærlighed gennem vore og vore partneres gerninger.

Hver gang, vi læser i Bibelen, kan vi se, at vi lever i en meget alvorlig tid, som Guds ord kalder endetiden. Matt. 24, 14-15. Næsten alle de tegn, Jesus gav os på denne tid i Mattæus-Evangeliet og andre steder, er gået i opfyldelse. Derfor

er det så vigtigt for os personligt, at vi hele tiden står i det rette forhold til Gud og er klar til Jesu komme, hvor Han vil hente alle dem, der er rede, og som tror på Ham som deres personlige Frelser. Der er særligt én ting, som ligger os meget på hjerte, og det er, at vi altid må være fyldte af Helligånden og leve i Guds nærhed. Vi ønsker at være ledet af Ham! Uden Guds gode, stærke Helligånd nytter vores arbejde og møje ingenting. Vi synes samtidig, at der tales alt for lidt om dette emne i kristne kredse. De fleste kirker har et stort program kørende, og alle gør deres bedste for at holde arbejdet i gang, men der tales ikke ret meget om, hvor vigtigt det er at blive fyldt med Helligånden, som det skete for de første kristne på Pinsedagen i Jerusalem for over 2000 år siden. Den gang turde disciplene ikke forlade Øvresalen, før de havde modtaget det, Jesus havde lovet dem. Der står i Ap. Gern. 1, 4-5: *Og engang, da han holdt måltid sammen med dem, bød han dem ikke at vige fra Jerusalem men oppebie det, som Faderen havde forjættet, og som I,* sagde han, *har hørt mig tale om. Thi Johannes døbte med vand; men I skal om ikke mange dage døbes med Helligånden.* Jesus fortsætter i vers 8: *Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.*

Alt, hvad vi gør for Gud i egen kraft og ved egen styrke, nytter ikke ret meget, - men ved Guds Ånd lykkes tingene og bærer evighedsfrugter.

Mens vi forberedte os på at begynde at skrive denne bog, kom vi til at tænke på ildsøjlen og skysøjlen, som ledte Israels folk, da de var blevet befriet fra slaveriet i Egypten, som det fortælles i 2. Mosebog 13, 17-22. Vi blev med det samme inspireret til at kalde denne nye bog "Ildsøjlen". Da Israelitterne stod overfor at skulle gå igennem ørkenen for at vandre til Kanaans land, viste Gud vej, som der står i vers 21-22:

Men Herren vandrede foran dem, om dagen i en skystøtte for at vise dem vej og om natten i en ildstøtte for at lyse for dem; så kunne de rejse både dag og nat. Og skystøtten veg ikke fra folket om dagen, ej heller ildstøtten om natten. Tænk, hvor trygt og godt det var at vide, at Gud ledte dem ved et synligt mirakel! Fulgte de søjlen, kom de på rette vej. Var de ulydige og selvrådige og gik deres egne veje, ville de fare vild. I vor tid, hvor det bliver mere og mere mørkt i den åndelige verden omkring os, og vi som troende kristne har brug for at kunne se klart, hvor vi går, og hvad vi foretager os, har vi brug for en ildsøjle til at lyse i mørket.

Da Farao fandt ud af, at det var en stor dumhed, han havde gjort ved at lade israelitterne rejse, samlede han hele sin hær for at indhente dem og tvinge dem til at komme tilbage til Egypten for at blive hans slaver. Men så står der et meget stærkt ord i kap. 14, 19-20:

Guds engel, der drog foran Israels hær, flyttede sig nu og gik bag ved dem; og skystøtten flyttede sig fra pladsen foran dem og stillede sig bag ved dem og kom til at stå imellem Egyptens og Israels hære; og da det blev mørkt, blev skystøtten til en ildstøtte og oplyste natten. Således kom de ikke hinanden nær hele natten.

Vi læser videre, at Moses rakte sin hånd ud over havet, og Herren drev hele natten havet tilbage med en stærk østenstorm og gjorde havet til tørt land. Israelitterne kunne gå tørskoet over, mens Faraos hær kom lige bagefter dem. I vers 24 står der et fantastisk ord: *Men ved morgenvagtens tid skuede Herren fra ild- og skystøtten hen imod Egypternes hær og bragte den i uorden.* Herren bremsede fjenderne! Israelitterne kom sikkert over på den anden side, fordi Gud holdt øje med dem og deres fjender og passede på sit folk! Prøv at se det for dig: Gud sad på sin trone – højt hævet over jorden – og så gennem ildsøjlen ned på sit folk som gennem en kikkert! Fra sin trone kunne Han dirigere hele slagets gang. Hvilken mægtig Gud, Israel har; og hvilken mægtig Gud, vi har!

Vi læser senere i 2. Mosebog kap. 40 om, hvordan det gik israelitterne på deres vandring gennem ørkenen. De oplevede mange af Guds store mirakler. Selv om de gjorde store fejltagelser og sårede Gud, var Han dog trofast imod dem, tilgav dem og hjalp dem igennem vanskelighederne. De skulle bygge Herren en helligdom og tjene og tilbede Ham

gennem hele ørkenvandringen, og Gud gav Moses alle de råd og forordninger, der skulle til for at gennemføre det store arbejde.

Peter og jeg har flere gange fået ordene fra kap. 40, 34-38, når vi i vores tjeneste som missionærer var nødt til at flytte fra sted til sted for at begynde nyt arbejde for Herren, og disse ord har styrket os meget og givet os vished om, at Gud havde alt under kontrol og ville lede os dag og nat. Mennesker har ikke altid kunnet forstå, hvorfor vi flyttede, som vi ofte har gjort i vores tjeneste som missionærer. Men Helligåndens stille stemme i vore hjerter var som en ildsøjle foran os. Vi kunne ikke gøre andet end det, vi gjorde, og det viste sig altid, at Gud havde en plan med os på de steder, vi kom til. Vi fik ordene om israelitterne, hvor der står, at på hele deres vandring fra sted til sted brød israelitterne op, når skyen løftede sig fra boligen. Men hvis skyen ikke løftede sig, gjorde de det ikke; de brød ikke op, før den løftede sig! Beretningen om israelitternes vandring med ildsøjlen som leder står også beskrevet i 4. Mosebog 9, 15-23. Da de rejste Guds bolig, Vidnesbyrdets telt i ørkenen, står der om skyen, der så ud som ild og dækkede stedet, hvor Guds bolig var rejst, og hvor israelitterne havde slået lejr: *Hver gang skyen løftede sig fra teltet, brød israelitterne op, og der, hvor skyen stod stille, slog israelitterne lejr.* Når skyen blev liggende i lang tid, blev folket der i lang tid, men så snart skyen flyttede, flyttede de med, selv om det til tider blot kunne være

en dag eller nogle få dage. Skyen var for dem det symbol, Gud brugte til at lede dem, og de fulgte Guds ledelse helt nøjagtigt. Vi har ofte tænkt på, hvordan det ville have været for dem at nægte at følge med, hver gang Gud befalede dem at gå. Så var de blevet ladt tilbage i mørket uden Guds hjælp og ledelse, og de måtte klare sig selv midt i ørkenen. Vi beder hver dag til Herren om at få nåde til at følge Hans befalinger, som Han giver os ved Helligånden. Det er vigtigt at være lydige imod Ham. Vi har ikke alle fået samme kaldelse og tjeneste, men det er vigtigt at være trofaste og adlyde Helligåndens røst, uanset hvor vi befinder os i Guds vingård.

Vi har som sagt valgt at kalde denne bog for "Ildsøjlen", da vi ser og hører, at verden bliver mere og mere mørk. *Mørket skjuler jorden og dunkelhed folkene, men over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses.* Es. 60, 2. Dette ord gælder Israels folk, og det gælder også for os som Guds udvalgte folk i Jesus Kristus. Jo mørkere verden bliver omkring os, des mere skal vi få lov til at opleve, at Helligånden lyser for os, når vi lader Ham vandre foran os. Hvor er det vidunderligt at tænke på, at Gud havde omsorg for sit folk gennem hele den svære vandring gennem ørkenen. Men det var vigtigt for dem at følge ildsøjlen hele vejen og følge Guds ordre gennem Moses. For os har ildsøjlen altid været et billede på Helligånden, som er vores vejleder, hjælper og beskytter. Han har også omsorg for os, som er udvalgt i

Kristus, til at vandre frem ad Hans vej og til sidst nå himlen. Må Gud hjælpe os til altid at stole på Ham og lytte til Helligåndens stille stemme tale i vores indre!

Vi skriver begge to forskellige afsnit i bogen, og vi håber, at den enkelte læser må få mere tro på Guds ledelse, beskyttelse og hjælp gennem Helligånden ved at læse denne bog. Vi har valgt at skrive små afsnit, så du kan nå at grunde over det, du har læst. Vores inderlige ønske er, at du, som er delagtig i Guds udvalgte folk i Kristus, altid må tage dig tid til stilhed, hvor du læser i Ordet og grunder over det og beder Ham om nåde til at være ledet af Helligånden. Vi beder, som kong David gjorde i Salme 51, 12-14: - *skab mig, o Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre; kast mig ikke bort fra dit åsyn, tag ikke din hellige Ånd fra mig. Glæd mig igen med din frelse, giv mig til støtte en villig ånd!*

Peter og Anne-Lise Løbner-Madsen

1. kapitel

Fra evighed til evighed

Gud er en evig Gud, og Ånden og Ordet, som bor i Hans indre, er evigt. Ingen af os ved, hvad Gud virkede, skabte og gjorde, før vores jord blev til. Gud har været der fra evighed af. Men der står om vores verdens begyndelse i vores Bibel fra det første vers i 1. Mosebogs 1. kapitel: "I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Jorden var dengang tom og øde, der var mørke over urdybet, og Guds Ånd svævede over vandene."

Hans Ånd var der fra begyndelsen, fordi den kommer fra Guds inderste væsen og hjerte!

Kan du forestille dig, hvor tomt og stille der var? Vi tror, det

pressede på i Guds hjerte at gå i gang med at skabe noget helt unikt. Han er Skaberen! Han længtes sikkert efter at se liv på den øde, golde jord.

Da vores ældste søn var lille, digtede han sin første sang, som lød: *Hvorfor tror du, at Gud skabte dig og mig? Jo, fordi Han ville ha' nogen, som Han kunne elske!*

Alle himmelske væsener, engle, serafer og keruber lyttede til Guds røst og adlød og ærede Ham. Men det er sikkert rigtigt, at Han længtes efter en skabning, Han kunne elske, og som ville elske Ham tilbage og adlyde Ham frivilligt. Han ville lade menneskene vælge selv, om de ville elske Ham af et oprigtigt hjerte. Og Gud var forudseende: Hvis Hans skabning, som Han ville give en fri vilje til at elske Ham og adlyde Ham, alligevel mislykkedes, ville Han selv komme til dem, så de kunne se Ham og Hans gerninger og derefter vælge at være Hans børn, adlyde og elske Ham. Der står i Efeserbrevet 1, 3-6:

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse. Thi før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os i ham til at være hellige og uden dadel for hans åsyn, og han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljesbeslutning til lov og pris for sin nådes herlighed, som han skænkede os i den elskede. I ham har vi forløsning

ved hans blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er.

Guds Ord, Jesus Kristus, var dér sammen med Guds Ånd helt fra begyndelsen af vor tidsalder. Både Ordet og Ånden kom fra dybet af Guds hjerte, og Han havde magt til at sætte disse to mægtige kræfter i bevægelse og skabe det, Han selv ønskede. Gud skabte Adam som det første menneske, som der står i 1. Mos. 2, 7:

Da dannede Gud Herren mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen. I vers 21 står der, at senere lod Herren en dvale falde over Adam, og da han var sovet ind, tog Herren et af hans ribben og lukkede med kød i dets sted, og af ribbenet, som Gud Herren havde taget fra Adam, byggede Han en kvinde og førte hende hen til Adam. Det er fantastisk at læse om og tro på.

Gud skabte alle slags træer, som var dejlige at se på og skønne at spise af. Han skabte fugle og fisk og mange slags dyr samt alt, hvad mennesket havde brug for af gode ting. Men der var ét træ i haven, som mennesket ikke måtte spise af: træet til kundskab om godt og ondt. Hvorfor skabte Gud dette ene træ, som kunne forårsage, at mennesket kom til at synde imod Ham. Vi tror, Gud på den måde ville teste Adams og Evas vilje og karaktér for at se, om de virkelig ville adlyde og elske Ham. Da Gud pustede sin livsånde ind

i mennesket, gav Han dem samtidig en samvittighed, så de kunne bedømme, om de gjorde det rette eller det forkerte.

Vi ved alle, at de to første mennesker faldt for fristelsen og syndede imod Gud ved at vælge forkert. Derefter måtte Gud Herren udelukke dem af Edens Have og overgive dem til at leve videre efter deres samvittighed. Gud lader altid mennesker vælge selv, hvordan de vil leve, og hvordan de vil forholde sig til Guds ord. Gennem hele livet er vi på valg!

Abel

Vi ved, at Adam og Eva efter uddrivelsen af Edens have fik sønner og døtre. Dengang levede man i rigtig mange år og nåede at få meget store slægter. Iblandt dem var der onde mennesker, som ville følge deres egne viljer og lyster, men der blev også født retfærdige mennesker, som af hele deres hjerte elskede Gud og ønskede at adlyde Ham. Dem kunne Gud udvælge til at tjene Ham. Vi læser om de to brødre, Kain og Abel, at Kain var misundelig på sin bror Abel og slog ham ihjel. Abel havde nemlig en stærk tro på Gud og en ydmyg ånd, så han ofrede et rigere offer til Gud end hans bror. Hebr. 11, 4.

Set og Enosh

Adam og Eva fik en anden søn i stedet for Abel. Han hed Set. Set fik en søn, som han kaldte Enosh. Dengang begyndte man at påkalde Herrens navn! 1. Mos. 4, 25-26. Når men-

nesker begynder at påkalde Herrens navn, sker der store ting i den åndelige verden, og Helligånden begynder at arbejde. Gud hører, når vi kalder på Ham og tilbeder Ham. I de ca. 1000 år, der gik fra Adam til Noa, var der mange gudfrygtige mennesker. Der står i samme kapitel om Enok, som levede i 365 år, at han vandrede med Gud, og pludselig var han der ikke mere, for Gud havde taget ham hjem.

Noa

Mens Noa levede, begyndte mennesker at blive så onde, at de kun øvede ondt dagen lang, står der i 1. Mos. 6,5. Da fortrød Herren, at Han havde skabt mennesker. Han blev meget bedrøvet og besluttede at udrydde både mennesker og dyr. Men da Han så på Noa, blev Han glad. Noa havde den rette ånd i sit indre og levede et retfærdigt liv. Noa var en retfærdig mand, udadlelig blandt sine samtidige, og han vandrede med Gud. Gud oprettede en ny pagt med Noa og reddede jorden. Vi kender sikkert alle historien. Ellers kan du læse den i 1. Mos. kapitlerne 7-10. På grund af én retfærdig mand, som levede for at ære Gud, bevarede Herren jorden. Derfor er vi mennesker her i dag! Noa reddede sig selv og hele sin familie og hele efterslægten. Tænk, hvor vigtigt det er at vælge ret!

Efter Noas tid besluttede Gud at udvælge en mand, et folk, et land og en by, hvorigennem Han kunne fuldføre sin frelsesplan med verden. Vi vil skrive om denne plan i korte

træk, og når vi når til slutningen af beretningen i vores Bibel om Guds plan, vil vi se, at det hele begyndte med Helligånden i 1. kapitel og 2. vers, og det slutter med Helligånden og Guds brud, som sammen udfører og fuldfører Guds plan med menneskene. Læs Johannes Åbenbaring 22, 17.

Til slut modtager Herren Jesus Kristus ved Helligåndens påvirkning millioner af mennesker, som ønsker at elske, ære og tilbede Ham. Guds hellige Ånd og Guds Ord virker på Guds skabninger fra evighed til evighed! Må Helligånden hjælpe, vejlede og styrke os alle, så vi må være med i denne skare.

2. kapitel

Guds arbejdsdage

Gud er ordenens Gud. Der er ingen tilfældigheder i Hans planer. Han arbejder gennem sin hellige Ånd og sit hellige, uforgængelige Ord på at frelse menneskene.

Vi tror på, at Gud, vor Skaber, skabte jorden på seks dage, og Han hvilede på den syvende dag.

Hele beretningen om skabelsen begynder i Edens have, Paradiset, hvor Adam og Eva sammen kunne leve i fred og harmoni med Gud. De skulle dyrke og vogte haven og adlyde de forordninger, Gud havde givet dem. Vi kender sikkert alle historien om syndefaldet, hvor Djævelen, den gamle slange, fristede Eva og derefter Adam til at synde

imod Gud Herren. De blev derefter drevet ud af haven, og Gud satte keruber med det lynende flammesværd til at vogte vejen til Paradiset og livets træ.

Men dermed var Guds skaberværk ikke slut. Han ønskede sig mennesker, som vil elske og adlyde Ham, og den plan arbejdede Han videre på, efter at Eva og Adam var blevet fordrevet fra Paradiset.

Ligesom Gud brugte seks dage til at skabe verden og brugte den syvende dag til at hvile i, tror vi, at Han brugte seks "arbejdsdage", hvor hver dag varede en tidsperiode på ca. 1000 år, hvor Han arbejdede med de mennesker, Han havde skabt, for at få dem til at leve efter Sin vilje. Men de skulle ikke tvinges. Gud ønskede mennesker, der frivilligt ville adlyde og elske Ham.

Den syvende tidsperiode vil Han ifølge Sit ord bruge som en "sabbatshvile" sammen med Sit folk, når Tusindårsriget kommer, som står beskrevet i Åbenbaringsbogen 20.

Der står i 2. Peters brev 3, 8: *Men dette ene må I ikke glemme, I elskede, at én dag er for Herren som tusinde år, og tusinde år som én dag.*

Det er Guds store visdom, at vor tidsregning ikke passer nøjagtigt sammen med den jødiske tidsregning, for at vi

ikke skal kunne sætte nøjagtige dage og timer på, hvordan Gud fuldfører sit værk og vide nøjagtigt, hvornår Jesus henter sin brud. Han ønsker, vi altid skal være rede og være bedende.

I skrivende stund har vi år 2014 efter Kristus. Men efter den jødiske tidsregning er vi nu i år 5775.

Guds 1. arbejdsdag

Gud havde givet mennesker en fri vilje. De kunne selv vælge, om de ville adlyde Ham. I den første tidsperiode på ca. 1000 år fra Adam til Noa var der mennesker, der levede efter Guds anordninger og adlød Hans røst i deres indre, samvittigheden. Gud har fra begyndelsen givet mennesker dette vigtige instrument i deres indre, som fortæller hver enkelt, hvad der er rigtigt og forkert.

Men i den første tidsperiode endte det med, som der står i 1. Mosebog 6, 5-7: *Men Herren så, at menneskenes ondskab tog til på jorden, og at deres hjerters higen og tragten kun var ond dagen lang. Da angrede Herren, at han havde gjort menneskene på jorden, og det skar ham i hjertet. Og Herren sagde: Jeg vil udslette menneskene, som jeg har skabt, af jordens overflade, både mennesker, kvæg, kryb og himmelens fugle, thi jeg angrer, at jeg gjorde dem!*

Det må have været forfærdeligt for Gud at se, at hele Hans

skaberværk skulle gå til grunde. Men det næste, vi læser, viser os, at Herren ser hvert enkelt menneske, og Hans hjerte bevæges dybt, når Han ser ét menneske, der vil adlyde Ham.

Gud Herren så, at der var én mand, der var retfærdig og vandrede med Gud: Noa. I 1. Mos. kapitlerne 7- 10 læser vi om, hvordan Gud reddede jorden gennem sin tjener Noa og hans familie. Gud bruger ofte ét enkelt menneske til at velsigne verden igennem. Noa reddede os alle ved at leve efter Guds vilje, ellers havde hele verden været udslettet i dag!

Guds 2. arbejdsdag

Tidsperioden på ca.1000 år, der derefter gik fra Noa til Abraham, var Guds 2. arbejdsdag. I de år fik mennesker også lov til at leve efter deres samvittighed – efter den lov, Gud havde lagt i deres hjerter, så de skulle vide, når de handlede ondt eller godt. Men synden var stadig et problem i verden. Derfor besluttede Gud selv at komme til jorden for at frelse mennesker fra synden.

Noa havde tre sønner: Sem, Kam og Jafet. Gud besluttede, at der gennem Sems efterkommere skulle dannes et folk, som skulle helliges til at føde Guds Søn, Jesus Kristus, ind i verden.

Ud af Sems slægt blev Abraham født. Herren så her igen ét

menneske, Han kunne stole på, og som Han kunne bruge til at føde et helt nyt folk frem på jorden, som skulle leve i tro og tillid til Gud og adlyde Ham.

Guds 3. arbejdsdag

Fra Abraham til David gik der igen en tidsperiode på ca. 1000 år, som vi kan kalde Guds tredje arbejdsdag.

I den tidsperiode skabte Gud gennem mange trængsler og tros-prøver et udvalgt folk, der ved Helligånden ville vandre i tro. I vor tid er det altså over 4.000 år siden, Abraham blev ledet af Gud til at gå ud fra sit land, sit folk og sit hjem til det land, Kana´an, som Israels folk skulle bo i.

Jøderne fik loven på Zinai bjerg, som de skulle leve efter.

Guds 4. arbejdsdag

Fra David til Jesus Kristus gik der igen en tidsperiode på ca. 1000 år. Israelitterne blev ledet ved loven gennem konger, dommere og profeter. Men synd og afgudsdyrkelse tog til stadighed magten over folket.

Alle profeterne taler gennem Guds ord om, at Guds vrede var over israelitterne på grund af dette, og de oplevede Guds straf på mange forfærdelige måder. Men alle profeterne lover, at en dag vil Gud selv komme ned til sit folk og frelse dem fra deres synder og forvandle deres hjerter.

Guds 5. og 6. arbejdsdag

Det, der gennem alle tider har skilt mennesker fra Gud, er synden!

Gud kom gennem sin Søn, Jesus Kristus, selv til jorden for at give mennesker en mulighed for at blive frelst fra synden ved troen på Ham. Evangeliet skulle forkyndes for alle mennesker, så hver enkelt selv kunne vælge at blive frelst af Guds store nåde. Det er i afslutningen af denne tidsperiode, vi lever nu. Det er en nådetid! Guds menighed ud over jorden vokser fra dag til dag og tæller nu millioner af mennesker, der er kommet til en personlig tro på Jesus Kristus og er blevet renset fra synden gennem Jesu værk på Golgata, da Han udgød sit blod som et fuldbragt offer for vore synder.

Vi tror ifølge Guds ord, at Jesus vil komme tilbage til jorden for at hente sin menighed, når tidens fylde er inde. Der er ikke frelse gennem nogen anden end Jesus Kristus. Han er den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker, som kan redde os for tid og evighed. I Hebr. 1, 1-3 står der:

Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder har talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede

og bærer alt med sit mægtige ord. Og han tog sæde ved Majestætens højre hånd i det høje, efter at han havde fuldbragt renselse for vore synder."

Guds sidste ugedag, hviledagen, som kaldes Tusindårsriget

Ingen kender dagen eller timen for afslutningen af nådens tidsalder og begyndelsen på Tusindårsriget. Vi ved blot, at tiden nærmer sig. Ondskaben tager til over hele jorden på en måde, som vi aldrig havde drømt om, det kunne ske. Der kommer til at ske mange frygtelige ting, inden Guds tidsplan er tilendebragt. Det kan vi læse om i Åbenbaringsbogen. Det, som det gælder om for os alle, er, at vi gør os rede til at møde Jesus, når Han kalder os hjem.

Jesus siger til os i Åb. 22, 12: *Se, jeg kommer snart, og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.*

3. kapitel

Udvælgelsen

Vi er sikkert alle enige om, at det er en meget alvorlig tid, vi lever i. Mange mennesker er bange for fremtiden. Alt er usikkert – set med vore menneskelige øjne og vor forstand. Vi er bekymrede på grund af de mange krige, der er i hele verden, for de mange naturkatastrofer, sygdomme og for verdensøkonomien. Hvordan skal det hele gå? Vi er usikre og ulykkelige, når vi tænker på alt det onde, der foregår omkring os. Men der er håb! Gud, vor Skaber og himmelske Far, har givet os håb!

Vi har et meget praktisk forslag til alle, der sammen med os vil følge en anvisning, vi tror, vi har fået fra Helligånden under bøn.

Jesus siger, at vi farer vild, fordi vi ikke kender Skrifterne, Guds ord. Jesus er Guds levende ord, som kom til verden for at lære os at kende Gud, og for at vi skulle forstå Hans ord og Hans vilje. Jesus siger: *Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.* Johs. Ev. 8, 12. Hvis vi derfor beslutter os for at læse Guds ord hver eneste dag , er det Guds Søn, Jesus Kristus, der taler til os ved Helligånden.

Hvis du ønsker at kende Guds planer med nutiden og fremtiden, er du nødt til at sætte dig ind i, hvad Han sagde til os gennem sit ord, Bibelen, i fortiden. Vi vil derfor foreslå en plan, som vi selv vil følge, og at du tager en beslutning om at tage ét skridt ad gangen: at læse ét kapitel fra 1. Mosebog hver dag i en måned. Bogen har 50 kapitler, så det vil tage dig knap to måneder at læse det hele. Inden du begynder at læse, skal du bede Helligånden om at åbne dine åndelige øjne, så du kan se Guds plan. Det er kun Helligånden, der kan åbenbare Ordet. Hvis du blot læser Bibelen som en roman, vil du hurtigt glemme det, du har læst, og det giver ikke ret meget mening. Tag dig tid til at søge Gud. Det er livsvigtigt for os alle.

Hvis du gør det, vil du dag for dag forstå Guds plan:

Herren udvalgte Abraham, Isak og Jakob til at være grundstammen i Guds udvalgte folk, Israel.

Herren udvalgte landet Israel, som det mindste land på jorden, for at Jesus, vor Frelser, skulle fødes der.

Herren udvalgte byen Jerusalem, til at være Hans by og tilhøre Ham som Den store Konges by.

Pludselig kan du forstå den voldsomme kamp, der hele tiden har været og er omkring Guds land, Guds folk og Guds by. Mange mennesker prøver at gå imod Guds plan og kæmper om at overtage landet og byen og tilintetgøre folket. Men ingen kan ændre Guds planer på disse områder! Det er ikke bare krigene fra Israels naboer imod Israel, du vil forstå, men du vil også forstå Erstatningsteologien, hvor de såkaldte kristne vil fjerne jøderne som Guds udvalgte folk og sætte sig selv i stedet som dem, alle Guds løfter tilhører. Du vil forstå, at det ikke er mennesker, der kæmper imod Israel, men det er åndsmagter, der vil tage magten fra Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og selv overtage alt det, Gud har lovet sit udvalgte folk. De vil - måske ubevidst - sætte Guds modstander, Djævelen, i centrum i stedet for Gud.

Men Gud siger, at alt andet skal forgå, men Hans Ord skal bestå til evig tid. Alt, hvad Herren har sagt i Sit Ord, går i opfyldelse og kan ikke rokkes. Hvis vi vil leve i håbet, troen og Guds kærlighed, er vi nødt til at kende Hans Ord. Vi har skrevet om udvælgelsen af jøderne, deres land og deres by i bøgerne "Guds Øjesten" og "De vender hjem som trækfug-

lene". Disse bøger kan læses på vores hjemmeside: www. Palma-mission.dk. Derfor vil vi ikke gentage detaljerne her. Vi vil ønske, at vi alle – mere end nogensinde – selv læser Ordet, og at vi alle sætter os ind i Guds planer for fremtiden. Jo mere du læser og beder Helligånden om at gøre Ordet levende for dig, des mere visdom vil du få. Du vil føle dig mere og mere sikker på, at Gud har omsorg for dig og dine kære nu og i fremtiden. Du vil få lyst til at bede mere og lægge alt frem for Gud hver eneste dag. Du vil forstå, at du selv er udvalgt til at være en del af Guds udvalgte folk (læs Rom. 11) , og Han vil bruge dig til at bringe Jesus ud til verden omkring dig. Troen vil vokse i dit hjerte, så du ikke bekymrer dig for fremtiden. Du vil ikke længere lade dig drage hid og did af menneskers ord og meninger, men Helligånden vil åbenbare Jesus for dig og give dig fred og ro i dit indre.

4. kapitel

Helligåndens stærke, overvældende kraft i Det Gamle Testamente

Vi læser om Helligånden ved Skabelsen, at den svævede over vandene, mens der var mørkt og øde overalt. Man kan næsten føle, at Ånden ventede på et ord fra Gud, så noget mægtigt kunne ske gennem Ordet fra Gud og Ånden fra Gud. Og pludselig skete det, mens alt virkede allermest mørkt, tomt og håbløst. Gud udtalte Ordet: "Der skal være lys!" Og der blev lys!

Læser vi videre om skabelsesberetningen, bliver vi overvældede af den mægtige kraft, der udløses, når Ånden og

Ordet virker sammen. "Forunderlige Gud! Vi må prise og tilbede dig! Ingen anden kunne gøre det, du gjorde!"

Nu har vi læst om, hvordan ydmyge, stærke mennesker blev ledet af Helligånden til at gøre Guds vilje: Abraham og Sara, Isak, Jakob og mange af de andre, Bibelen fortæller om i Mosebøgerne.

Josef

Vi er også meget betaget af Josefs historie, fordi han ligner Jesus så meget. Fra 1. Mos. 37 og fremover læser vi om Josefs liv. Det, vi skal fæste os ved her, er, at Guds Ånd boede i ham. Det var meget mærkbart, da Farao skulle finde en leder til at løse de svære opgaver i sit rige. Han havde hørt, hvor vis Josef var, så det var ham, han ville bruge. 1. Mos. 41: Farao spurgte sine folk angående Josef: *Hvor finder vi en mand, i hvem Guds Ånd er som i ham?* Og Farao sagde direkte sin mening til Josef om det, han så: At Josef var den mand, han kunne bruge til at organisere alt i hele sit rige, så landet blev friet fra hungersnød og fattigdom. Læs hele kapitlet, og du vil se, hvordan Gud kan ophøje og bruge et menneske, der er fyldt med Hans Ånd. Det er helt klart, at Helligåndens gaver fungerede gennem Josef, så han havde en overnaturlig visdom. Der står i de øvrige kapitler, at Herren var med Josef, så han havde lykken med sig, og Herren lod alt, hvad han gjorde, lykkes, og at Herren velsignede egypternes hus på grund af Josef. Alting gik godt for Josef,

fordi Herren var med ham; og det, han gjorde, lod Herren lykkes.

Vi kan måske indvende og sige: "Jamen det var Josef. Vi andre er helt almindelige mennesker, som har mange ting, der mislykkes." Men Guds Ord siger mange steder, at når vi vandrer efter Guds vilje, vil tingene lykkes for os. I Salme 1 står der: *Salig den mand, som ikke går efter gudløses råd, står på synderes vej eller sidder i spotteres lag, men har lyst til Herrens lov, og som grunder på hans lov både dag og nat. Han er som et træ, der er plantet ved bække, bærer sin frugt til rette tid, og bladene visner ikke; alt, hvad han gør, får han lykke til!*

Gud bruger små, ydmyge mennesker

Når Gud ville bruge nogen i Det Gamle Testamente til særlige opgaver, fyldte Han dem med sin Ånd, så de kunne klare opgaverne. Det var meget ofte mennesker, som ikke selv syntes, de var noget særligt men følte sig små og uværdige. Det er det samme princip, Gud bruger i dag. De mennesker, der føler sig store, alvidende og dygtige, må først ydmyge sig under Guds vældige hånd, før Han kan bruge dem! Vi vil nævne nogle af dem, Gud brugte på en forunderlig måde i Det Gamle Testamente, selv om de følte sig uværdige. Vi ønsker at styrke dig, kære læser, så du i tro tager imod, at Gud også vil bruge dig! Der er brug for arbejdere til høsten i Guds rige i dag mere end nogensinde, så vi ønsker, at du, som har givet dit liv til Jesus som din

Frelser, skal forstå, at Guds gode Helligånd også kan virke gennem dig, og du skal vide, hvor vigtig du er i Guds store frelsesplan med verden.

Tabernaklet

Da israelitterne skulle bygge Guds helligdom i ørkenen, gav Han Moses nøje anvisning på, hvordan hver detalje i helligdommen skulle være; og Aron og hans sønner blev indsat til at gøre præstetjeneste for Gud. Det var meget vigtigt for Herren, at alt i Hans helligdom var helligt, så Han befalede Moses, at der skulle laves specielle klæder til Aron og hans sønner, når de skulle gøre præstetjeneste. Der står i 2. Mosebog 28, 2: *Og du skal tilvirke din broder Aron hellige klæder til ære og pryd, og du skal byde alle kunstforstandige mænd, hvem jeg har fyldt med kunstfærdigheds ånd, at tilvirke Arons klæder, for at han kan helliges til at gøre præstetjeneste for mig.*

Læs hele kapitlet, og du vil blive forundret og velsignet af at læse alt om, hvordan præstedragten, og alt, hvad der hørte til gudstjenesten i Åbenbaringsteltet, skulle være. Vi bliver dybt berørt af denne beskrivelse, hver gang vi læser den. Det er lige så vigtigt for os i dag at være rene og hellige i vore hjerter, når vi er indsatte til en speciel tjeneste i Guds helligdom. Men der stod så forunderligt i vers 3, at Gud selv havde fyldt gudfrygtige mænd med sin egen Ånd, så de kunne lave de smukke, hellige klæder til præstetjenesten. Når vi ser særlige tjenester, som lykkes på en guddommelig

måde i Guds rige i dag, skal vi tænke over, at det er Gud selv, der har fyldt dem med sin Helligånd, for at de kan udføre deres tjenester. Er det ikke forunderligt? Vi bliver fyldt med tak, ære og lovsang til Gud for Hans visdom og nåde mod sine tjenere!

I 2. Mosebog 31 står der om udsmykningen i helligdommen. Gud udvalgte selv dygtige kunstnere og fyldte dem med sin Ånd, med visdom og klogskab og indsigt til at udføre al slags arbejde. Som medarbejder gav Gud dem Oholiab af Dans stamme. Gud sagde derefter, at Han selv havde lagt kundskab i disse kyndige mænds hjerter, så de kunne udføre, hvad Han havde befalet. Er det ikke fantastisk? Det er på ingen måde ligegyldige opgaver, vi har i Guds rige. Både åndelige og praktiske opgaver behøver Guds Ånd til vejledning og hjælp. Det er helligt arbejde alt sammen!

Guds suveræne ledelse

Moses var fuldstændig klar over sin egen afmagt, mens han skulle gå foran israelitterne på vandringen i ørkenen. Han søgte ind til Gud i Åbenbaringsteltet igen og igen for at få vejledning. Der står i kap. 33, 7-11, at hver gang, der var nogle, der søgte råd og vejledning hos Herren, gik Moses ud til Åbenbaringsteltet uden for lejren. Og hver gang han gjorde det, stillede folket sig andægtigt i deres teltåbninger og fulgte Moses med øjnene for at se ham, når han kom ud af Åbenbaringsteltet efter at have lagt sagerne frem for

Gud. Når Moses gik ind i teltet, steg skystøtten ned og stod i indgangen til teltet, og Herren talte med Moses. Skystøtten er for os et tegn på Guds nærvær ved Helligånden. Når israelitterne så skystøtten stå ved indgangen til teltet, rejste de sig alle op og tilbad ved indgangen til deres telte. De følte sig på hellig grund.

Det rører os dybt at læse dette. For os i dag er det et billede på, at vi som Guds medarbejdere må søge ind i vort "Åbenbaringstelt", lønkammeret, for at lægge alle vore sager frem for Gud og være alene med Ham. Vi oplever i vor ånd, at når vi gør det og tager god tid til at være ind for Guds ansigt, kommer vores "Skystøtte" ned om dagen og stiller sig hos os, og den forvandles til en "Ildsøjle", når det er mørkt. Guds nærvær, Guds stærke Helligånd, er mærkbart til stede, så snart vi søger Gud af et oprigtigt hjerte. Må Han hjælpe os til ikke at have så travlt med selv at finde løsninger og følge vor egen forstand i dagligdagen. Det er livsvigtigt for os som Guds udvalgte børn, at vi tager god tid til at søge Gud, før vi søger andre steder.

Moses turde ikke andet. Han veg ikke fra Guds nærvær. Der var et tidspunkt, hvor Gud sagde til Moses, at Han ville sende sin engel foran israelitterne, når de skulle gå videre ind i det land, som Han havde lovet Abraham, Isak og Jakob. 2. Mos. 33, 1-6. Herren lovede at tilintetgøre alle israelitternes fjender foran dem, men selv ville Han ikke drage

med, fordi Han var træt af folkets stivnakkede væsen og genstridighed. Han sagde til Moses: - *Vandrede jeg med, måtte jeg tilintetgøre dig!*

Da Moses hørte dette, blev han forfærdet og gik i inderlig forbøn til Gud for sig selv og folket. Han sagde i vers 15 nogle stærke ord til Herren, som vi kan lære af: *Hvis dit åsyn ikke vandrer med, så lad os ikke drage herfra!* Moses turde ikke tage et eneste skridt ud i ørkenen med hele Israels folk efter sig, hvis ikke Gud selv var med. Det har vi ofte sagt til Herren og til hinanden i vores tjeneste: "Hvis vi mærker, at Gud ikke vil gå med os, går vi ingen steder!" Lad os tænke meget over det i vore menigheder og samlinger. Hvis vi ikke mærker Guds nærvær ved Helligånden, må vi kaste os på vore knæ og råbe til Gud. Er det, fordi vi har gjort noget forkert, må vi omvende os! Er det, fordi vi kører med fuld fart af sted i vor egen kraft, må vi stoppe op og erkende, at der er noget galt. Hvis det hele er koldt og mekanisk i vore gudstjenester og samlinger, er det, fordi Guds Ånd har forladt os. Det må være en hjertesag for os at mærke Helligåndens nærvær, hvis vi tilhører Ham og ønsker vækkelse og velsignelse! Vi må bede om, at Helligåndens frugter og gaver er synlige iblandt os, så alt sker ved Helligåndens kraft.

5. kapitel

Guds generaler

Nogle mener, at Helligånden ikke var så virksom i Det Gamle Testamente, som Han var i Det Nye Testamente, men det kan ikke være rigtigt, for vi læser gang på gang om enkeltpersoner, som Gud fyldte med sin hellige Ånd. Hebræerbrevets forfatter i Det Nye Testamente fortæller os om mange af de store troshelte i Det Gamle Testamente, som forandrede verden og beviste for hele efterslægten, at de var fyldt med Guds Ånd. Hver gang, vi læser om dem, har vi lyst til at kalde disse troshelte for Guds generaler. De var åbne for Helligåndens indflydelse og lod sig drage og lede af Ham. De var Guds retfærdige kæmper, som var med til at udføre Guds planer. De havde alle en eller flere af Helligåndens gaver, og de havde en af de vigtigste gaver for at

kunne gå foran i Guds værk, nemlig troen. Uden troen på Gud, vor Skaber, er det umuligt at behage Ham. Hebr. 11, 6. Vi må tro, at Gud er til, og at Han lønner dem, der søger Ham. Denne tro, som behager Gud, får vi, når vi åbner vore hjerter for Helligånden. Vi vil gerne gengive hele kapitlet her, men det er bedre at overlade til dig, kære læser, at læse hele kapitlet og mærke den kraft, der strømmer ud fra Guds Ord. Vi vil her nævne nogle af dem, som havde Helligånden i deres hjerter.

Vi vil nævne Abel, som bragte Gud det rette offer, fordi han var en retfærdig mand, og vi taler om ham endnu i dag på grund af hans tro.

Enok døde ikke en naturlig død men blev taget bort af Gud på grund af sin stærke tro.

Vi har nævnt Noa, som var fuld af tro og Guds Ånd. Ellers kunne han ikke have hørt Guds røst og adlydt Hans befaling om at bygge en ark i et landområde, hvor der ikke var vand. Han reddede hele sin familie og hele efterslægten på grund af sin tro på Guds ord.

Man kan ikke finde større troshelt i Bibelen end Abraham. Guds Ord kalder alle, der har den samme tro på Gud, som Abraham havde, for Abrahams børn. De børn og den slægt, han og Sara blev forældre til, havde den samme stærke tro.

Læs om Moses, som havde så stærk en tro, at han nægtede at leve som Faraos datters søn og nyde alverdens rigdom. Han ville hellere give afkald på alt det jordiske, fordi han så hen til den usynlige og det fædreland, han engang skulle hjem til i himlen hos Gud. Når vi læser i Mosebøgerne, ser vi klart, at Moses var fyldt med Guds Ånd og i meget nær kontakt med Gud.

Skøgen Rahab og hele hendes familie blev reddet på grund af hendes tro.

Vi bliver især grebet af at læse om disse dyrebare kæmper, når vi kommer til versene 32 til 40 i Hebr. 11. De var i sandhed Guds generaler, som stod op i Guds kraft mod al modstand og alt det onde og umulige, de mødte. De gik foran os som mægtige vidner om, hvad Helligåndens kraft kan virke igennem små mennesker, som er rede til alt for at adlyde Gud. Det nævnes helt konkret i Ordet, at det var Helligånden, der drev dem, ledede dem og gav dem en overnaturlig kraft til at udføre Guds planer på jorden. Vi vil omtale nogle af dem her, og vi beder om, at Helligånden også i dag vil kalde mennesker til tjeneste, som vil lade sig fylde af Guds Ånd.

Josef

Lad os gå tilbage og høre om Josef og om, hvad der skete i Egypten, da Farao drømte om de syv fede og de syv magre

år. Der fortælles i 1. Mos. 41 om, hvor bekymret og desperat Farao var, fordi der ikke var nogen, der kunne tyde hans drømme for ham. Han hørte da om Josef, som havde været igennem mange svære prøvelser og siddet i fængsel i Egypten. Han havde gennem alle prøvelser holdt fast ved sin gudsfrygt, renhed og ærlighed og var ikke bange for at sige, hvad Guds Ånd viste ham. Farao kaldte ham til sig og forklarede ham sine drømme, og han sagde til Josef i vers 15: *Jeg har haft en drøm, som ingen kan tyde; men nu har jeg hørt om dig, at du kun behøver at høre en drøm, så kan du tyde den.* Vi læser her om Josefs rene hjerte. Han svarede: *Ikke jeg – men Gud vil give Farao et gunstigt svar.* Hvor kan vi lære meget af dette. Helligånden vil altid lede os til ydmyghed, så Gud får hele æren af alt, hvad vi gør for Ham. Josef tydede Faraos drømme og fik Guds visdom til at fortælle kongen, hvad han skulle gøre for at redde landet og folket. Farao var da sikker på, at det var Josef, der skulle hjælpe ham med at udføre de mange redningsplaner. Han var med det samme klar over, at Josef ikke udførte mægtige gerninger i egen kraft, men at han var fyldt med Guds Ånd. Så sagde Farao til Josef: *Efter at Gud har åbenbaret dig alt dette, kan ingen måle sig med dig i indsigt og kløgt.* Åndens gaver virkede gennem Josef! Hele den videre beretning vidner om dette.

Moses

Moses er en af de mægtigste mænd, vi læser om i Det Gamle Testamente. Gud udvalgte ham til at føre israelitterne ud

af slavetilværelsen i Egypten. Moses så sin egen ringhed og fortalte Gud om alle de negative ting, han kunne nævne, da Gud kaldte ham til tjeneste. Men Gud gav Moses alle de gaver, han skulle bruge for at klare opgaverne. Han lagde sin guddommelige vilje med Israels folk i Moses' hjerte. Han fyldte ham med kraft og frimodighed til at lede de tusinder af israelitter ud af Egypten og igennem ørkenen. Gud lod sin mægtige kraft virke gennem Moses stav, når han havde brug for det. Gud gav Moses De ti Bud som en grundlov for sit folk og talte til Moses, hvor ingen andre var til stede. Moses kunne ikke gøre de store mirakler selv, men Helligånden virkede igennem ham. Da Moses klagede over, at han ikke kunne tale, gav Gud ham Aron til at tale for sig. De to brødre, Moses og Aron, var ledertyper, som Herren brugte på en mægtig måde.

Aron

Gud bestemte, at Aron skulle være ypperstepræst i Guds helligdom, hvor israelitterne skulle tilbede og tjene Herren. Som ypperstepræst skulle Aron og hans sønner have særlige præstedragter, som Gud nøje havde bestemt udseendet af. Som vi nævnte tidligere, skulle det ikke være tilfældigt udseende klæder, men hellige klæder, som blev lavet af mænd, der var fyldt med Helligånden! Du kan læse videre om, hvordan Gud nøje havde tænkt sig klædernes udseende, og det var kun de mænd, Gud selv havde fyldt med sin kundskabs ånd, der kunne lave dem.

Det praktiske arbejde

Vi læser senere i 2. Mos. 31, 1-5, at Gud også udvalgte specielle mænd til at udføre forskellige håndværk i sin bolig. Også disse fyldte Han med sin Ånd. Der står: *Herren talte til Moses og sagde: Se, jeg har kaldet Besale'l, søn af Hurs søn Uri, af Judas stamme og fyldt ham med Guds Ånd, med kunstsnilde, kløgt og indsigt i alskens arbejde.* Herren gav dem de rette medarbejdere og nedlagde kundskab i deres hjerter, så de kunne lave alt det, Gud havde befalet Moses. Det var altså vigtigt for Gud, at den, der skulle udføre alt det praktiske arbejde i helligdommen, var fyldt med Hans Ånd.

Da vi for mange år siden fik visionen om at udvide kirken i Blåhøj, hvor vi var forstanderpar, lagde vi meget mærke til de mennesker, der med det samme meldte sig til at udføre alt det praktiske arbejde. Det var mennesker, der havde kærlighed til Guds værk og var fyldte med Hans Ånd. Fordi de var udrustet af Helligånden, gik arbejdet let fra hånden, og det blev udført perfekt og hurtigt. Gud kalder, og Gud udruster til tjeneste – også i dag!

Vi læser noget meget specielt om Moses' gerning i 4. Mos. 11, hvor israelitterne klagede og jamrede over, hvor dårligt de havde det. Da blev Gud meget vred på dem, og Hans ild brød løs iblandt dem og begyndte at æde om sig i udkanten af lejren. Folket råbte til Moses om hjælp, og Moses gik i forbøn for dem, indtil ilden døde hen. Senere begyndte de

igen at jamre og klage over, at de ikke havde kød og andre lækre ting at spise, som da de var i Egypten. Da blussede Herrens vrede voldsomt op igen, og det vakte også Moses' mishag. Han begyndte at gå i rette med Gud og sagde, at det jo var Gud og ikke ham, der havde kaldt dette folk ud af Egypten, så Gud måtte tage sig af dem. I vers 14 sagde Moses fortvivlet: *Jeg kan ikke ene bære hele dette folk, det er mig for tungt.* Moses var klar til at dø, hvis han bare kunne blive fri for den store byrde, det var at lede dette folk gennem ørkenen.

Da sagde Gud noget fantastisk til Moses i vers 16, som viser os, at Moses havde Helligånden, men han trængte til hjælp med at styre de tusinder af israelitter, Gud havde kaldet ham til at lede: *Herren svarede Moses: "Kald mig halvfjerdsindstyve af Israels ældste sammen, mænd, som du ved hører til folkets ældste og tilsynsmænd, før dem hen til åbenbaringsteltet og lad dem stille sig op hos dig der. Så vil jeg stige ned og tale med dig der, og jeg vil tage noget af den Ånd, som er over dig, og lade den komme over dem, for at de kan hjælpe dig at bære folkets byrde, så du ikke ene skal bære den.*

Moses gjorde, som Gud befalede ham, og da han havde samlet den store flok ældste rundt om åbenbaringsteltet, steg Herren ned i skyen og talte til ham. I vers 25 står der om det guddommelige under, Gud gjorde med de ældste, som Moses havde udvalgt: "Og Gud tog noget af den ånd, der var over ham og lod den komme over de halvfjerdsindstyve

ældste, og da Ånden hvilede over dem, kom de i profetisk henrykkelse, noget, som ikke siden hændtes dem." Der var to mænd, som ikke var kommet med til denne oplevelse i tide men var tilbage i lejren. De var blandt de ældste, som var blevet udvalgt til at hjælpe Moses. Også over dem kom Herrens Ånd, og de kom i profetisk henrykkelse inde i lejren. Det var der nogen, der blev forargede over og klagede over det til Moses. Men han sagde i vers 29: *Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren ville lade sin Ånd komme over dem!*

Vor almægtige Gud og Fader kan gøre, hvad Han vil, og det ser vi både i Det Gamle og Det Nye Testamente. Når Han udvælger mennesker til at gøre sine gerninger, er der ingen grænser for Hans almagt. Han kan sende sit Ord, hvor der er brug for det, og Han kan sende sin Ånd, hvor der er brug for det. Man skulle tro, at disse dygtige og erfarne ledere, som Moses skulle samle til hjælp med at lede Israels folk, blot kunne bruge deres store erfaring og klogskab til at hjælpe Moses med ledelsen i lejren, men det var ikke tilstrækkeligt! De havde alle brug for Helligåndens kraft, visdom og ledelse for at kunne udføre denne store gerning.

Tænk, hvor vigtigt det er – også i dag i vore menigheder – at vælge ledere, der er fyldt med den profetiske Ånd, Helligånden, så de store beslutninger, der skal tages, ikke sker ved menneskelig kraft og visdom men ved Guds Ånd.

6. kapitel

Guds åndsfyldte ledere

Gud udvælger ledere, fylder dem med Helligånden og bruger dem efter sin vilje. Vi bliver altid forundrede, når vi læser Dommerbogen i Det Gamle Testamente. Den fortæller i begyndelsen om, hvordan Herren hjalp israelitterne, efter at Josva var død. Herren gik med dem, når de var i kamp mod fjenderne, og Han gav dem hver et område i Kana´ans land. Når de klagede og græd, forbarmede Gud sig over dem og hjalp dem. Men der gik ikke lang tid, før folket glemte Guds godhed og begyndte at dyrke afguderne. Når de havde en god leder, som havde Guds Ånd i sit hjerte og gik foran dem i Guds kraft, dyrkede de Herren; men det holdt kun en kort tid, når der kom nye ledere til. Der står i Dom. 2, 7-10:

Og folket dyrkede Herren, så længe Josua levede, og så længe de ældste var i live, som overlevede Josua og havde set hele det storværk, Herren havde øvet for Israel. Derefter svigtede de Herren, deres fædres Gud, som havde ført dem ud af Egypten, og de begyndte at dyrke andre guder. Så flammede Guds vrede op imod dem, og de fik mange prøvelser og kampe. Guds velsignelse forsvandt.

I sin store nåde lod Herren dommere fremstå, som frelste dem fra de folk, der udplyndrede dem. Der står i Dommerbogen 2, 18, at Gud fik medlidenhed med dem og gav dem gode dommere. Så gik det dem godt, så længe disse dommere levede. Bagefter begyndte de igen at gøre, hvad der var ondt i Herrens øjne. Det viser os, at gode ledere, som Gud har indsat, har stor betydning for Guds folk – også i dag! Vi har altid sagt: "Når ledelsen er god, er alting godt!"

Herrens Ånd kom over Otniel

I kapitel 3 gik det igen helt galt for Israels folk, og Herrens vrede blussede op imod dem. Men så råbte israelitterne til Herren i deres nød, og Han lod en befrier fremstå blandt dem, og Han frelste dem.

Gud er så god! Han hører dem, der råber til Ham om hjælp – og udfrier dem. Gud lod Otniel fremstå, og der står, at Herrens Ånd kom over ham, og han blev dommer i Israel. Derefter havde landet ro i fyrre år! Når Guds Ånd fylder

et menneske, kan der ske underfulde ting! Otniel var fyldt med Helligånden! Derfor fik han Helligåndens hjælp og visdom til at lede folket, så der blev ro i mange år! Det er helt utroligt, at én mand kunne have så stor indflydelse på et helt folk, der havde levet gudløst i så lang tid. Det kunne Otniel ikke gøre i egen kraft. Det var, fordi Helligånden kom over ham!

Debora

Nogle år senere glemte israelitterne igen Guds godhed og omsorg, så Herren måtte sætte dem på prøve ved at give dem en hård modstander, kana'anæerkongen Jabin, som herskede i Hazor. Israelitterne blev grebet af stor frygt, for Jabin havde 900 jernvogne, og han forfulgte dem i tyve år!

Da råbte israelitterne igen til Herren, mens Debora var dommer i Israel. Hun var uden tvivl fyldt med Guds Helligånd, for hun var fuld af visdom og autoritet og kunne afgøre hele folkets retstrætter. Hun havde den profetiske Ånd fra Gud og huskede Hans ord. Hele hendes adfærd vidnede om, at Helligånden havde fortalt hende alt om, hvad der skulle ske i fremtiden, og hun gav Gud æren for alt i sit liv. Hun mindede kong Barak af Israel om Guds løfter, som sagde, at Han ville give fjenden i deres hånd, hvis de gik i krig imod fjenden. Barak blev dog meget bange og ville kun gå i krig imod Jabin og hans hærfører Sisera, hvis Debora ville gå med ham i krigen. Hun indvilligede i at gå med, og hun var

så sikker på sejr over fjenden, at hun sagde til Barak, at han så måtte finde sig i, at Herren ville overgive fjenden i hendes, en kvindes hånd! Barak var så tryg ved Deboras ord, at han gik med på det, og de vandt en mægtig sejr over fjenderne sammen. At Debora var fyldt med Guds Ånd ser vi også af den sang, hun sang i kapitel 5: Hun gav Gud Herren hele æren og lovprisningen for Hans trofasthed og hjælp. I vers 31 synger hun af hele sit gudfrygtige hjerte: "Således skal alle dine fjender forgå, Herre, men de, der elsker dig, skal være, som når sol går op i sin vælde!" Derpå havde landet ro i fyrre år! Hvilken mægtig stadfæstelse fra Herren på, at denne åndsfyldte kvinde havde Hans velbehag.

Jefta, den forkastede, blev fyldt af Herrens Ånd til tjeneste

Jefta var en dygtig kriger men var søn af en skøge. Dom. 11. Hans stedbrødre ville ikke have ham som medarving og jog ham bort fra huset. Han flygtede langt væk fra sine brødre - til landet Tob. Nogle dårlige folk samlede sig omkring ham og deltog i hans strejftog. Efter nogen tid angreb ammonitterne imidlertid Israel, og landets ældste kom da i tanker om Jefta som en dygtig kriger, så de drog hen til landet Tob og bad Jefta om at komme hjem og tage kampen op imod ammonitterne.

Efter flere samtaler lovede de ældste, at hvis Jefta ville komme med og kæmpe imod fjenderne, ville de gøre ham

til høvding for landet og alle Gileads indbyggere. Da viste Jefta, hvad han var for en mand. Han frygtede Gud mere end mennesker, og han vidste, at hvis Gud var på hans side, kunne han sejre over fjenderne. Han sagde til de ældste: *Dersom I fører mig tilbage, for at jeg skal kæmpe imod ammonitterne, og Herren giver dem i min magt, så vil jeg være jeres høvding!* Gileads ældste sagde til Jefta: *Herren hører overenskomsten mellem os; visselig vil vi gøre, som du siger!* De ældste gjorde ham derefter til høvding. Så står der igen en sætning i vers 11, som viser os, at Jefta havde Gud som sin høvding og anfører: *Og alle sine ord udtalte Jefta for Herrens åsyn i Mizpa.* Vi læser senere i vers 19, hvordan Jefta henvendte sig til ammonitterkongen Sihon på en venlig måde og bad om lov til, at han og hans folk måtte drage igennem Sihons land. I stedet for at behandle Jefta og hans hær ordentligt, samlede Sihon hele sin hær og drog imod Israel og angreb dem. Men Herren var med Jefta og gav Sihon og hele hans følge i Israels hånd og slog dem.

Vi læser videre om, hvordan Sihon argumenterede med Jefta, og til sidst sagde Jefta til Sihon i vers 27: *Herren, dommeren, vil i dag dømme israelitterne og ammonitterne imellem!* Så står der de fantastiske ord i vers 29: *Da kom Herrens Ånd over Jefta!* Den rette dommer, Gud selv, var med Jefta og fyldte ham med sin Ånd. Sejren blev vundet, og det viser os igen, at når Helligånden kommer over et menneske, som er ydmygt ind for Gud, og som ønsker at være ledet af Ham,

er der åbent for, at vedkommende kan blive fyldt af Helligånden og udføre de gerninger, Herren har kaldet ham eller hende til.

Gideon var fra den ringeste slægt i Manasse stamme og den yngste i sit fædrenehus

De fleste kristne kender historien fra Dommerbogen 6, 7 og 8 om Gideon. Han levede i en tid, hvor israelitterne igen havde gjort, hvad der var ondt i Herrens øjne. Derfor havde Gud givet dem syv år under Midjans hånd.

Israelitterne var så bange for midjanitterne, at de gemte sig i smuthuller og huler i bjergene for at værge sig imod dem. Gideon tærskede sin hvede i en vinperse for at have den i sikkerhed for midjanitterne. Israelitterne var så bange, at de igen råbte til Gud om nåde og hjælp, og Gud sendte en profet til dem, som mindede dem om, hvad Gud havde gjort for dem, og hvordan de hele tiden havde været ulydige mod Ham.

En dag sendte Herren sin engel til Gideon, mens han stod og tærskede hvede, og englen sagde til ham: *Herren er med dig, stærke kriger!* Dom. 6, 12. Gideon, som ikke vidste, hvem hans besøgende var, klagede sin nød over hele landets situation til englen, og pludselig vendte englen sig til ham og sagde: *Drag hen i denne din kraft, så skal du frelse Israel af Midjans hånd; sandelig, jeg sender dig!* Gideon forklarede englen,

hvor ringe han var, men englen blev ved med at opmuntre ham og lovede ham, at Herren ville være med ham. Efter at de havde spist sammen og forhandlet om tingene, blev Gideon bange. Han så nu, at han havde været sammen med Guds engel og talt med ham ansigt til ansigt. Men englen sagde: *Fred være med dig! Frygt ikke. Du skal ikke dø!* V. 23.

Da læser vi om, at Gideons tro voksede, og han følte sig kaldet af Gud. Han byggede da et alter for Herren, som han kaldte "Herren er fred!" Han gik derefter i gang med at udrydde alle de afguder, folket havde stillet op. Hele Gideons indstilling til kaldet fra Gud viser os hans hjertelag. Han kaldte folket til krig og stødte i hornet som tegn på, at nu skulle alle være med til at kæmpe mod fjenden. Da skete der noget forunderligt! I vers 34 står der: *Da iklædte Herrens Ånd sig Gideon!* Det samme kan ske i dag. Når vi målrettet beslutter af hjertet at gå ud i Guds kald og tager de rigtige skridt, kommer Guds Helligånd os til hjælp!

Vi læser i kap. 7 om, at der var 32.000 mand, der gik med Gideon i krig. Men Herren sagde: *Nej, det er alt for mange. Folket vil tro, at de vinder sejren i egen kraft. Sig til krigerne, at de, der er bange og angst, skal drage hjem!* Gideon undersøgte deres motiver og sendte 22.000 mand hjem, så der kun var 10.000 tilbage. Men Gud ville bestemme, hvor mange der skulle med, så til sidst var der blot 300 mand tilbage, og Gideon gjorde ikke modstand imod Guds beslutninger! Når

du læser resten af beretningen, vil du se, hvilken mægtig sejr Gideon og de 300 mand fik. Guds mening var, at sejren ikke skulle vindes ved menneskelig magt eller styrke – men ved Guds kraft!

Samson, Guds nasiræer

Det er helt utroligt at læse om, hvor hurtigt israelitterne igen faldt fra Gud og dyrkede afguderne, så snart de gode ledere døde. Og lige så utroligt er det at læse om, hvordan Gud Herren forbarmede sig over dem, hver gang de råbte til Ham i nøden. Han er virkelig en kærlig og barmhjertig Gud og Far for sit folk.

I Dommerbogen 13 læser vi om, hvordan israelitterne levede i synd og dyrkede afguderne. Derfor straffede Gud dem ved at lade filisterne kæmpe imod dem i fyrre år. Da besluttede Herren at lade en mand fremstå, som skulle frelse israelitterne fra deres fjender. Ved et mirakel blev Samson født, og Gud formanede hans forældre til at lade denne dreng leve som Guds udvalgte nasiræer. Han skulle leve på en speciel måde og måtte ikke lade sit hår klippe. Så ville Guds Ånd være over ham og hjælpe ham. Han skulle tage de første skridt til at frelse Israel af filisternes hånd.

Da han blev født og voksede op, velsignede Gud ham, og Guds Ånd begyndte at lede ham. Det er en spændende og usædvanlig historie, men det, som vi vil fremhæve her, er,

at Samson ikke kunne gøre nogen særlig gerning, uden at Guds Helligånd kom over ham.

Engang mødte han en ung, brølende løve. Der står i kap. 14, 6: *Så kom Herrens Ånd over ham, og han sønderrev løven med sine bare næver.* Læs hele historien om Samson og se, hvordan Helligånden virker.

Senere blev han plaget af Dalila, som ville vide hemmeligheden om hans kræfter, så hun kunne forråde ham til filisterne. I kap. 14, vers 19, står der, at Herrens Ånd kom over ham, så han fik en enorm styrke fra Gud. Vi læser i kap. 15 vers 14, at fjenderne ville forføre ham og bandt ham med stærke reb - men Herrens Ånd kom over ham, så han kunne sprænge de reb, de havde bundet ham med, og de faldt af ham som svedne sytråde. Til sidst fik Dalila lokket hans hemmelighed ud af ham, og hun kaldte på filisterne, så de kunne gribe ham. Da står der det tragiske, at Samson troede, han kunne sejre over fjenderne som alle de andre gange, men han vidste ikke, at Herren var veget fra ham, fordi han havde røbet sin hemmelighed til Dalila.

Der er en meget stærk lektie at lære for os i fortællingen om Samson: Når vi har indviet os til Guds kald og har modtaget Helligånden som vores hjælper, er det vigtigt, vi lever i lydighed mod Guds kald og følger Hans anordninger. Ellers kan vi risikere at miste Guds gode, stærke Ånds kraft,

så vi bliver overvundet af fristelser og farer. Sammen med Helligåndens kraft må vi bede meget om at få bedømmelsens gave ved Ånden, så vi ikke farer vild og bliver forført af alt det onde, der er i verden.

7. kapitel

Helligånden forvandler mennesker

Vi mennesker giver ofte Gud ekstra arbejde. Han havde udvalgt israelitterne til at være Hans folk, og Han ville være deres Gud og leder på alle måder. Selv om de ofte skuffede Ham ved at dyrke andre guder og klage over det liv, Han gav dem, var Han gang på gang nådig og barmhjertig og tilgav dem, hver gang de omvendte sig til Ham og råbte om hjælp.

På et tidspunkt fandt de på, at de ville have en konge, ligesom alle andre folkeslag havde. De sagde til profeten Samuel: *Giv os en konge, som kan dømme os!* 1. Sam. 8, 6.

Samuel var forfærdet over, at de ville forkaste Gud som deres konge. Da sagde Herren til Samuel: *Ret dig i et og alt efter, hvad folket siger, thi det er ikke dig, de vrager, med det er mig, de vrager som deres konge.* Derefter forklarede Gud ham, hvad han skulle gøre, og hvad han skulle sige til folket. Samuel var en ydmyg mand og en sand profet, som var fyldt med Guds Ånd. Han gjorde nøjagtig, som Herren havde befalet ham at gøre. Hele kapitel 9 handler om, hvad Samuel derefter gjorde. Gud havde selv udvalgt den mand, der skulle være konge over israelitterne. Han hed Saul og var en statelig og smuk mand, - et hoved højere end alt folket.

Samuel forberedte Saul på alt, hvad der skulle ske. Vi læser i kap. 10 om, hvordan profeten Samuel salvede Saul til konge og forberedte ham på, at Herren havde besluttet, at han skulle være fyrste over hele Israels folk og herske over dem. Han skulle frelse folket fra deres fjender, og Gud ville være med ham. Samuel gav ham en profeti, som skulle stadfæste, at det virkelig var ham, der skulle være konge over Israel. I vers 6 står der, at Samuel fortæller ham, at så vil han blive overvældet af Herrens Ånd, så han falder i profetisk henrykkelse – *og du skal blive til et andet menneske!* Gud gav Saul flere tegn på, at Han var med ham, og at han kunne gå videre uden frygt. I versene 9 og 10 står de forunderlige ord, som viser os, at Helligånden forvandlede mennesker i Det Gamle Testamente på samme måde, som vi erfarer det i Det Nye Testamente:

Da Saul derpå vendte sig for at gå bort fra Samuel, gav Gud ham et helt andet hjerte, og alle disse tegn indtraf samme dag. Da han kom hen til Gibea, se, da kom en flok profeter ham i møde, og Guds Ånd overvældede ham, og han faldt i profetisk henrykkelse midt iblandt dem. Saul, som var et almindeligt menneske, blev fuldstændig forvandlet, da Helligånden kom over ham. Sådan en forvandling kan mennesker ikke gøre selv, men Helligånden kan!

Alt begyndte så godt for Saul. Gud forbarmede sig over israelitterne, så de fik en konge, som de havde forlangt, og Gud fyldte Saul med Helligånden og lovede at være med ham. Men der gik ikke lang tid, før Saul begyndte at handle egenrådigt. Han fulgte ikke profeten Samuels anvisninger.

I kapitel 15 læser vi om, at Saul begik flere store fejl og var ulydig mod Gud på en måde, som gjorde både Gud og Samuel vrede. Efter sin store synd, løj han over for Samuel i stedet for at ydmyge sig og sige sandheden, og derefter gav han folket skylden for sin udåd. I vers 22-23 udtaler Samuel dommen fra Gud, som gør en ende på Sauls kongedømme: *Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed mod Herrens røst? Nej, at adlyde er mere værd end slagtofre, og at være lydhør er mere værd end vædderfedt; thi genstridighed er trolddomssynd, og egenrådighed er afgudsbrøde. Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig, så du ikke mere skal være konge!*

Det er en sørgelig historie, som lærer os, at vi kan blive fyldt af Guds Helligånd til tjeneste, men vi beholder vores frie vilje og kan selv bestemme over vores handlinger. Er vi ulydige på samme måde som Saul, kan Gud fjerne herligheden fra himlen fra os, og vi får lov til at gå videre i egen kraft. Havde Saul ydmyget sig for Gud med det samme og indrømmet sine fejl af et oprigtigt hjerte, havde Gud helt sikkert tilgivet ham. Gud er hurtig til at tilgive, når vi omvender os til Ham. Men, som vi læste her, er genstridighed og egenrådighed afgudsbrøde. Gud er en barmhjertig Gud - men også en retfærdig Gud!

Da Saul opdagede, at det var alvor, at Gud havde taget kongedømmet fra ham, begyndte han at angre sin synd, men det var på beregning, og det var for sent. Man kan ikke manipulere med Gud. Hvis Saul havde omvendt sig af hjertet straks, da han blev afsløret i sin synd, havde han haft en chance for at blive bønhørt. Som vi ser i vers 26, måtte Samuel give Saul denne besked: *Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig, så du ikke mere skal være konge!* Saul forsvarede sig med, at han frygtede folket og føjede dem. Vi må frygte og ære Gud mere end mennesker, ellers går det også galt i vores tjeneste.

I vores tjeneste som missionærer har vi ofte været på valg. Mennesker har stillet visse betingelser for, om vi kunne være missionærer og gøre det, Gud befalede os at gøre. Når

vi ser tilbage på de gange, det er sket, må vi takke Gud for Helligånden. Han taler med en stille – men meget sikker stemme i vore hjerter om, hvad det er, Gud vil ; og når vi af nåde har fulgt Hans røst, har det i første omgang set ud, som om det hele skulle mislykkes for os. Men senere viste det sig, at Han løftede os op og velsignede vores gerning. Vi kunne ikke arbejde som Herrens tjenere uden Hans stærke Helligånd i vore hjerter! Det kan koste mennesker som venner, men til gengæld får vi en overvældende glæde og fred og fremgang i Guds arbejde.

Efter Sauls afsættelse fra kongedømmet, viste Gud Samuel en anden, som skulle være konge over Israel. Gud ledte Samuel til betlehemitten Isajs hus - *thi jeg har udset mig en konge blandt hans sønner,* sagde Herren. 1. Sam. 16, 1b. Vi kender sikkert alle beretningen om, hvordan Isaj førte en efter en af sine flotte sønner frem foran Samuel, fordi han regnede med, det var en af dem, der skulle salves til konge. Men Samuel lyttede til Åndens stemme i sit hjerte. Han sagde til Samuel, at det ikke var en af disse sønner. Der var en anden søn af Isaj, en rødmosset yngling med smukke øjne, som vogtede sin fars får ude på marken. *Stå op, salv ham, thi ham er det,* sagde Gud. Vers 12b".

Samuel tog da oliehornet og salvede hyrdedrengen David, mens hans brødre stod rundt om. *Herrens Ånd kom over David fra den dag af.* David blev forvandlet fra den dag. Han fik

stor frimodighed og var ikke bange for noget eller nogen. Men samtidig havde han et meget ydmygt hjerte.

Vi har altid bedt Gud om at gøre os stærke, så vi kan gøre det, Han beder os om, og samtidig være ydmyge, så Hans navn kan få ære og herlighed. Gud udvælger ofte det, som mennesker ikke regner med, for at Han selv kan få al ære af sine tjenere.

Når vi læser de mange kapitler i Bibelen om David, ser vi, at han havde utroligt mange kampe og mange fjender, men han kom sejrende igennem sit liv. Da han blev konge, ved vi, at han faldt i fristelse og syndede mod Gud og mennesker. Men der findes nok ingen i Guds Ord, der angrede sin synd så inderligt, som David gjorde. Man kan ofte undres over, at nogle mennesker skal prøves så hårdt og gennemgå så mange kampe, at de er lige ved at give op. Men man kan se på disse mennesker, at når de har gennemlevet kampene og er kommet sejrende igennem ved Guds nåde og kraft, bliver de brugt af Gud på en helt speciel måde. Når de søger Gud dagligt og er helt afhængige af Ham, får de en vidunderlig salvelse over deres liv, som Gud i sin nåde giver dem. De kan som ingen andre være til trøst og opmuntring for mange mennesker.

Kong David skrev de fleste af de vidunderlige salmer, vi har i Bibelen. Når vi har været hårdt prøvede på forskellige

måder, læser vi salmerne igen og igen. De giver en ro og glæde, som er helt ubeskrivelig, og det er fordi, David, som var igennem så mange kampe, skrev dem under indflydelse af Guds Ånd. Han fortæller om både det onde og det gode, han oplevede. Kun Helligånden kunne inspirere David til at skrive, som han gjorde. Mange af salmerne er profetiske, så de forudsiger Jesu lidelser og sejre. Helligånden forvandlede David, så han blev til hjælp for alle os, der kom efter ham, og han blev en mand efter Guds hjerte! Salmerne slutter med så stærk en lovprisning til Gud, Den Almægtige, at kun Helligånden kan udtrykke det så stærkt. Der står i Davids sidste ord i 2. Sam. 23, 1-2: *Så siger David, Isajs søn, så siger manden, højt ophøjet, Jakobs Guds salvede, helten i Israels sange: Ved mig talede Herrens Ånd, hans ord var på min tunge.*

Lad os fylde af Ånden, så også vore liv bliver en herlig lovsang og tilbedelse til vor Far og Skaber og Hans Søn, Jesus Kristus! Vi har altid haft et inderligt ønske om at være ærlige, oprigtige og ædle, som der står i Esajas 32, 8: "Men den ædle har ædelt for og står fast i, hvad ædelt er!" Helligånden kan forvandle os dag for dag, så Jesus gør det muligt for os små mennesker at ligne Ham! Helligånden ønsker at forvandle os og give os sine gaver, Helligåndens gaver. Gal. 5, 16-26.

8. kapitel

De dyrebare Skrifter

Man kan blive dybt bedrøvet, når man hører nogen sige: "Vi har ikke lyst til at læse Det Gamle Testamente" eller "Vi behøver ikke Det Gamle Testamente. Nu lever vi i Det Nye Testamentes tid." Vi har hørt mange sige noget lignende, og det gør os altid ondt, fordi vi selv har fået så meget ud af at læse Det Gamle Testamente, når vi virkelig har taget os tid til at studere det. Jesus siger til saddukæerne, efter at de havde stillet Ham nogle manipulerende spørgsmål: *I farer vild, fordi I hverken kender skrifterne eller Guds kraft.* Mat. 22, 29. På Jesu tid fandtes Det Nye Testamente ikke, så "skrifterne" betød det skrevne Guds Ord, som fandtes dengang, det, vi kalder Det Gamle Testamente.

Det var altså muligt at fare vild, hvis folket ikke kendte skrifterne – og Guds kraft! Det er det samme i dag. Hvis vi ønsker at blive bevaret på Sandhedens vej, må vi kende hele Guds Ord, og vi må bede om Guds kraft, så skrifterne bliver åbenbaret for os.

I denne tid, hvor næsten alle hører om Israel og har en mening om, hvad der foregår i Mellemøsten, er de fleste af os klar over, at Israel ikke er et almindeligt land, og at jøderne ikke er almindelige mennesker som alle andre. For os, som tror på Bibelens ord, er Israel Guds udvalgte land, jøderne Guds udvalgte folk og Jerusalem Guds udvalgte by, Den store Konges by. Derfor burde vi alle læse både Det Gamle og Det Nye Testamente. Ligesom vi har Danmarks historie, har jøderne deres historie, og den historie finder vi i Bibelen. Hele Det Gamle Testamente er Israels historie, og vi tror på, at hvert eneste ord er sandt. Det er Guds Ånd, der har brugt Guds mennesker til at skrive det. Det stadfæstes i Det Nye Testamente, hvor der står i 2. Peter 1, 21: *Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud.* I 2. Tim. 3, 16 står der: *Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.* At profetierne i Bibelen er sande og indblæst af Helligånden i profeternes hjerter, bevises ved, at hvert ord går i opfyldelse, efterhånden som årene går. Vi har for nylig

været med til at få trykt en ny hebraisk Bibel med 90.000 henvisninger fra Det Gamle til Det Nye Testamente og omvendt. Alle henvisningerne bekræfter Guds Ords sandhed på en meget stærk måde.

Vi har indtil nu plukket nogle eksempler ud på mennesker, som var fyldt med Helligånden, og jo mere man læser i skrifterne, jo mere mærker man, at Helligånden har inspireret til indholdet, og at det er meningen, vi skal lære noget af det, vi læser. Blandt alle de mange vise ord bliver vi altid fascinerede af Ordsprogenes bog. Én har engang sagt, at hvis man ville læse et kapitel af de 31 kapitler af Ordsprogenes bog hver dag hver måned og leve efter det, ville vi blive skånet for meget ondt og få et lykkeligt liv. Hvert eneste vers er fyldt med den visdom, Helligånden gav til kong Salomon, som formidlede ordene i bogen til os. Det er som Guds direkte tale til os ved Helligånden. Lad os indtage Guds Ord som "mad for sjælen", så vi bliver sunde kristne. Vi gør meget for at holde vore legemer sunde og raske – men glemmer ofte vort indre menneske.

I slutningen af Det Gamle Testamente møder vi 16 af Guds profeter, som levede på forskellige tidspunkter af Israels historie. De forudsiger alle Israels og andre landes fremtid, og hvis vi alle ville studere disse profetiske skrifter, ville vi få en meget overbevisende viden om, hvad der skal ske i fremtiden for Israel og for hele verden. De taler alle om, hvor

vred Gud var på jøderne i fortiden på grund af deres ulydighed og afgudsdyrkelse. De glemte Gud og tilbad andre guder. Derfor var Gud nødt til at straffe dem, og det endte med, at de fleste af dem blev fordrevet ud i den store verden og måtte bo langt fra deres hjemland i mere end 2000 år.

Men det fantastiske og overvældende er, at Gud ikke afbryder sin plan med sit udvalgte folk! Alle profeterne fortæller os om, hvordan Gud vil vise sin storhed og barmhjertighed til hele verden gennem det, Han vil gøre for jøderne: Han vil rense dem og tilgive dem deres mange synder. Han vil føre dem hjem hver eneste en af dem ved årenes ende, den tid, vi nu lever i, Han vil forbarme sig over sit folk og drage dem hjem til deres eget land, Israel, *da jeg har udgydt min Ånd over Israels hus, lyder det fra den Herre, Herren.*

Hør igen: De skal komme hjem alle sammen. Ikke en eneste skal lades tilbage derude i den store verden. Ezekiel 39, 22-29.

Tænk på de mange undere, der sker i Mosebøgerne og de andre gamle skrifter! Det, at vi ikke forstår alt, hvad Gud gjorde og befalede under Loven, må ikke hindre os i at blive styrkede og få tro ved at læse alt, hvad Moses og alle israelitterne oplevede, og hvad de efterfølgende skrifter fortæller om Guds storhed.

Tænk på Guds store profet Elias og hans efterfølger Elisa, som der berettes om i Kongebøgerne! Læs om Guds principper overfor de konger, der gjorde det onde, og dem, der gjorde det gode!

Lær af Ezras bog, og ikke mindst af Nehemias' bog. Det var Nehemias, som genopbyggede Jerusalem.

Lær om bønnelivet og Guds frelse af det jødiske folk i Esters bog.

Læs om Job og hans lidelser og om, hvordan han trofast stod fast på Guds løfter.

Prøv at læse en salme hver dag. Du bliver båret gennem svære tider og lærer at prise Gud under alle forhold.

Prædikerens bog fortæller os om verdens tomhed og om, hvordan det går, når man kun lever efter sin egen fornuft og stræben.

Mange forstår ikke Højsangen, men hvis du beder Helligånden om at løfte "sløret" for, hvad der gemmer sig i hvert kapitel, vil du fryde dig over at opdage Jesu kærlighed til dig, og hvor meget Han længes efter din kærlighed. Vi har skrevet om Højsangen i bogen "Jesu Kristi brud", som du kan læse på vores hjemmeside: palma-mission.dk.

Ingen af alle disse profetiske ord kunne være skrevet uden Helligåndens påvirkning.

Når vi tænker på profeten Esajas, gribes vi af stor respekt for Guds Ånd. Esajas er som "prinsen" blandt alle profeterne. Da Gud kaldte Esajas som profet, følte han sig som den usleste og ringeste af alle. Han så Guds herlighed og oplevede Guds nærvær på en fantastisk måde. Alle burde læse Esajas kap. 6 og prøve at sætte sig ind i det mægtige under, der skete med Esajas. Der står i vers 6-8, hvad der skete, efter at Esajas havde set sin egen ringhed og uduelighed:

Men en af seraferne fløj hen til mig, og han havde i hånden et glødende kul, som han med en tang havde taget fra alteret; det lod han røre min mund og sagde: "Se, det har rørt dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet!" Så hørte jeg Herren sige: "Hvem skal jeg sende, hvem vil gå bud for os?" Og jeg sagde: "Her er jeg, send mig!" Derefter kunne Esajas gå bud for den levende Gud, og han gjorde det med frimodighed, fordi Guds Ånd havde rørt ved ham!

I kapitlerne 7, 9 og 11 kommer Esajas med de stærkeste profetier om Jesus Kristus, som skulle komme og frelse sit folk fra deres synder, ja, alle menneskers, som vil tro på Ham. Det var mange hundrede år, før det skete.

I de senere kapitler profeterer Esajas de mest fantastiske

profetier om Israels fremtid og det kommende Messias - rige. Vi bliver aldrig trætte af at læse Esajas´ bog fra ende til anden.

Læs om profeten Jeremias, som vi har nævnt før, og som fik en mægtig kaldelse fra Gud. Han syntes selv, han var for ung og for ringe til at være Guds talerør. Men i kapitel 1 ser du, hvordan Gud ved sin Ånd rørte ved hans mund, så han kunne tale. Han gav ham autoritet og styrke og gjorde det, Gud kaldte ham til - uden at frygte. Jeremias profeterede også om Jesus Kristus og om Israels fremtid!

Det, at Gud rørte ved hans mund, minder os om Pinsedagen, da Helligånden blev udgydt over disciplene og mange andre. Gud rørte ved deres mund, så de talte i tunger og fortalte på mange sprog om Guds store gerninger. I Jakobs brev læser vi om tungens synder. Vores tunge er et af de farligste redskaber, når den onde får lov at bruge den. Derfor vil Helligånden først af alt røre vore tunger, vor mund, og bruge den, fordi den ved Åndens kraft kan bruges med overvældende kraft i Guds rige.

Elskede ven, som læser dette! Gud kan bruge enkeltpersoner, som stiller sig til rådighed for Ham. Moses sagde engang: *Gid alt Guds folk var profeter!* I vor tid har alle, som tror på Jesus Kristus, Guds Søn, mulighed for at blive berørt med "en glød fra Guds alter" og få frimodighed til at gå ud

til mennesker og tale Guds Ord. Vi kan ikke i egen kraft, men vi må have et møde med Gud, som Esajas fik, og blive fyldt af Helligånden. Han kan!

9. kapitel

Hver profet har sin "Ildsøjle"

Når man læser de profetiske bøger i Det Gamle Testamente, mærker man med det samme, at hver profet er kaldet af Gud ved Helligånden på en meget personlig måde. Ånden har rørt ved hver enkelt af dem, så de er urokkelige og stærke i deres tjeneste, og de fremfører deres profetier uden at vige til højre eller venstre og uden at være bange for nogen eller noget. Det er, som om hver enkelt af dem har en Ildsøjle over sig, som har direkte forbindelse med Guds trone, og Gud er hele tiden i kontakt med dem, leder dem og fortæller dem, hvad de skal tale eller skrive ned. Hvilken mægtig tjeneste, og hvilket ansvar! Men Gud kendte dem alle fra mors liv og vidste, Han kunne stole på dem og bruge dem.

Tænk, om nogen ville vove at udelukke Det Gamle Testamente af Bibelen! Det ville være katastrofalt, og vi ville ikke vide noget om alt det vigtige, Gud fortæller os gennem hele denne profetiske bog. Det står meget alvorligt i Åbenbaringsbogen 22, 19, hvad der vil ske med dem, der fjerner noget af Guds Ord fra Bibelen: *Og hvis nogen tager noget bort fra denne profetiske bogs ord, skal Gud fratage ham hans del i livets træ og den hellige stad, som der er skrevet om i denne bog.*

Vi vil stærkt anbefale alle at læse hele Guds Ord. Er der noget, du ikke forstår, så lad det ligge til senere. Meget af det, vi ikke forstår, handler om Guds principper overfor Sit udvalgte folk Israel og deres fjender. Men lader du være med at læse Det Gamle Testamente, går du glip af en masse vidunderlige ting, du kan lære af. Og det værste af alt er, at du går glip af hele Israels historie fra begyndelsen. Vil du forstå verdenshistorien og noget af det, der foregår i verden i dag, skal du vide, at Israel spiller en meget vigtig rolle. Mellemøsten er som "Guds arena", hvor vi fra hele verden kan se, hvad der foregår og forstå lidt af det, der skal ske i fremtiden. Derfor tager vi tid til at omtale de gamle profeter, som forudsagde meget af det, som skete i fortiden, og som sker i dag og i fremtiden.

Jeremias

Vi har nævnt Jeremias før, men vi kan ikke forlade ham så hurtigt, da han var en af Guds kæmper - en meget stærk

profet. Da han blev kaldet af Gud, fik han at vide, at Gud havde kendt ham helt fra mors liv og havde helliget ham til at være profet for folkene. Gud gav ham magt og myndighed til at udføre alt det, Helligånden ville sige igennem ham. Og det var ikke småting. Jeremias fik mægtige budskaber fra Gud til folket, og det var ikke altid budskaber, der gjorde dem glade og tilfredse. Folket blev ofte rasende på ham, og han oplevede ting, som kunne tage modet og kraften fra ham. Det er ikke så svært at have herlige, opmuntrende profetier til folk, men Jeremias havde ofte forfærdelige, skræmmende budskaber at komme med fra Herren. Men Gud var med ham, som Han havde lovet.

Jeremias fik bagefter lov til at profetere om den fjerne fremtid, hvor alt det skulle ske, som vi ser for vore øjne i dag. Et af de profetiske ord, som er gået i opfyldelse, mens vi har levet, står i det 16. Kapitel, vers 14-15: *Se, derfor skal dage komme, lyder det fra Herren, da det ikke mere hedder: "Så sandt Herren lever, der førte israelitterne op fra Egypten!" men: "Så sandt Herren lever, der førte israelitterne op fra nordens land og alle de lande, til hvilke han havde stødt dem bort! Og jeg fører dem hjem til deres land, som jeg gav deres fædre.*

Der er nu over en million russiske jøder fra nordens land i Israel, som pludselig ved et stort mirakel fik lov til at udvandre fra Rusland for nogle år siden, og der kommer stadig mange immigranter til Israel fra mange forskellige lande på

jorden, som Gud har sagt gennem Jeremias. Der er nu jøder fra mere end 100 nationer bosatte i Israel!

Kære ven! Tag tid til at læse Jeremias profetier, selv om der er mange domme over synden i bogen. Men der er endnu flere løfter i Jeremias´ profetier, som fortæller om Guds nåde og trofasthed imod sit folk og imod alle, der vil omvende sig fra synden og komme til Herren.

Ezekiel

Profeten Ezekiel fik lov til at opleve fantastiske syner fra Gud, da Han kaldte ham til tjeneste. Der står i det første kapitel i Ezekiels bog, at Herrens hånd kom over ham, og at Guds Ånd bar ham og ledte ham, så han fik lov til at se Herrens herlighedsåbenbaringer. Efter dette står der i kap. 2, 1-3: *Herren sagde til mig: "Menneskesøn, stå op på dine fødder, så jeg kan tale med dig!" Og som han talte til mig, kom Ånden i mig og rejste mig på mine fødder, og jeg hørte ham sige til mig: "Menneskesøn! Jeg sender dig til israelitterne* ---. Når Gud kalder mennesker og leder os ved sin Ånd, er det altid til tjeneste. Så når vi beder om at blive fyldt med Helligånden, må vi også være villige til at gå bud for Ham og følge Hans anvisninger.

Ezekiel fik mange hårde ord fra Herren, som han skulle bringe videre – men også ord som for eksempel om Gud, som vil samle og helbrede Israels folk, fylde dem med Hel-

ligånden og gøre dem til ét. Kap. 36 og 37. Kap. 39 fortæller om de sidste krige, der skal komme. Hvis vi studerer disse kapitler og beder om Helligåndens åbenbarelse, vil vi ikke være bange eller i tvivl om Guds strategi og forudviden.

De sidste kapitler i Ezekiel fortæller os om Guds tempel, som skal bygges i endetiden. Det er spændende for dem, der får lov til at opleve det!

Daniel

Vi er meget grebet af Daniels bog. Daniel var fyldt med profetiens Ånd og levede meget tæt på Gud i sit lønkammer. Hvert eneste kapitel styrker vor tro og giver os lyst til at leve som Daniel - en, Gud kan regne med og betro sine hemmeligheder til.

Daniel fik så mange stærke profetier fra Gud ved Helligånden, at man aldrig bliver færdig med at studere dem og grunde over dem. De passer alle perfekt sammen med de profetier, som Johannes fik på øen Patmos. Kun Helligånden kan åbne disse hemmeligheder for os, hvis vi lever i bøn og grunder over Guds ord nat og dag. Vi vil ganske kort nævne de profeter, som følger efter Daniels bog. De har alle noget vigtigt at lære os.

Hoseas

Hoseas handler om Israels troløshed over for Gud, som elskede dem. Men vi ser gennem Hoseas' bog, at nådegaver-

ne og kaldet, Gud gav Israel, fortryder Han ikke. Ved Guds nåde og barmhjertighed genopretter han sit folk! Hvilken vidunderlig Gud og Far, vi har. Han er den samme over for os, når vi søger Ham.

10. kapitel

Guds stærkeste løfter om Helligåndens udgydelse

Joel

Joels bog er kendt af de fleste af os, der tror på Jesus og på Helligåndens virke i Hans menighed. Joel taler om omvendelse og frelse for dem, der bøjer sig under Guds mægtige hånd. Han taler også om Guds beskyttelse og velsignelse over sit folk. Men de profetiske ord, der tales om i kap. 3, er de mest velkendte og elskede blandt os, som tror. Længe før det skete, profeterede Joel om den mægtige udgydelse af Helligånden, der skulle komme både over Israels folk og over alle folk på jorden.

I Det Gamle Testamente var det mest enkeltpersoner, som Gud ville bruge i specielle opgaver, der oplevede at blive fyldt af Helligånden, så det må have været et stort trosskridt for Joel at skulle profetere om de kommende tider, hvor Gud ville udgyde af sin Ånd over både mænd og kvinder, gamle og unge, voksne og børn, slaver og frie – ja, over alt kød! Det kommer vi tilbage til snart. Tak og pris og tilbedelse til Gud, vor Far og Skaber, som havde en vidunderlig plan med os og hele verden!

Amos

Det er voldsomme domme, vi læser om i Amos bog. Gud er meget vred på sit folk og på andre folkeslag. Gud væmmes ved al den afgudsdyrkelse, der foregår, og vil udslette Israel og de andre folkeslag. Men i slutningen af kap. 9 kommer Guds store kærlighed og nåde imod sit folk frem på en fantastisk måde. Israel har haft mange svære lidelser, og mange er gået til grunde under Guds vrede, men der står fra vers 11: *På hin dag rejser jeg Davids faldne hytte; jeg tætter dens revner, opfører, hvad der sank i grus, og bygger den som i gamle dage.*

Bogen slutter med de vers, som vi ser gå i opfyldelse i dag: *Da vender jeg mit folk Israels skæbne; de skal bygge de ødelagte byer og bo deri; de skal plante vingårde og drikke vinen, anlægge haver og spise frugten. Jeg planter dem i deres jord, og de skal aldrig mere rykkes op af deres jord, som jeg gav dem, siger Herren*

din Gud. Guds Ånd virker på Guds folk i dag, og en dag skal de blive frelst af Guds store nåde.

Obadias

Der er kun ét kapitel i Obadias' bog, men det handler til gengæld om Guds mægtige gerninger ved tidernes ende. Herren går i rette med Edom og andre folkeslag, fordi de svigtede Israel i nødens stund. Fra vers 17 taler Herren profetisk gennem Obadias om den herlige tid, der skal komme på Zions bjerg og over Jakobs hus. Den sidste linje siger: *Så skal riget være Herrens.*

Jonas

Denne bog lærer os om Guds barmhjertighed. Den tjener, Han kalder til at gå bud for Ham, kommer igennem mange prøvelser, indtil han gør Guds vilje. Da Nineve endelig fik budskabet fra Herren om omvendelse, klædte de sig i sæk og aske og omvendte sig. Men Herren havde brug for Jonas til at fortælle dem om Guds planer. I dag har Gud også brug for sendebud. Lad os følge Hans kald og retningslinjer, så slipper vi for mange prøvelser!

Alt, hvad de profetiske bøger fortæller os, er skrevet, fordi vi skal lære af dem. Helligånden virkede gennem profeterne og talte til folk, som levede dengang, men ordene er også rettet til os, for at vi skal kende Guds principper.

Mika

Mika profeterer også om dom over synden, og han kommer i ordstrid med de onde mennesker, som ikke vil omvende sig. Men hurtigt kommer alle de rige løfter til Guds folk om genoprettelsestider og fredsriget, som skal komme i de sidste dage. Kap. 4 og 5. Herrens tempel vil blive et knudepunkt for den sande lære, hvor alle verdens folkeslag vil rejse hen, for Herrens ord udgår fra Jerusalem. Kap. 4, 2. Israel vil blive en stærk nation, hvorfra Herren vil regere som konge. Fredsfyrsten Jesus vil blive født i Betlehem. Kap. 5. Israels folk skal vende hjem fra de lande, de blev forstødt til, og de skal blive stærke og frygtede. Gud tilgiver dem og renser dem og indfrier de løfter, Han har givet dem.

Helligånden vidste alt dette på forhånd og talte til Mika om det. På det tidspunkt så alt håbløst ud, men Gud glemmer ikke sit Ord og sine løfter. Halleluja! Kap. 7, 18-20.

Nahum

Denne profet taler om dom over Judas fjender og om, at Herren trøster sit folk. Herren vil genoprette Israel og give dem deres værdighed tilbage. Profeterne levede på helt forskellige tider, men de profeterede de samme budskaber om dom og om frelse og genoprettelse, hvis folket ville omvende sig. De taler også alle om Israels genoprettelse ved tidernes ende. Vi får tro af at læse om Guds trofasthed og nåde – også over os!

Habakkuk

Han klager til Gud over ugudeligheden, men han ved, at Gud er i sin helligdom, og at den retskafne får det evige liv ved sin tro. Jorden vil blive fyldt af Guds herlighed, og Gud drager ud for at frelse sit folk. På trods af sin sorg over ugudeligheden, vil Habakkuk frydes i Herren og juble over sin frelses Gud. Han slutter med at sige: *Den Herre Herren er min styrke, han gør mine fødder som hindens og lader mig gå på mine høje.* Må også vi, som kan fortvivle over alt det onde, der sker omkring os, frydes i Herren og hente styrke hos Ham. Det vil Helligånden lære os gennem Habakkuks bog.

Zefanias

På trods af al den ugudelighed og vold, der findes i landet, forudsiger Zefanias ved Helligånden, at der skal komme nye tider. Kap. 3. Gud vil give folkene rene læber, så de påkalder Herrens navn og tjener Ham endrægtigt. Halleluja! *Tak Gud for din Ånd, som ved alt, forudser alt og opmuntrer os til at juble og råbe højt af glæde!* Læs kap. 3, 14–20, og du vil se, at alt er muligt for Gud. Han renser sit folk og fryder sig over dem. Han samler dem og fører dem hjem. Å, hvilken mægtig Gud, vi har!

Haggaj

Gennem Guds Ord og løfter ved Helligånden viser Gud sin utrættelige kærlighed til sit folk. De har tænkt i menneskelige baner, men Gud vil lære dem, at Han har langt højere

tanker om, hvad de skal gøre i fremtiden. Han opmuntrer dem til at bygge Hans tempel, og i kap. 2, 4-5 siger Han til dem, at de ikke skal fortvivle men trøstigt gå fremad, for Han er med dem, og Hans Ånd bliver iblandt dem! Læs resten af kap. 2. og du vil få tro for, at Gud også er med dig og med sit folk i dage, hvor alt ser håbløst ud. Han siger gang på gang: *Læg mærke til, hvorledes det går fra i dag!* Når Helligånden er med os, kommer tingene til at lykkes!

Zakarias

Lad os læse denne profetiske bog igen og igen! Gud taler gennem sin tjener om sin plan for folket, hvis de omvender sig. Kap. 1 har stærke profetier om Guds nidkærhed for Jerusalem og Israels folk. Han lover dem, at byerne skal komme til at strømme med velsignelse, og Herren vil trøste Zion og udvælge Jerusalem. Han lover dem, at Han vil hærge de folk, der har hærget Israel. *Den, der rører eder, rører min øjesten!* Kap. 2,12. Han lover sit folk en herlig fremtid. Vi taler ofte om, hvordan det skal gå Israels fjender, men der står et herligt ord i kap. 9, 7: *Jeg gør ende på filisterens hovmod, tager blodet ud af hans mund og væmmelsen bort fra hans tænder. Og han bliver reddet for vor Gud, han bliver som en slægt i Juda, Ekron som en jebusit.* Videre lover Herren i vers 10, at Hans Ord stifter fred mellem folkene, Han hersker fra hav til hav, fra floden til jordens ende.

Læs kap. 12 om Jerusalems fremtid! Herren vil udgyde nå-

dens og bønnens Ånd over Jerusalems indbyggere, så de ser hen til Ham, Jesus, som de har gennemstunget. De vil alle sørge over, hvad de gjorde imod Jesus - og omvende sig. Kun Helligånden kan forudsige sådanne profetier! Læs kap. 14 om, når Jesus sætter sine fødder på Oliebjerget øst for Jerusalem. Han kommer som kongernes Konge og skal regere over hele jorden. Herren skal være én og Hans navn ét! Alle folk fra hele jorden skal sende repræsentanter til Jerusalem, hvor de skal tilbede kongen, Hærskarers Herre, til Løvhyttefesten. Herrens velsignede Ord og løfter står fast. Helligånden vil gøre det levende for os og styrke os!

Malakias

Malakias er den sidste profet, der er nævnt i Det Gamle Testamente. Han taler om problemer blandt folket, som vi ikke før har hørt så meget om, men det er forfærdelige synder både præster og menigmand har øvet over for Gud. Profeten forudsiger, at Gud vil sende sin engel, som vil dømme folket. De fatter ikke selv, at de har gjort noget galt, men Gud minder dem om, at de blandt mange andre synder har bragt dårlige ofre til Gud. De sagde, de ville ære Gud og ofre til Ham, men de bragte syge og halte dyr til Hans hus. De har bedraget Gud med deres tiende, så de nu trues med forbandelse. Både israelitterne og vi bliver mindet om, hvor vigtigt det er at bringe hele tienden til Gud. Vi kender sikkert alle de fantastiske løfter til dem, der gør det rette: *Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit*

hus, sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Kap. 3, 10. Mange vidunderlige løfter følger dette vers. Profeten afslutter sit budskab med rige løfter til de oprigtige. Der skal komme frygtelige dage, men Gud vil velsigne dem, der frygter Ham:

Men for eder, som frygter mit navn, skal retfærds sol opgå med lægedom under sine vinger, og I skal gå ud og boltre eder som kalve, der kommer fra stalden,---. Kap. 4, 2.

Til sidst får vi løftet om Elias, som Jesus siger er Johannes Døberen, som skal udføre underfulde ting.

Når vi nu har gennemgået profeternes budskaber og igen og igen har læst, at Gud elsker sit udvalgte folk, så undres man over, at de var så hurtige til at falde tilbage i synd og ugudelighed. Mennesker har fået en fri vilje, og her ser vi, hvor sørgeligt det kan gå, når vi handler efter vor egen vilje og ikke adlyder Helligåndens røst.

Derfor er det en dobbelt glæde, at Herren ikke har opgivet planerne om at frelse alle, der vil tro på Ham og adlyde Ham. I resten af bogen vil vi se Guds mægtige frelsesplan med mennesker. Han ønsker sig stadig et folk, der vil lytte til Ham, tage imod Hans kærlighed og ære Ham ved at være lydige mod Hans Ord og Hans Ånd!

11. kapitel

Se det Guds lam, som bærer verdens synd!

Vi ser gennem hele Det Gamle Testamente – helt fra syndefaldet i Edens have – til profeten Malakias' budskab, som slutter Det Gamle Testamente, at det store problem, som skiller mennesker fra Gud, er synden! Gud talte til mennesker gennem deres samvittighed og prøvede at advare dem mange gange og på mange måder gennem profeterne, men der var kun få, der gjorde, hvad der var ret i Guds øjne.

Men nu - ved dagenes ende – har Gud, vores Skaber og Fader, talt til os gennem sit eget dyrebare ord, sin Søn! Hebr. 1. Gud besluttede selv at komme til jorden for at alle kunne

se og høre Ham og beslutte, om de ville omvende sig fra synden, tro på Ham og adlyde Ham. Han plantede sit ord ved Helligånden i et menneskes, Marias, legeme, så Ordet blev født som et menneske, Jesus. Læs Johs. Ev. 1.

Jesus kaldes også Immanuel, som betyder Gud med os! Gud selv er sammen med os. Det er det største og mest vidunderlige, der er sket for mennesket og for hele verden. Når du læser om dette i Hebr. 1, vil du se og forstå, at Jesus er Guds Søn. Han kom som Gud og som menneske, så Han kunne forstå os og tale direkte til os. Gud elskede os så højt, at Han ville redde os fra fortabelse og give os evigt liv hos Ham i Himlen ved troen på Jesus Kristus.

Før jomfru Maria fik åbenbaringen om, at hun skulle føde Jesus, sagde englen fra Gud til hende, at Helligånden skulle komme over hende, og Gud, den Højestes kraft ville overskygge hende og befrugte hende, så det barn, som skulle fødes, skulle kaldes helligt, Guds Søn! Lukas 1, 35. Jesus blev undfanget og født ved Helligånden.

Gennem hele Skriften har vi læst om Israels folk og om, hvordan Gud ønskede at frelse dem. Men i den nye tid og de nye muligheder, Gud ville give mennesker for at blive frelst og reddet fra synd og fortabelse, som omtales gennem hele Det Nye Testamente, gælder denne frelse både for jøder og hedninger!

Tak, gode Gud, at også vi får lov til at være med!

Helligånden varslede senere for to gamle profeter, Anna og Simeon, som havde ventet på dette øjeblik, at nu var det store under sket! Jesus, Guds frelse, var sendt til alle jordens folkeslag som et lys for hedningerne og en herlighed for Guds folk, Israel. Lukas 2, 21-40.

Johannes Døber

Johannes var særligt udvalgt af Gud til at berede vej for Jesus, kongernes Konge. Hans forældre var gamle og kunne ikke få børn på naturlig måde, men for Gud er alting muligt, halleluja! Vi bliver altid grebet af beretningerne i alle Evangelierne om Johannes Døber. Han var fyldt med Helligånden fra mors liv og var den profet, der var omtalt i de sidste vers i Malakias bog. Han prædikede omvendelse til alle, der mødte ham, og han var kaldet til at berede Herren et velskikket folk. Jøderne var godt klar over, at de var syndere og trængte til tilgivelse, så da Johannes begyndte at døbe folk i Jordanfloden til deres synders forladelse, kom tusinder fra hele Israel ud til ham og bad om tilgivelse for deres synder og lod sig døbe. Mange troede, Johannes var Messias, men han sagde hele tiden: *Jeg døber jer med vand, men han kommer, som er stærkere end jeg; jeg er end ikke værdig til at løse remmen på hans sko; han skal døbe jer med Helligånd og ild.*

Jøderne var vant til, at de altid skulle ofre et eller flere lam til Gud for at sone deres synder, men en dag kom Jesus gående ned til Jordanfloden, hvor Johannes døbte, og stod midt iblandt dem. Da siger Johannes de mest vigtige og velsignede ord, der kunne siges om Jesus: *Se Guds lam, som bærer verdens synd!* Johs. 1, 29. Det var en overvældende og værdig introduktion af Jesus, Guds Søn. Johannes proklamerede, at Jesus var Guds lam! Efter Jesu død på Golgata skulle der ikke længere ofres almindelige lam og andre dyr til soning for folks synder. Nu kom Han, som var villig til at være Guds lam, blive slagtet som det fuldkomne offer én gang for alle, så at ved troen på Ham ville folk blive renset for deres synder og i stedet for leve i sejr over synden ved Guds Ånds kraft. Han var Guds lam, som bar hele verdens synd! Dette budskab vendte op og ned på hele verdenssituationen. Jesu offer var og er nok for os alle!

Da Jesus selv var blevet døbt af Johannes, kom Guds egen introduktion af sin elskede Søn. Helligånden dalede ned over Ham i legemlig skikkelse som en due og en røst lød fra Himmelen: *Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag.* Luk. 3, 22.

Vi ser her, hvordan Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd arbejder sammen i en ubrydelig enhed. Må Gud være os nådig, så ikke en eneste af os tvivler på dette vidunderlige budskab:

Johannes var fyldt med Helligånden, da han proklamerede, at Jesus er Guds Søn!

Gud selv råber fra Himlen, at Jesus er Hans Søn, den elskede!

Jesus blev født ved Helligånden af en jomfru! Han kom til jorden for at frelse os alle fra vore synder, så enhver, som tror på Ham, skal blive frelst og have evigt liv!

Jesus er den, der døber med Helligånd og ild!

Hvis vi fjerner dette grundlag fra vor kristentro, er vi håbløst fortabte!

Er du sikker på, at du er frelst og hører Gud til? Er du sikker i din tro?

Vi møder mange mennesker, som er usikre på, om de kommer til Himlen, når de dør. Men Gud har givet os en sikker vej til at vide, om vi er Hans børn:

I Johs. Ev. 1 læser vi om, at Jesus er Guds Ord, som blev sendt af Gud til jorden for at frelse os. Er du usikker på, om Jesus er Gud, så hør her, hvad der står i de første vers: *I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. I det var liv, og livet var*

menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det.

Der står længere nede, at Han kom til sit eget, men Hans egne tog ikke imod Ham. Og så vil vi gerne, at du indprenter dig, hvor sikker din frelse er:

Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. Det kan ikke siges tydeligere.

Djævelen vil gøre alt for at skabe tvivl i vore hjerter, så vi mister troen på frelsen i Jesus Kristus. Derfor bør alle lære det skriftsted udenad, som står i Johs. 3, 16-17:

Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham."

Dette kan heller ikke siges tydeligere!

Er du stadig i tvivl, så læs i Rom. 10, 9-13. Læs det højt for dig selv og sig Gud tak for det.

Sig med din mund, at du tror på det og tager imod det som en gave fra Gud:

Thi når du med din mund bekender Jesus som Herre og i dit hjerte tror, at Gud opvakte ham fra de døde, skal du blive frelst. Thi med hjertet tror man til retfærdighed, og med munden bekender man til frelse. Skriften siger jo: "Enhver, som tror på ham, skal ikke blive til skamme." Thi der er ingen forskel på jøder og græker; de har jo alle den samme Herre, rig nok for alle dem, der påkalder ham. Thi enhver, der påkalder Herrens navn, skal frelses.

Dette kan heller ikke siges tydeligere!

Bibelen er fyldt med vidunderlige ord om alt det, Jesus har gjort for dig, for at du kan blive frelst. Lad ikke nogen tage disse stærke ord fra dig. Hold fast ved det. Tak Gud for det! Vær som et barn, der tager imod et glædeligt budskab fra din himmelske Far, som skabte dig.

Vi vil give dig et sidste ord, som også taler meget tydeligt om samme sag. Det taler om, at når vi modtager Jesus som Frelser og Herre, skal vi forlade mørket og gå sammen med Ham i lyset:

Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns blod, renser os fra al synd. Hvis vi siger, vi ikke har synd, bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os. Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed. 1. Johs. 1, 5.

Dette kan heller ikke siges tydeligere!

Vi erkender, at vi er syndere - for det er vi. Men vi tror Ordet, som står her, at når vi bekender vore synder, tilgiver Han os og renser os.

Læs din Bibel! Tal med Gud i dit lønkammer! Elsk Ham af hele dit hjerte! Hav inderligt fællesskab med Ham hver eneste dag! Vær lydig i alt, hvad Han siger, du skal gøre, og lad dig fylde af Helligånden! Så bliver du stærk og står fast i medgang og modgang!

Du har allerede Helligånden, når du har taget imod Jesus som din Frelser og Herre! Helligånden er årsagen til, at du bliver født på ny! Hør Guds ord:

1. Det er Helligånden, der allerførst overbeviser dig om, at du skal komme til Jesus og blive renset for din synd og frelst. Læs Johs. 16, 7-15.

2. Helligånden kommer fra Faderens indre. Han er Guds Ånd. Og Jesus siger: "Ingen kommer til mig, uden at Faderen, som sendte mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham på den yderste dag." Johs. 6, 44. Det er Gud Faders Ånd, der drager dig til Jesus!

3. Jesus siger til Nikodemus, at han må fødes på ny for at

kunne se Guds rige. Han må fødes på ny af Ånden! Læs Johs. 3, 3-8. Det er gennem Helligåndens gerning, du bliver født på ny og forstår de himmelske ting!

4. Når du bliver født på ny og bekender med din mund, at Jesus er din Frelser og Herre , er det ved Helligånden. "Ingen kan sige: "Jesus er Herre!" uden ved Helligånden." 1.Kor. 12, 3b.

5. Til sidst det velsignede ord, som fylder vore hjerter med glæde: *I ham blev også I, da I hørte sandhedens ord, evangeliet om jeres frelse - ja, i ham blev også I, da I kom til troen, beseglet med Helligånden, som var forjættet os, og som er pant på vor arv* ---. Gud har sat et segl på vores hjerter, så alle kan mærke, at vi tilhører Ham. Og Han har givet os et pant på, at vi tilhører Ham, og at ingen kan rive os ud af Hans hånd, så længe vi bliver i troen på Ham.

Når vi har givet vort liv til Jesus Kristus, bor Helligånden i vore hjerter!

Efter denne vidunderlige oplevelse, begynder vandringen i Ånden med Jesus. Han overbeviser os ved Ånden om mange, mange ting hver eneste dag, når vi studerer Hans ord. Vi bliver bl. a. undervist og overbevist om dåben. Rom. 6.

Vi bliver ved Guds Ånd overbevist om, at vi må døbes med

Helligånden for at få kraft til at tjene Jesus og modtage alle de overnaturlige gaver, frugter og tjenester, som Han har til os.

Tag dig tid til at læse om de første kristne i Apostlenes Gerninger!

Tag dig også rigtig god tid til at studere 1. Kor. kapitlerne 12, 13 og 14, hvor du læser om Åndens gaver, om Kristi legeme og om de tjenester, Gud kalder og bruger i sin menighed. Vi er sikre på, at du, hvis du vil leve et liv i Guds kraft og tjene Ham af hele dit hjerte, også vil begynde at længes efter at blive døbt med Helligånden og modtage den strøm af velsignelse, som dåben i Helligånden har til dig!

12. kapitel

Jesus, vores forbillede

Guds Ånd, Helligånden, kom over jomfru Maria, og hun undfangede og fødte Guds Søn, Jesus, ved Helligånden. Guds egen blodtype kom ind i dette barn, så Han ikke var søn af en syndig mand – men var Søn af Gud. Ellers kunne Han aldrig have taget al vor synd på sig og renset os fra al uretfærdighed. Jesus var syndfri, og det er kun gennem syndfrit, guddommeligt blod, vi kan renses fra synd! Mange religioner har Jesus med i deres historier og filosofier, men Han er ikke med som Frelseren, der døde på Golgata og tog hele verdens synd på sig. Gud selv og Hans hellige Ånd var i Jesus Kristus, og det er denne Jesus, vi skal tro på. Det er Ham, der døber med Helligånd og ild. Det er så enkelt, at selv et barn kan tage imod det!

Du bliver fyldt med en ren, guddommelig, hellig Ånd fra Guds hjerte, når du tror på Ham og beder Ham fylde dig med sin Ånd. Du bliver samtidig døbt med ild - en hellig, rensende ild fra Gud, så du bliver renset og lutret til tjeneste for Ham.

Ånden leder

Efter at Jesus var blevet døbt af Johannes, var Han klar til tjeneste. Efter Guds plan havde Han godt 33 år til at leve som menneske på jorden og til at fuldføre sit værk. Det mærkelige skete, at lige efter dåben, og inden Han skulle ud i tjeneste, gik Han tilbage fra Jordanfloden, fyldt af Helligånden! Men Ånden ledte ham ikke til at forkynde om Guds rige med det samme. Ånden ledte Ham ud i ørkenen, hvor Han blev fristet og prøvet af Djævelen i fyrre dage uden at spise noget. Det var fyrre hårde døgn, hvor den store prøve bestod i, om Han holdt fast ved Ordet og fast ved, at Han ville tilbede Gud Fader og Ham alene. Djævelen lokkede Ham med alt muligt stort og mægtigt – menneskeligt set, men Jesus holdt fast ved sin overbevisning!

Vi har selv prøvet at blive kaldet af Gud til tjeneste, og vi troede, vi skulle springe ud i det uden nogen problemer, for vi var jo kaldet og sendt af Helligånden. Men for os og mange andre af Guds tjenere kommer vi med det samme ud i store fristelser, prøvelser og anfægtelser. Vi oplevede at gå igennem så mange svære tider, at vi til sidst sagde til

hinanden: "Nu har vi kun én ting tilbage at stå på, og det er det kald, vi fik fra Guds Ånd til at rejse ud som missionærer." Og kaldet holdt, fordi Gud er trofast, og Han, som kalder, Han vil også gøre det. Alle de "krykker", vi havde lænet os op ad, faldt efterhånden, og Helligånden talte til os, mens vi bad og Han sagde: "Jeg vil, at I skal læne jer op ad mig alene! Jeg, som kaldte jer, vil føre jer igennem!"

Derfor tilbeder vi Gud, vor Far og giver Ham al ære og tak og pris for både de mindste og de største ting, Han har virket gennem vore liv.

Da Jesus kom ud af ørkenen efter de fyrre døgn, vendte Han tilbage i Åndens kraft! Luk. 4, 14. Han gik rundt og forkyndte Ordet, helbredte syge, drev onde ånder ud og talte om omvendelse. Da Jesus kom ind i en synagoge, gav lederne Ham Esajas' bog, som Han skulle læse højt. Han læste det stærke, vidunderlige Ord, som alle troende er kaldet til at bringe videre til mennesker: *Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed og udråbe et nådeår fra Herren.*

Jesus havde brug for, at Helligånden var over Ham, for at Han kunne tjene. Hvor meget mere har vi da ikke brug for at lade os fylde af Ånden hver eneste dag? Jesus kunne ikke

leve og virke uden Helligånden over sit liv, og det kan vi heller ikke. Det er ikke ved vor egen styrke og kraft, gerningerne skal gøres, men ved den hellige Ånds kraft. Det, vi gør i Guds rige, skal prøves som gennem ild. Vort eget værk er som hø og strå, der brændes op, men alt, hvad vi har gjort i Jesu navn og ved Helligåndens kraft, skal være som guld og ædle stene, der ikke kan brændes op. 1. Kor. 3, 11-15.

Jesus underviste meget om Helligånden, mens Han vandrede rundt i de få år, Han var her. Hvor var det godt, Han gjorde det, så vi bedre kan tage imod og tro, hvor vidunderlig Helligånden er, og at vi ikke kan undvære Ham.

Vinden

Ånden i den troende sammenlignes med vinden. Johs. 3, 1-20. Den skriftlærde Nikodemus kom til Jesus om natten for at spørge om noget, han ikke kunne forstå om de himmelske ting. Jesus sagde da til ham, at ingen kan se eller forstå Guds rige, uden han bliver født på ny. Det forstod Nikodemus ikke, men Jesus blev ved med at undervise ham. Han forklarede ham, at ligesom vores krop fødes ind i verden gennem vand, så må vores ånd fødes på ny ved Helligånden. Hvad, der er født af kødet, er kød; og hvad, der er født af Ånden, er Ånd. Det er meget vigtigt også for os i dag at vide, at hvis vi vil forstå de himmelske ting, må vi fødes på ny. I samme øjeblik, vi bekender, at vi ønsker at tro på Jesus som Guds Søn og giver vore hjerter til Ham, sker der

en helt ufattelig forandring med os. Vi bliver som nye mennesker. Det gamle er forbi! Alt bliver nyt! Vores ånd bliver født på ny, og vi kan pludselig forstå meget mere af den åndelige verden ved hjælp af Helligånden, som kommer ind i vore hjerter ved troen på Jesus som vor Frelser.

Vi har set tusinder af mennesker blive født på ny, da de overgav deres liv til Jesus. Helligånden fyldte dem, og de havde ikke længere lyst til at leve i synden. De ville leve for Guds rige og blev fuldstændig forvandlede. Vi har selv oplevet dette i vor ungdom, og hele vort liv blev forvandlet. Vi blev født på ny ved troen på Jesus og ved Helligånden.

Fra det øjeblik, du bliver født på ny, bor Helligånden i dit hjerte og forvandler dig og leder dig på en helt ny måde, du ikke kendte til før, og som ikke kan forklares. Jesus vil give dig en fylde af Helligånden, når du beder Ham om det, så du får stor kraft til at tjene Ham. Det skal vi høre om senere.

Jesus sammenligner de mennesker, der bliver født på ny, med vinden, der blæser, hvorhen den vil. Du kan høre dens susen og se dens virkninger, du bliver drevet af vinden, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den går hen. Du går ikke længere dine egne veje, men Guds Ånd leder dig. Du kan ikke selv vide, hvad Herren vil, du skal gøre i dag, men Helligånden kan pludselig tale til dig i dit

hjerte, så du gør Hans vilje.

Nikodemus forstod stadig ingenting, fordi han havde studeret Skrifterne med sin hjerne – men ikke forstået dem med hjertet. Jesus fortsætter med at forklare ham om, hvordan Gud sendte sin Søn til jorden, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes men have evigt liv. Nikodemus fik meget at tænke over den dag.

Levende vand

Ånden i den troende sammenlignes også med strømme af levende vand. Johs. 7, 37-39. Denne sammenligning elsker vi! Vi ønsker, at denne strøm skal flyde igennem vore liv – altid!

Når du bliver født på ny, kan du mærke, at der ikke længere er dødt eller tørt og kedeligt i dit indre. Der kommer nyt liv. Det er, som om du frit kan drikke af noget levende fra Gud, når du læser Hans Ord og grunder over det. Det tilfredsstiller dit indre, og du begynder at tjene Jesus med glæde og fortælle andre om Ham. Midt i prøvelser og vanskeligheder skulle man tro, denne strøm ville forsvinde, men nej! Hvis du lægger alle ting frem for Herren i bøn og tilbedelse, begynder Helligånden at tale til dig, og det levende vand begynder igen at strømme igennem dit hjerte, og det svære kommer i baggrunden.

Helligånden trøster, giver hvile og kalder

Mens jeg, Anne-Lise, sidder og skriver dette, kommer der tanker til mig om, da min elskede Mor døde og gik hjem til Jesus. Peter og jeg var missionærer i Singida i Tanzania. Da jeg sad og skrev en dag, kom Peter stille ind i stuen til mig med et telegram. Da jeg åbnede det, så jeg, at der stod en hilsen fra min søster: "Mor er hos Far!" Jeg forstod med det samme, hvad der var sket. Min Far var kort tid forinden gået hjem til Gud, og nu var Mor altså også død! En dyb sorg slog ned i mig som et voldsomt lyn. Jeg løb grædende ind i et værelse ved siden af og græd og græd og var helt fortvivlet. Min elskede Mor har altid været mit forbillede i alle ting: Hendes kristenliv og kærlighed til Guds rige, hendes bønneliv, hendes hjælpsomhed over for alle, især de fattige, og hendes udholdenhed i med- og modgang. Denne meddelelse kom lige på min fødselsdag, som nu blev en sorgens dag. Jeg råbte til Gud: "Far i Himlen, hjælp mig!"

Pludselig begyndte jeg at se ligesom i en film for mit indre blik, hvordan min Mor i hundreder af situationer havde elsket, hjulpet, vidnet og bedt for mennesker, sunget ved opvasken, smilet midt i store prøvelser og klaret økonomien under meget trange kår. Jeg så og så og huskede pludselig ting, jeg for længst havde glemt om min dejlige Mor. Pludselig hørte jeg Guds stemme i mit indre: "Nu skal du tage faklen op! Løb videre på samme måde, som din Mor gjorde, og gør de samme gerninger!"

Da jeg rejste mig fra min bøn, skete der et stort mirakel, som jeg ikke kan forklare. Jeg ved bare, at det levende vand begyndte at strømme igennem mig med trøst og med en vældig kraft. Den store sorg var væk! Jeg følte mig lettet og meget stille og glad i mit indre. Jeg havde fundet hvile og ro. Herren selv havde trøstet og lægt mig! Å, min Gud, hvor jeg elsker Helligånden!

Jeg forstod, da jeg kom hjem til Danmark til begravelsen, at Mor havde vidst, hun skulle hjem til Jesus. Hun havde lagt alt parat til kisten og i hjemmet. Hun havde sat penge ind på vores konto, så jeg kunne komme hjem til begravelsen.

Hun var klar til at sige farvel til denne jord og møde sin Frelser og alle de kære, der var gået forud. Og jeg ønsker at bære faklen videre!

Kun ved det levende vand, jeg drikker fra Helligåndens kilde, kan jeg gøre det!

13. kapitel

Jesu undervisning om Helligånden

En ny Talsmand, Sandhedens Ånd

Jesus underviste meget om Helligånden, som skulle komme. Jesus var Guds Søn – men også et menneske. Han kunne kun være ét sted ad gangen, og man må undres, når man har været i Israel og tænker på, hvordan det var på Jesu tid. Han og Hans disciple gik lange, strenge ture for at komme fra by til by. Der var ingen biler, busser eller tog – men et enkelt æsel her og der. De var udholdende og blev trætte, som vi gør engang imellem, men de holdt ud! Jesus siger i Johs. Ev. 16, 7 til sine disciple, at det er gavnligt, at Han går bort, fordi Han så kan sende Helligånden, som kan være

alle steder. Jesus er selv den profetiske Ånd, og Han ved, at hele verden vil få brug for Helligånden. Han vidste, Han først skulle fuldføre det arbejde, Han var sendt for at gøre, før Han kunne forlade jorden og efterlade sine disciple her alene. Hvor er det vigtigt, at vi læser om Jesu liv igen og igen, så vi kan forstå Hans liv og undervisning. Han var sendt for at være det Guds Lam, der skulle dø én gang for alle - for hele verdens synd. Han var Guds Søn, men Han skulle lide som et menneske og påtage sig hele den skyld og straf, som vi og alle andre mennesker skulle have haft. Han gjorde det for dig og mig!

Der står en profeti om Jesus i Esajas 11, 1-2, som siger, at Jesus skulle fødes som et menneske, som en kvist ud af Isajs stub, et skud, der groede af hans rod. Men Han skulle også være Gud: *Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, Herrens kundskabs og frygts Ånd.* Her nævnes flere forskellige egenskaber hos Guds hellige Ånd, som skulle hvile over Jesus Kristus. Vi må først af alt have Herrens Ånd, og ud af den springer visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, og Herrens kundskabs og frygts Ånd.

I Johs. Åb. 1,4 læser vi også om de syv ånder, som er foran Guds trone. Guds Ånd og Guds Ord bor i Hans eget hjerte, men Han har også magt til at sende dele af sin Ånd ud over mennesker og lade sit Ord iklæde sig et menneske, som

blev sendt til jorden, Jesus Kristus. Alt er muligt for Gud, som er Skaberen.

Læs også de herlige ord i Johs. Åb. 5, hvor vi hører om, at Gud havde en bogrulle med skrift både indvendig og udvendig, som var forseglet med syv segl. Der var ingen, der var værdige til at åbne bogrullen. Vi tror, den var beskrevet med alle de store begivenheder, der skulle ske i fremtiden. Fra vers 4 står der: *Da græd jeg meget, fordi ingen fandtes værdig til at åbne bogrullen og dens syv segl. Men en af de ældste sagde til mig: "Græd ikke! Se, sejret har løven af Judas stamme, Davids rodskud, så han kan åbne bogrullen og dens syv segl." Og jeg så, at mellem tronen og de fire væsener og de ældste stod der et lam, ligesom slagtet. Det havde syv horn og syv øjne, det er Guds syv ånder, som er udsendt over hele jorden.*

Dette slagtede lam er et billede på Jesus, som døde på korset for hele verdens synd. Han er blevet højt ophøjet over alt og alle og har fået overgivet al magt i himmel og på jord af Gud Fader, fordi Han fuldbragte frelsesværket på Golgata. Læs hele dette vidunderlige kapitel, og du vil se, at "Davids rodskud", som blev født som et menneske, nu er ophøjet til Guds trone som Guds Søn, det slagtede Lam, som bar hele verdens synd.
Og vi ved, han var tre dage i graven, og på den tredje dag opstod Han fra de døde. Han er opstanden! Han lever i dag! Det er det største mirakel, der er sket for os. Fordi Han lever,

skal vi også leve: først her på jorden og derefter i evighed hjemme i Himlen hos Gud. Den herliggjorte Jesus er fyldt med Guds Helligånd og er nu hos os til evig tid.

Jesus vidste, at hverken disciplene eller vi kunne klare at leve kristenlivet én eneste dag i vores egen kraft og formåen. Derfor havde han en vidunderlig plan, som Han opmuntrede sine disciple med, inden Han fór til Himlen:

I Johs. 14, 16 siger Jesus: *Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden Talsmand til at være hos jer til evig tid.* Jesus var den første Talsmand sendt af Gud til jorden. Nu skulle den anden Talsmand komme, og det var og er Sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod, da de ikke kender Ham. *Men I kender den; thi den bliver hos jer og skal være i jer!* sagde Jesus. Dette har altid styrket os i troen. Vi bliver ikke efterladt faderløse; Jesus kommer til os ved Helligånden. Det vidner igen om den treenige Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd. Han er én sand Gud. Jesus fortsætter med de fantastiske ord: *På den dag skal I erkende, at jeg er i min Fader, og I er i mig og jeg i jer.*

I vers 23 fortsætter Jesus med at stadfæste, at om nogen elsker Ham og holder fast ved Hans Ord, vil Faderen elske ham: - *og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.* Nu kan Jesus altså komme til alle, der elsker Ham og være hos dem, fordi Han fuldbragte sin gerning for os på korset og opstod

fra de døde. Derefter fór Han til Himlen og er nu ved Faderens højre hånd. Han er nu fuldkommen ét med Faderen og Helligånden.

Guds Ånd, Sandhedens Ånd, bor inden i os, når vi har taget imod Jesus som vores Frelser og Herre. Han er vor Talsmand! Han er vor advokat og taler vor sag både over for Gud og over for mennesker. Jesus siger i Lukas 12,11-12, at vi ikke skal være nervøse, hvis vi bliver stillet foran øvrigheder og andre høje personer for Evangeliets skyld, for Helligånden, vor advokat, skal lære os i den samme stund, hvad der bør siges. Han er Sandhedens Ånd, så der bliver ikke manipuleret eller udtalt løgne. Han siger sandheden for os og igennem os.

Helligånden lærer, underviser og minder os

Der kan være mange ting, vi glemmer, når vi står over for mennesker for at vidne for dem. Vi vil så gerne kunne huske, hvad det var, Jesus sagde og i hvilken forbindelse. Men Jesus siger i Johs. 14, 26: *Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.* Og samtidig bliver vi lovet, at Jesus vil efterlade os sin fred. Vi skal ikke forfærdes eller være modløse i svære tider. Halleluja!
Jesus fortæller i Johs. Ev. 16, 13-14, at når Han, Sandhedens Ånd, kommer, skal Han vejlede os til hele sandheden! Han taler ikke af sig selv, men alt, hvad Han hører fra Gud, skal

Han tale, og Han vil også forkynde for os, hvad der kommer i fremtiden. Hvilken vidunderlig, herlig Talsmand vi har fået. Når der kommer fremmede lærdomme eller andre nye ting på vores vej, behøver vi ikke at være usikre. Helligånden vil tale i vort indre om, hvad der er ret og forkert.

Gennem alt, hvad Helligånden gør og siger, vil Han herliggøre Jesus. *Han skal tage af mit og forkynde jer det,* siger Jesus.

Helligånden overbeviser

Der er én ting, vi altid takker Gud for: Når vi beder for vore kære, har vi stor nød på vore hjerter. Vi vil selv være rede til at være sammen med Jesus i evigheden, men vi vil også have alle vore kære med! Ingen må gå fortabt. Da minder Helligånden os ofte om, at når vi beder, så arbejder Han. Han er alle steder og virker alle steder. Når vi beder for vore kære, begynder Han med det samme at arbejde med dem. Der står i Johs. Ev. 16, 8, at Han er den, der overbeviser verden om synd og om retfærdighed og om dom. Han er den eneste, der kan overbevise mennesker om, at de er syndere og trænger til en Frelser, og Han drager mennesker hen til Jesus, når vi beder for dem.

Vi har oplevet, at mange af de kristne, vi møder, har haft eller har en slægtning, der har bedt for dem, indtil de overgav deres liv til Jesus. Det er stort at vide, at vore bønner har en

mægtig virkende kraft. Vi kan bede og tro, men det er Guds Ånd, der gør værket i mennesker. Det gælder også, når vi beder for vore byer, vort land, missionsmarkerne eller andet, Gud lægger på vore hjerter. Han hører os, og Han svarer på vore bønner enten med det samme eller efter en tid.

Peters far var en bønnens mand. Han var syg næsten hele sit liv, men han klagede ikke. Han brugte meget tid hver dag til at tale med Herren. Han bad meget for sine børn. Som årene gik, kom den ene efter den anden til Jesus og blev frelst og forvandlet. En af Peters søstre og hendes mand var meget imod, at vi talte til dem om Jesus. Vi mødte en hård og kold usynlig mur. Men der blev bedt og bedt for dem hver eneste dag. Da Peters far døde, var de endnu ikke kommet til Jesus. De ville ikke med til møder eller andre kristne samlinger. Men uden vi vidste det, gik Peters søster hjemme i sit køkken og hørte vor ældste søn vidne om Jesus i radioen flere gange om ugen. Hun lyttede i lange tider, har hun senere fortalt, og pludselig en dag gav hun sit hjerte hundrede procent til Jesus. Det var fantastisk at opleve den forandring, der skete med hende. Peter talte ofte med hendes mand, men han var tilsyneladende hård og uimodtagelig. Men for et par år siden, da vi kom hjem fra Israel, fik vi at vide, at han var meget syg og snart skulle dø. "Men han vil tale med jer", sagde andre i familien. Da vi kom over på sygehuset og havde talt lidt med ham, mindede vi ham om, at vort største ønske var at møde ham i Himlen, hvor Peters søster alle-

rede var, fordi hun havde taget imod Jesus som sin Frelser. Da græd han og sagde: "Kan I ikke bede for mig! Jeg ønsker det også!" Hvilken herlig dag. Vi tænkte på Peters far, som bad i så mange år men aldrig så de to komme til Jesus. Nu er de sammen hjemme hos Gud. Både Jesus og Helligånden gik i forbøn for disse to kære familiemedlemmer.

Jeg selv og alle mine fire søskende blev frelst i løbet af to år som svar på mine forældres bønner for os, lige fra vi blev født. Det så håbløst ud, men pludselig brød Guds Ånd igennem i os alle fem, og vi blev født på ny og forvandlet ved troen på Jesus.

Vi kan til tider føle, at vore bønner ikke virker så meget, men det vidunderlige ved at tilhøre Jesus er, at Jesus selv går i forbøn for os, og Guds gode Ånd går også i forbøn for os. Er det ikke herligt? Lad os ikke holde op med at bede med udholdenhed. Der står i Rom. 8, 26-27:

Ligeledes kommer Ånden os til hjælp i vor magtesløshed; thi hvad vi rettelig bør bede om, forstår vi ikke, men Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke. Og han, som ransager hjerterne, ved, hvad Åndens attrå er, thi efter Guds vilje går Ånden i forbøn for hellige.

Vi ved ikke, hvad mennesker tænker i deres indre, men vi ved, bøn i Ånden virker mirakler.

Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja meget mere: som er opstanden, som er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os. Rom. 8, 34.

Vi har stærke, udholdende forbedere, som er ved Guds trone og minder Gud om os hver eneste dag!

14. kapitel

Dagen, der forvandlede verden

Efter at Jesus var opstået fra de døde, var der sket en forandring med Ham. Ved flere lejligheder viste Han sig for sine disciple, hvor de ikke kunne kende Ham. Han kunne pludselig stå midt iblandt dem, selv om alle døre og vinduer var lukkede. Han vandrede sammen med nogle af dem på vejen og talte med dem, uden at de var klar over, det var Ham. I fyrretyve dage viste Han sig for dem som den levende, opstandne Frelser og talte til dem om, hvad der hører Guds rige til.

Læs Ap. Gern. 1, og du vil læse om de største begivenheder, der fandt sted lige før Jesu himmelfart. Engang, da Han holdt måltid sammen med dem, bød Han dem, at de

skulle blive i Jerusalem og vente på det, som Gud havde lovet dem, og som Jesus havde talt meget til dem om. Han sagde til dem: *Thi Johannes døbte med vand, men I skal om ikke mange dage døbes med Helligånden.* V. 5. De kunne sikkert ikke forestille sig det mægtige, der ville ske, hvis de gjorde, som Jesus sagde. Han havde fortalt dem meget om Helligånden – men ikke om alt det, der skulle ske i forbindelse med Åndens fylde. Den største hemmelighed fortalte Han dem til sidst: *Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.* V. 8. Disciplene havde nok aldrig drømt om, at de, som var enkle, ulærde mænd, skulle rejse så vidt omkring, ja, indtil jordens ende.

Disciplene havde ved mange lejligheder været svage og bange, men Jesus vidste, at når Helligånden kom over dem, ville al frygt og svaghed forsvinde fra dem. Han var ikke ængstelig ved at forlade dem og fare til Himlen, fordi Han vidste om den kraft, der ville give dem alt det mod og al den styrke, de snart skulle få, så de endog blev villige til at dø for Ham.

Efter Jesus var blevet løftet op til Himlen ved Helligåndens kraft, gik disciplene til Jerusalem og gjorde, som Jesus havde befalet dem. De samledes alle ovenpå i det værelse, de altid havde brugt at samles i, da Jesus var hos dem, og de begyndte nu at bede enigt og udholdende sammen med

andre af Jesu nærmeste. De blev ved med at bede lige til Pinsefestens dag, som alle jøder fejrer.

Da lød der med ét fra Himmelen en susen som af et vældigt åndepust, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Ap. Gern. 2, 2.

Da skete følgende mirakuløse ting, som vi måske glemmer engang imellem:

Der viste sig for dem tunger som af ild, som fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem! Det minder os om Ildsøjlen, som ledte israelitterne i Det Gamle Testamente. Den var forbindelsen direkte fra Gud, som ledte dem igennem ørkenen. Vi tænker også på profeterne, som vi føler havde hver en ildsøjle op til Gud i Himlen, hvor de havde direkte kontakt med Ham og fik budskaber fra Ham til folket. Det var deres "ildtunger", de skulle bruge i Guds tjeneste. Når Helligånden skal bruge os mennesker til at tale budskaber fra Gud, er det nødvendigt, at Han får magten over vore tunger. Vi ved fra Jakobs brev kap. 3, 1-12, at vi kan bruge tungen både til at forbande og til at velsigne med. Det er det stærkeste lem, vi har på legemet, og vi tror, at netop derfor kom der tunger af ild og satte sig på hver enkelt af disciplene på Pinsedagen, så de kunne blive rensede fra alt ondt og komme til at tale profetiske ord fra Gud. Helligånden tog fuld kontrol over deres tunger, da hver enkelt af dem fik et specielt sprog til de specielle mennesker, der var samlede

fra hele verden. Må Helligånden give os kraft og rense vore tunger, så vi kan tale ren tale fra Gud til mennesker. Vær ikke bange for at give Ham lov til at tage kontrol over din tunge, så du taler i nye tunger, som Han giver dig, når du beder om det.

De blev alle fyldt med Helligånden, og de begyndte alle at tale i andre tungemål, som Ånden gav dem. Læg mærke til, at det ikke blot var nogle få af dem, der fik nye tunger, men de begyndte alle at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden gav dem at tale. De talte om Guds store gerninger! Det er vigtigt, at det er Ånden, der taler igennem vor mund!

I Jerusalem var der troende jøder fra alle folkeslag på jorden. Vi kan forestille os, at mange af dem var kommet for at fejre Pinsefesten i Jerusalem. Vi tror også, at de vendte hjem til deres respektive hjem og lande og fortalte om alt det, de havde oplevet. Nogle tvivlede på, at det, de havde oplevet, var fra Gud, men mange havde taget imod de profetiske ord, der blev talt på deres egne sprog, og de fortalte det videre til andre. Evangeliet blev hurtigt spredt ud over store dele af verden.

De hørte den høje lyd af mennesker, der talte med stor begejstring, og de stimlede sammen og lyttede forvirrede til disciplene, da de hver især hørte dem tale på deres eget sprog. Det var ikke et stille bedemøde, der samlede dem,

men det var den høje lyd af mennesker, der talte budskaber fra Gud til alle, der kom i nærheden af stedet. Der var sikkert højlydt lovprisning og sang til Gud fra mennesker, der var blevet døbt med Helligånd og ild!

Hvad talte de om på de mange sprog? De profeterede alle og talte om Guds store gerninger!

Der er mange slags tungetale, som skal tolkes, hvis det foregår på offentlige møder, men der er også tungetale, som er lovprisning til Gud. På Pinsedagen i Jerusalem var det specielle tungetaler, som var profetiske ord til de mange, der strømmede til. De fik lov at høre om Guds store gerninger på deres egne sprog, så de behøvede ikke at få det tolket.

Hvad var der sket med de svage disciple? De havde fået kraft ved Helligåndens fylde til at tale med frimodighed. Al frygt var borte.

Ordet fra profeten Joel 3 gik her i opfyldelse. Det kendte jøderne, som studerede Skrifterne. Det forunderlige, der skete, viste, at der ikke er personsanseelse hos Gud, hos Jesus eller hos Helligånden. Ånden blev udgydt over alt kød - over:

sønner og døtre,
unge og gamle,
trælle og trælkvinder!

I de sidste dage vil Gud udgyde sin Ånd over alt kød: " - og de skal profetere!" sagde Gud.

At profetere, lærer vi her, er at tale om Guds stor gerninger! Ap. G. 2, 11. Profeti kan også være direkte tale fra Gud til et eller flere mennesker, der er til stede. Det skal vi høre om senere. Det, som virkelig glæder os her, er, at Gud kan bruge alle – alle – alle Hans børn til at forkynde om Ham!

Hvad kan vi lære af alle disse guddommelige ting?

Når vi beder om Helligåndens fylde, skal vi få kraft til at vidne om Jesus. Vi får ikke kraften til at hygge os med alene. Kraften vil bevirke, at vi bliver vidner og fortæller andre om Guds store gerninger og om, hvad Guds Ord lærer. Samtidig vil Gud også give os tungetalen, som vi kan bruge til at opbygge os selv i bønnen og tale hemmeligheder med Gud i Ånden. Men det er vigtigt, at vi er villige til at bruge Helligåndens kraft i tjeneste for Gud og være Hans vidner.

Da disciplene havde modtaget Helligånden, stod de med det samme op og vidnede for folket om Jesus og om, hvad Han havde gjort. I vers 37 læser vi, at deres ord stak folket i hjertet, og de spurgte disciplene: *Hvad skal vi gøre?* Peter sagde da uden betænkning til dem: *Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.* Et klart budskab om frelse, dåb og Åndens dåb!

Vi har hørt nogen sige: "Ja, det var på Pinsedagen, men det gælder ikke efter denne Pinsedag!"

Det er ikke sandt! I vers 39 står der: *Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde.* Løfterne gælder os alle, når Gud kalder på os, men der må være en villighed hos os til at adlyde Hans kald og være lydige over for de betingelser, Han stiller.

Denne Pinsedag var revolutionerende for både jøder og hedninger. I Det Gamle Testamente var det de enkeltpersoner, som Gud på en speciel måde ville bruge, der blev fyldt med Helligånden, som vi tidligere har skrevet om i denne bog. Men da Jesus var død og opstanden fra de døde for at frelse alle, både jøder og hedninger, bragte Han denne vidunderlige velsignelse med sig til os.

Han blev kaldt hjem til sin Fader i Himlen, efter at Han havde fuldbragt værket, for at vi kunne blive frelst af bare nåde ved troen på Ham. Han er nu ved Guds højre hånd i Himlen, og Han udgyder Helligånden over alle sine disciple, for at vi, Hans disciple, skal være Hans vidner, så alle mennesker får en chance for at høre Evangeliet og tage imod denne forunderlige frelse.

Vi er selv så taknemmelige til Gud for, at der var nogen,

der fortalte os det glade budskab, mens vi var unge. Vi er også taknemmelige til Gud for alle dem, der har bedt for os gennem hele vores liv. Vi er meget taknemmelige for dem, der var villige til at sende os ud, da Helligånden kaldte os til at være missionærer i mange forskellige lande, og andre har været villige til at støtte os gennem mere end 50 år i tjenesten. Det er så vigtigt, vi står sammen som en hær, der indtager verden med Evangeliet - skulder ved skulder – og er trofaste og udholdende!

Læs Rom. 10, 9-17 og se, hvor vigtigt det er, at nogen fortæller alle mennesker om frelsen ved troen på Jesus, og hvor vigtigt det er, at nogen sendes ud for at prædike og undervise!

15. kapitel

Helligånden arbejder til evig tid

Nogle mener, at det, Helligånden gjorde Pinsedag, var en éngangsoplevelse for apostlene og de andre, der var samlede i Øvresalen. Men det er ifølge Guds Ord ikke sandt!

Da Jesus kom til jorden for at frelse mennesker, var det ikke bare for dem, der boede i Jerusalem - eller blot for jøderne, men Han kom, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes men have evigt liv. Det var en helt ny tidsalder, der begyndte, hvor Gud selv gennem sit Ord kom ned til menneskene for at frelse og udfri os fra synden, som overvældede os og ødelagde vore liv.

Da Helligånden blev sendt til jorden, var det ikke bare for at overvælde de disciple, der havde bedt i over en uge om at få dét, Gud havde forjættet dem, nemlig Helligånden. Pinsedagen var den dag, der forvandlede hele verdenssituationen. Gud gav os små mennesker mulighed for at blive ét med Ham selv ved at modtage Hans Søn og Hans Ånd. Vi kom ind i en fantastisk nådetid, hvor vi ikke længere skulle gå og tænke på at opfylde bestemte love hver dag, men Han gav os en mulighed for at tage imod frelse fra vore synder af bare nåde ved troen på Jesus, Hans Søn – og blive fyldt af Hans egen Ånd. Helligånden blev som en ildsøjle for den enkelte troende, så enhver kan have direkte forbindelse med Gud, blive ledet af Ham hver dag, blive fyldt med Hans kraft, Hans visdom og tanker - ja, alt, hvad der bor i Guds hjerte, vil Han dele med os.

Helligånden var med ved Skabelsen, og Han er med til det sidste blad i Bibelen, hvor Ånden og Bruden sammen siger: *"Kom!" Og den, som hører, skal sige: "Kom!" Og den, som tørster, skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt.* Åb. 22, 17.

Vi er altid blevet meget styrkede og opmuntrede af de ord, Jesus siger i Johs. Ev. 14, 16:

Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, sandhedens Ånd, som verden ikke kan

tage imod, fordi den ikke ser den og ikke kender den; men I kender den, thi den bliver hos jer og skal være i jer.

Ligesom Helligånden blev udgydt på Pinsedagen, skete det gentagne gange i Ap. Gern. Da apostlene i Jerusalem hørte, at de troende i Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes derhen, og – *da de var kommet derned, bad de for dem, at de måtte få Helligånden; thi den var endnu ikke faldet på nogen af dem, men de var blot døbt i Herren Jesu navn. Så lagde de hænderne på dem, og de fik Helligånden.* Ap. Gern. 8, 14-17.

De troende i Samaria havde altså modtaget Jesus Kristus i deres hjerter og var blevet døbt i vand, men de havde endnu ikke modtaget en dåb i Helligånden. Men da disciplene lagde hænderne på dem, modtog de denne fylde af Guds Ånd, præcis som de 120 disciple, der var samlede på Pinsedagen.

Da Jesus havde mødt Saulus på Damaskusvejen, var lyset fra Jesus så stærkt omkring Saulus, at han blev blind og slået til jorden. Ap. Gern.9. Men Helligånden kaldte den trofaste Herrens tjener, Ananias, til at gå hen til Saulus og fortælle ham om, hvad det var, der var sket, og at Herren ønskede at gøre Saulus til sit redskab til at bære Hans navn frem både blandt jøder og hedninger. Ananias gik derhen, selv om alle var meget bange for Saulus, som havde forfulgt og dræbt

mange kristne, og Ananias sagde til ham: "Broder Saul, det er Herren, som har sendt mig, Jesus, der viste sig for dig på vejen, du kom ad, for at du skal få dit syn og blive fyldt med Helligånden."

Fra den dag begyndte der at ske underfulde ting i Saulus' liv, og han blev senere et stort redskab til at undervise tusinder af mennesker om Jesus og om, hvordan menighederne skulle opbygges og fungere i Åndens kraft. Han var en meget klog og lærd mand, men vi læser i Bibelen, at han gang på gang understregede, at han ikke ønskede at virke og tale i sin egen kraft – men kun i Helligåndens kraft.

Vi hører også i et af hans breve, at han talte meget i nye tunger, når han bad til Gud. Paulus var ikke med på selve Pinsedag, men han oplevede Helligåndens dåb, præcis som disciplene gjorde på Pinsedag!

Menigheden i Antiokia, som vi læser om i Ap. Gern. 13, var også blevet døbt med Helligånden og havde fået de åndelige tjenester. Da de var samlede, og Saulus og Barnabas var sammen med dem til gudstjeneste, sagde Helligånden: *Udtag mig Barnabas og Saulus til den gerning, jeg har kaldet dem til.*

Helligånden talte, kaldte til tjeneste og udsendte Barnabas og Paulus som missionærer. Vi læser senere i kapitlet, hvor-

dan Helligånden fyldte dem, da de forkyndte Guds Ord. Det fungerer på akkurat samme måde i dag i menigheder, som er fyldt med Helligånden og beder, faster og venter på budskaber fra Ham.

Vi har selv oplevet, at Helligånden kaldte os til tjeneste, efter at Han talte til os gennem Guds tjenere, og Han salvede os til tjeneste, selv om vi ikke var noget særligt i menneskers eller vore egne øjne. Efter at menigheden havde bedt over det, sendte de os med glæde ud på missionsmarken i Afrika, og Helligånden stadfæstede vores tjeneste og kald. Sådan har tusinder af andre troende oplevet kaldet fra Gud gennem Helligånden og kan vidne om det samme.

I Ap. Gern. 10 læser vi om en gudfrygtig mand, som hed Kornelius. Vi hører om, hvordan han på guddommelig måde kom i kontakt med apostlen Peter. Peter vidnede for Kornelius om Jesus, som alle profeterne havde skrevet om, og han fortalte ham, at enhver som tror på Jesus, skal få syndernes forladelse ved Hans navn. Vers 43.

Alle, der lyttede, var meget åbne for Evangeliet, som Peter prædikede, og der står det forunderlige i vers 44: *Endnu mens Peter talte således, faldt Helligånden på alle dem, som hørte Ordet, og alle de troende af jødisk herkomst, som var kommet derhen sammen med Peter, blev ude af sig selv af undren over, at Helligåndens gave var blevet udgydt også over hedningerne; thi*

de hørte dem tale i tunger og prise Gud. Derefter blev de alle døbt i vand - *da de jo dog har fået Helligånden lige så vel som vi,* sagde Peter.

Her ser vi altså igen, at mange blev døbt med Helligånden efter Pinsedagen, og her var det hedninger, der modtog Ånden og blev døbte i vand.

Det var første gang, Evangeliet kom til hedningerne, og de oplevede akkurat det samme, som disciplene havde oplevet på Pinsedag. De blev altså født på ny, døbt i vand og døbt med Helligånden på samme dag! Ingen kan begrænse Gud, og Han virker også i dag!

Senere virkede Paulus i Efesus, hvor han blev boende i to år og forkyndte Evangeliet. Nogle var kommet til tro på Jesus, men de havde aldrig hørt om Helligånden. Paulus fortalte dem om denne store gave, og lige så snart, de hørte om det, ville de døbes i Herren Jesu navn. Ap. Gern. 19, 1-7. *Og da Paulus lagde hænderne på dem, kom Helligånden over dem, og de talte i tunger og profeterede.* Igen læser vi om, at dette skete efter Pinsedagen, og de både talte i tunger og profeterede.

Det giver os en længsel efter, at vi også meget mere end før må opleve dette i vore kirker og forsamlinger. Løfterne er de samme til os, som de var til de troende på Jesu tid!

Vi har gennem vore halvtreds år som missionærer oplevet, at tusinder og atter tusinder af kristne rundt i hele verden er blevet døbt med Helligånden. De taler i nye tunger og priser og tilbeder Gud. Vi læser nu om i nyhederne, at denne vækkelse har bredt sig som en løbeild over hele verden, og millioner af kristne er blevet døbt med Helligånden inden for alle de kirkesamfund, som bekender Jesus Kristus som deres Frelser og Herre. De priser Gud i nye tunger. Vi beder og tror, at også vores dejlige lille fædreland, Danmark, skal få lov til at opleve dette.

Hvad skal vi gøre for at modtage Helligånden og opleve en fylde og kraft fra Ham?

Vi modtager Ånden ved i tro at høre og tage imod budskabet. Gal. 3. Gud giver Helligånden til dem, der adlyder Ham. Ap. Gern. 5, 32. Og Jesus selv giver os det herlige ord i Luk. 11, 23: *Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!*

Vi kan selv vidne om, at vi blev døbt med Helligånden, da vi bad og blev ved med at bede og tro, at Gud ville give os det, vi bad om. Vi havde begge kald som ganske unge til at blive missionærer, men vi mærkede med det samme, at vi ikke kunne gå ud i denne tjeneste, hvis ikke Gud ville døbe os i den hellige Ånd og ild. Vi ønskede at adlyde Ham og

gøre Hans vilje, så derfor blev vi ved med at bede og tro, at det skulle ske - og Gud gjorde det på en så stærk måde, at vi aldrig kan glemme det eller fornægte det.

Vi har senere i livet forstået, hvor vigtigt det er, at vi bliver fornyet i Ånden hver dag og lader os fylde af Ånden igen og igen. Ef. 5, 18.

16. kapitel

Helligånden bygger Kristi menighed

Det har altid undret og glædet os som missionærer, at uanset hvor i verden vi kommer, virker Guds Ord og Guds Ånd på samme måde alle steder. Guds strategi er meget enkel: Når Hans ord bliver forkyndt, mennesker lytter, og Helligånden rører ved deres hjerter og drager dem til at tro på Jesus og tage imod Ham som deres personlige frelser, så sker det samme i mennesker både fra civiliserede lande og byer - og fra lande, hvor man hverken kan læse eller skrive eller nogensinde har hørt Evangeliet om Jesus: Mennesker giver til kende, at de vil tage imod Jesus. De kommer som regel frem foran i nærheden af den, der har forkyndt Evangeliet

og overgiver deres liv til Jesus, idet forkynderen beder om, at de må få forladelse for deres synder og blive frelst. Pludselig sker der noget, som ikke kan beskrives: Den, som har fået sine synder forladt og har modtaget Jesus som frelser, bliver fuldstændig forvandlet i sit ansigt. Det mørke og triste forsvinder, og vedkommende stråler som en sol! Det er Helligåndens værk! Det er ikke et øjebliks oplevelse, men det er livsvarigt, hvis vedkommende holder fast ved Ordet og Guds Ånd.

Jeg husker, vi havde et møde for mange år siden i Næstved. Efter at have talt Guds Ord, bød vi frem til forbøn for, at mennesker kunne blive født på ny. Der kom en ung kvinde frem til mig. Hun så meget træt og trist ud, så jeg tænkte: "Kære Gud! Du må komme med din Ånd og møde denne triste kvinde!" Vi bad med mange til frelse den dag, og efter en tid havde jeg glemt det pågældende møde.

Nogle år senere kom vi tilbage og havde møde samme sted. Der var en vidunderlig lovsang, og jeg sad og frydede mig og var lige ved at græde af glæde over den vidunderlige atmosfære, der var på mødet. Lovsangslederen var ualmindelig smuk og strålede som en sol, så efter mødet gik jeg hen til hende og sagde: "Tak for den dejlige lovsang. Må Gud rigtig velsigne dig for den tjeneste, du har som leder af koret!" Hun så intenst på mig og spurgte: "Sig mig, kan du ikke kende mig? Det var mig, du bad for til frelse den dag

for mange år siden. Jeg har været så lykkelig lige siden, og jeg elsker at prise Jesus, fordi Han frelste mig og har bevaret mig lige siden." Nu huskede jeg det hele. Hvis hun ikke selv havde fortalt mig om dengang, hun blev frelst, havde jeg ikke kunnet genkende hende. Det var en stor glæde at se, hvad Gud kan gøre ved et menneske, der bliver født på ny!

Siden har vi oplevet sådanne mirakler mange, mange gange, og det er et stort bevis for os på, at Jesus lever, og Han er den samme Frelser i dag, som Han var for røveren på korset.

Hvordan bygger Helligånden Jesu Kristi menighed?

Da vi var nye missionærer i Tanzania, var vi ikke særligt dygtige til sproget og ikke særligt veluddannede prædikanter. Men vi gjorde, som missionærerne, der var før os, havde gjort: Vi startede vores gamle bil og tog et par afrikanere med, og så kørte vi ud til øde steder, hvor mennesker aldrig havde hørt om Jesus. Vi tog harmonika og guitar frem og begyndte at synge og spille, og inden længe var der samlet en flok omkring os i skyggen under et træ. I mange tilfælde var det enkle bønder, der aldrig havde været til sådan en sammenkomst før. Vi fortalte dem, hvorfor vi var kommet og talte til dem på et meget enkelt swahili om, hvad Jesus havde gjort i vore liv, og hvordan Han havde kaldet os til at komme ud til dem i Tanzania og fortælle om, hvordan man

kunne komme i kontakt med Gud og få fred i sin sjæl ved at tro på Guds Ord og overgive sit liv til Ham.

Vi sang igen og sagde til folk, at hvis de ville opleve at blive født på ny og få Jesus ind i hjertet og blive fyldt af Hans Ånd, kunne de komme frem foran, så ville vi bede med dem om forladelse for deres synder og om at blive frelst ved at tage imod Jesus. Mange kom frem til forbøn og blev bedt for, og den ene efter den anden blev født på ny og forvandlet. De besluttede at ville leve for Jesus og ville gerne have mere undervisning. Vi lovede at komme igen, og det gjorde vi flere gange. Senere tog vi nogle indfødte evangelister med, som fortalte deres vidnesbyrd om, hvad Gud havde gjort for dem. Det var vidunderligt at mærke den åndelige hunger, der var i disse små forsamlinger.

Inden længe ville de selv gerne stille deres hjem til rådighed eller være med til at bygge et lille hus, hvor vi kunne samles og holde møder sammen. Bagefter kunne vi spise sammen, og de fik besvaret mange spørgsmål. De blev fyldte med Helligånden og begyndte at fortælle naboer og familiemedlemmer om Jesus, så der blev flere og flere på møderne. Det endte med, at vi fik en af de dygtige indfødte medarbejdere til at flytte ud i nærheden af flokken, og inden længe var der en menighed, som var fast og urokkelig i troen.

Vi kunne så fortsætte til andre steder, og det samme gentog

sig. I løbet af nogle år var der næsten hundrede sådanne små menigheder. I dag er arbejdet vokset så meget, at der i et af de største områder er 24.000 kristne, som trofast holder fast ved troen på Jesus Kristus og er fyldt af Helligånden.

Vi læser, at Peter og Paulus og alle de andre apostle og evangelister oplevede det samme mønster gentage sig i Det Nye Testamente. Men det var vigtigt for apostlene at leve i samfund med Gud i Hans ord og bøn og hele tiden lytte til Helligåndens røst i deres indre. Vi læser om Paulus i Ap. Gern. 16, at han flere gange ønskede at drage til steder, han selv syntes trængte til at høre Evangeliet, men Helligånden hindrede ham! Versene 6 og 7. Herren ønskede, Paulus og hans medarbejdere skulle til Makedonien, hvor der var en vid åben dør for Evangeliet. De adlød Guds kald, som Paulus fik i en drøm og rejste til Makedonien.

De gik rundt og søgte efter et bedehus, hvor de kunne gå ind, men undervejs traf de nogle kvinder, der sad sammen og talte med hinanden. Blandt dem var en dame ved navn Lydia, som Helligånden havde givet et meget åbent hjerte for Guds Ord, og hun tog imod det, Paulus fortalte dem. Jeg har altid undret mig over, at det var en mand, Paulus så i drømmen, hvor han kaldte på ham og sagde: *Kom over til Makedonien og hjælp os!* Men det var Lydia og nogle andre kvinder, der med det samme var åbne for Guds Ord. Lydia inviterede Paulus og hans venner med hjem, og hendes hjem

blev en slags "husmenighed" som den første i Makedonien. Lydia og hendes husstand kom til tro og blev døbt med det samme. På samme måde har Helligånden virket i tusinder af hjem verden over, og det er det samme Evangelium, der bliver fortalt, og mennesker tager imod det og bliver døbt, og Jesus døber dem med den hellige Ånd.

Vi har set det igen og igen:

Evangeliet bliver forkyndt med glæde overalt.

Mennesker tager imod Guds Ord og bliver døbt, som vi læser om i Ap. Gern. 2, 41

Menigheder vokser frem. Her blev tre tusinde sjæle lagt til de troende.

De holder fast ved apostlenes lære, ved fællesskabet, ved nadveren og ved bønnerne.

De beder sammen, og Guds Ånd kommer over dem, og de vidner for andre med stor frimodighed. Ap. Gern. 4, 31-37.

Guds tjenere, som er fyldt med Guds Ånd, vil altid fortælle om dette til andre, som vil tage imod!

Det er vigtigt, at Ordet bliver forkyndt ved Helligånden.

Menneskers egne ord går fra forstand til forstand, men ord talt ved Helligånden går fra hjerte til hjerte!

Læs i 2. Kor. 3 om en åndelig menighed, der har fået Åndens tjeneste. Det kan kun give åndelige menigheder, hvis vi følger mønsteret og forkyndelsen i dette kapitel!

I nogle menigheder er man i vor tid bange for, at de troende skal tale i tunger og profetere og lade Ånden styre bønnerne. Selvfølgelig skal der være orden, men vi føler, det udslukker Ånden at lægge så fast et program, at Helligånden ikke kan komme til. Vi skal aldrig være bange for Ham, og Han taler til ikke - troende mennesker, når vores bønner er i Helligånden.

Judas brev har kun ét kapitel, men det taler alvorligt til Guds kirke. Der står i vers 20: *Men I, mine elskede, opbyg jer selv på jeres højhellige tro, bed i Helligånden, bevar jer selv i kærlighed, medens I venter på, at vor Herre Jesus Kristus i sin barmhjertighed vil føre jer til evigt liv.*

17. kapitel

Helligåndens vidunderlige gaver

Når vi taler med mennesker om Helligåndens dåb, og hvor vigtigt det er at opleve denne, begynder næsten alle med det samme at tænke på tungetale. Nogle har bedt om det i mange år – men ikke oplevet tungetalen. Så holder de op med at bede og søge efter mere af Gud og lever, som de plejer. Mange stopper med at søge mere fra Gud, hvis de ikke oplever noget særligt samme dag, de beder. Tungetalens gave er vidunderlig, men vi vil gerne fortælle dig, at der er uendelige rigdomme og gaver, Gud vil give dig, som du går glip af, når du lukker døren for Helligånden og holder op med at søge en fylde af Ham og hele Hans væsen og kraft.

Vi vil komme tilbage til tungetalen senere, da der er så store rigdomme i denne gave fra Gud, at det kræver ekstra plads i denne bog.

Men vi vil så gerne have, at du skal forstå, at der er så meget, Gud vil med dit liv, og Han vil give dig kraft ved Helligånden til at tjene Ham. Vi lever kun dette liv her på jorden én gang, og det er vigtigt at overgive sig 100 % til Jesus og tage imod alle de åndelige rigdomme, Han har til os. Når du beder, så luk dit hjertes "døre og vinduer" op på vid gab for Jesus og råb til Ham om at give dig alt, hvad Han har til dig. Det var det, vi gjorde som unge, og når vi nu ser tilbage på et langt liv, fryder vi os over hver eneste dag, vi fik lov til at leve med Jesus og modtage en ny fylde af Helligånden, så vi kunne tjene Ham i medgang og modgang. Når du beder, så fokusér på Ham og pris Ham for Hans store nåde og kærlighed.

Du har Helligånden i dit hjerte, når du har taget imod Jesus som din personlige frelser og Herre. Og du kommer til Himlen ved troen på Jesus Kristus. Det siger Guds Ord, som vi allerede har skrevet om. Men når du læser i Ap. Gern. 1 om Jesu sidste møde med sine disciple, ser du, at Han befalede dem, at de ikke måtte vige fra Jerusalem – men vente dér, til de havde oplevet dét, som Faderen havde forjættet dem, og som Han havde undervist dem om, nemlig at blive fyldt med Helligånden, så de kunne modtage kraften gennem

Helligåndens fylde til at tjene Ham. Jesus har nådegaver og tjenester til hver eneste af sine børn! Det er ikke meningen, vi skal sidde passive hen og blive tørre, tavse kristne. Herren har brug for os til, som Han sagde, at være vidner dér, hvor vi bor, i landet, hvor vi lever, ja, helt til jordens ende! Hvis vi tier, sker der intet i Guds menigheder. Vi skal være aktive, brændende for Ham, så længe vi lever. Vi skal ikke alle gøre de samme ting, men Han giver os forskellige nådegaver, når vi bliver fyldt med Helligånden, som vi skal bruge i tjeneste for Ham. Når Ånden kommer over dig og os, skal du, - skal vi få kraft og frimodighed, så det bliver let at tjene Ham.

Når du læser om disciplene, der fulgte Jesus, forstår du, at de var bange, ængstelige og i tvivl om, hvad de skulle sige og gøre under hele deres vandring med Jesus. Men efter at Jesus var faret til Himlen, og de blev døbte med Helligånd og ild, var der intet, der kunne holde dem tilbage! De stod frimodigt op og vidnede om alt, hvad de havde set og oplevet, og de var hverken bange for modstand eller død. Helligånden fyldte dem med en overnaturlig kraft, og undere og tegn fulgte efter, hvor de gik og prædikede. De havde fået forskellige gaver fra Gud, da de modtog Helligånden, og de brugte disse gaver uden frygt.

Vi læser om Helligåndens gaver i 1. Kor. 12. I begyndelsen af kapitlet lærer vi, at der er forskellige nådegaver, tjenester

og kraftige virkninger, men Ånden er den samme. Der står i vers 11: "Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave." Og kapitlet slutter med, at vi har lov til at stræbe efter de største nådegaver!

Denne sætning har hjulpet os meget i vores tjeneste som missionærer. Vi havde ofte brug for mere end én nådegave, når vi skulle ud og virke blandt afrikanerne. Vi oplevede en hemmelighed, når vi rejste af sted: Når vi har modtaget Helligånden, så bor Han, som ejer alle gaverne, i vore liv, og Han lader de nådegaver virke igennem os, som vi har brug for i hver enkelt situation. Det er ikke vore nådegaver, vi bruger, men Åndens gaver. Når vore hjerter er rensede i Jesu blod, og Helligånden har taget bolig i os, kan Han bruge os til det, som Han ser, der er brug for, når vi er Jesu vidner. Det er Åndens gaver, og vi er kanaler, som formidler Åndens hjælp til mennesker.

Lad os nævne gaverne her, og du vil se, at vi har brug for specielle nådegaver til specielle tidspunkter:

Visdomstale
Kundskabstale
Tro
At helbrede
At gøre undergerninger

At profetere
At bedømme ånder
Forskellige slags tungetale
Udlægning af tungetale

Her nævnes først ni nådegaver, men videre i kapitlet ser vi, at der er flere gaver; der omtales andre nådegaver, som er lige så vigtige. Helligånden ved lige præcis, hvad der er brug for i hver enkelt menighed og i hver situation, vi kommer ud for. Derfor er det så vigtigt, at vi åbner os for Ham hver eneste dag og beder Ham om at bruge os, som Han vil dér, hvor Han ser, der er behov for nådegaverne.

I vers 28 læser vi, at nådegaverne på en speciel måde virker igennem de tjenester, Gud har givet mennesker, Han har sat i menigheden. Der nævnes også undergerninger og nådegaver til at helbrede, men så fortsætter verset med:

Nådegaver til at hjælpe,
til at styre og
forskellige slags tungetale.

I Rom. 12, 8 nævnes der også andre nådegaver, som er meget vigtige i Guds menighed, og som vi skal agte på:

Formaning
At uddele almisse

At være forstander
At den, som øver barmhjertighed, skal gøre det med glæde!

Gud har også en meget stor nådegave, som omtales i Rom. 6, 23:

Men nu, da I er blevet frigjort fra synden og er blevet trælle under Gud, har I den frugt, at I helliggøres, og det ender med evigt liv; thi syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.

Alle de nådegaver, vi får fra Helligånden, er Åndens gaver - og ikke vore egne, men vi skal forvalte dem under Åndens lederskab til Guds ære. Det største af alt, hvad Gud har givet os, er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.

Vi lever i en tid, hvor verden er ved at drukne i ugudelighed og afgudsdyrkelse. Derfor har vi hver eneste dag en stor nød på vore hjerter og i vore bønner: At vi, som har modtaget Jesus Kristus, ikke er passive og opgivende – men må opflamme de nådegaver, Helligånden har givet os, så mennesker kan se Jesus igennem os og blive frelst, inden det er for sent.

Paulus opmuntrer Timoteus, at han ikke skal tænke på sin alder eller lade sig hindre af dem, der ringeagter ham. Han

skal oplæse Skriften, formane og lære. 1, Tim. 4, 12-16. I vers 15 står der: *Forsøm ikke at bruge den nådegave du har--*. Og i 2. Tim. 1, 6-7 står der: *Derfor påminder jeg dig om at opflamme den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålæggelse. Thi Gud har ikke givet os fejheds ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd.*

Det er en meget vigtig kaldelse, vi har fået fra Gud, og Han mangler arbejdere til høsten. Han tvinger os ikke, men Han kalder og drager os, og Han er villig til at udruste os til at gøre det, Han ønsker af os.

Vi har lagt mærke til - både i vore egne liv og i andres liv - at Gud giver os lyst til det, vi skal gøre for Ham. Han giver os en længsel efter små eller store opgaver i Sit rige, og det er bare om at gå i gang uden at frygte. Helligånden er med os! Han lader de nådegaver, vi har fået af Ham, virke igennem os. Der er et par af Helligåndens gaver, som vi ved, vi har fået fra Ham, og dem har vi haft stor brug for. Men der har også været situationer, hvor vi havde brug for nogle af de nådegaver, vi ikke følte, vi havde. Men når vi har råbt til Gud i nøden, har Han ladet disse nådegaver træde i funktion, så de virkede til ære for Jesus.

I vores tjeneste for Gud har vi ofte stået i vanskelige opgaver, hvor vi behøvede en meget stor tro, specielt når det gjaldt økonomi. Men af Guds nåde kan vi vidne om, at net-

op denne gave har vi begge fået af Helligånden! Vi har stået over for meget store økonomiske udfordringer, hvor der skulle bygges store og små kirker, bibelskoler, børnehjem og klinikker. Der skulle bruges lønninger til evangelister og penge til meget, meget andet. Men Ånden har givet os en indre vished om, at det er Hans område at sørge for, at pengene er der, når vi skal bruge dem. I de første fire år af vores missionærgerning i Afrika var der mange rige mennesker, der havde lovet os, inden vi rejste ud, at de nok skulle sørge for, at vi aldrig kom til at mangle noget. Men vi hørte aldrig fra dem, da vi stod midt i kampen! Vi blev prøvet økonomisk i så mange forhold, at vi var ved at bukke under. Da vi rejste hjem efter de første fire år, sagde vi til Herre: "Så, nu har vi gjort det, vi skulle gøre i Afrika. Det har været de værste år i vores liv. Hvorfor var det så svært, kære Gud?"

Vi fik et omgående svar i vores indre: "Jeg ville tage alle "krykkerne" fra jer, så I sætter hele jeres lid til Mig! Jeg er jeres forsørger!"

Efter at have været i Danmark i et halvt år, drog Ånden os igen tilbage til Afrika, og da lovede vi Herren, at vi ville sætte hele vor lid til Ham alene! Det gjorde vi, og siden har troens nådegave virket i vore liv. Vi ved, at Helligånden er vor talsmand, vor styrke, vor advokat og vor forsørger. Gud har mere nød for sit eget værk, end vi har! Så vi fortsætter, så længe Han vil, og al æren er til Ham alene. Vi har

haft og har et vidunderlig velsignet liv i både modgang og medgang. Nådegaverne virker ved Helligåndens kraft!

Hvis du føler, at du endnu ikke har modtaget kraften fra Helligånden, så gå ind i dit lønkammer og råb til Jesus om at fylde dig. Føler du trang til at græde – så græd. Vær fri og ærlig over for Herren! Han ved alt om dig og hører dig, når du beder. Begynd med at gøre det lidt, du kan gøre, og som kommer op i dine tanker, og bed hver eneste dag om at blive fyldt med Helligånden.

Mange er holdt op med at søge Helligåndens dåb, fordi religiøse røster siger: "Nå, men der står jo, at tungetale skal ophøre, og at Paulus hellere ville tale tusind ord med sin forstand end at tale i tunger. Elskede ven! Alt dette er sagt i andre sammenhænge. Vi vil senere komme ind på alt dette. Hovedsagen i vort kristenliv er, at vi lader os fylde med Helligånden, så vi kan stå faste og urokkelige i hverdagen og være støtter og søjler i menigheden. Verden bliver mere og mere forfærdelig, og tiden er kommet, hvor Ånden og Bruden råber til Jesus om at komme snart!

18. kapitel

Vær frimodig – og forstandig

Kapitlerne 12, 13 og 14 i 1. Korinterbrev indeholder så meget visdom, at alle Kristus-troende burde studere dem igen og igen og bede Helligånden om at åbenbare de mange hemmeligheder i livet med Gud, som vi bør leve efter.

I det 12. kapitel hører vi om tre vigtige opgaver i menighedslivet, som er flettet sammen til ét.

Først hører vi om nådegaver, dernæst om Kristi legeme – menigheden - og til sidst om tjenesterne. Vi skal være frimodige og leve i disse velsignede opgaver, men vi skal også være meget forstandige og indse, at, som der står i de

første vers: "Der er forskellige nådegaver, men Ånden er den samme; der er forskellige tjenester, men Herren er den samme; der er forskellige kraftige virkninger, men Gud er den samme, som virker alt i alle."

Alle nådegaver, tjenester og kraftige virkninger på Kristi legeme, menigheden, er Guds. Vi kan ikke tage noget af os selv! Men vi må stræbe efter dem, og vi kan søge Gud og Hans Ånd om at give os dem.

Lad os tænke på Helligåndens gaver

Helligåndens gaver, Kristi legeme og bestemte tjenester er tæt knyttet sammen. I 1. Kor. 12, 28-31 og i Rom. 12, 4-8 samt i Ef. 4, 11-16 står der ligeledes om disse tre vigtige egenskaber i Guds menighed. De hører nøje sammen. Er man kaldet til en tjeneste, stor eller lille, vil Gud give os kraft ved Helligånden til at udføre tjenesten og give os specielle gaver, som passer til vores tjeneste. Og det er vigtigt at huske, at vi alle udgør Kristi legeme på jorden og knyttes tæt til hinanden for at bevare menigheden. I Ef. 4, 11 nævnes alle de fem tjenester, som Helligånden hovedsageligt bruger i Kristi legeme:

Og han gav nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere – for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme.
Gud har ikke kaldet os til at være større end alle andre – set

med menneskelig målestok. Men når Han kalder mennesker til at udføre disse tjenester, har det ét formål: At opbygge hele menigheden til at tjene Herren.

Når det gælder legemet, er det Gud, der sætter ethvert lem præcis dér, hvor Han vil have det. 1. Kor. 12, 18. Vi har alle inddrukket den samme Ånd, og det er Gud, der uddeler Åndens gaver, som Han vil - og kalder os til det, Han ser, vi kan bruges til.

Tro

Alle Guds børn har tro. Vi kan ikke leve som kristne uden tro, og Hebr. 11, 6 siger, at uden tro er det umuligt at behage Gud; den, som kommer til Gud, må tro, at Han er til og lønner dem, der søger ham. Og i Ef. 4, 16 står der, at vi som lemmer på Kristi legeme er med til at knytte det hele sammen efter den kraft, der er tilmålt hver enkelt del. I Rom. 12, 3 står der, at vi skal tænke besindigt alt efter det mål af tro, som Gud har tildelt enhver. Så det står helt klart, at hver enkelt af os har fået et mål af tro fra Gud.

Men sammen med dette giver Helligånden også nogle en nådegave, som hedder tro!

Når vi har fået "Troens nådegave", hænger det nøje sammen med de fem tjenester, som er nævnt ovenfor, og med alle andre tjenester og opgaver, Gud har til os. Kalder Gud

dig ud på missionsmarken eller til at danne nye menigheder i Danmark eller andre steder - eller til en evangelisttjeneste, hyrde- eller lærertjeneste, kan du bede Helligånden om troens gave, så du kan tjene Ham med stor frimodighed og uden tøven.

Når Helligånden giver en af Guds tjenere tro, er det ikke noget, der virker overvældende på vedkommende. Du tror – uden at spekulere så meget over det, Herren siger, du skal gøre. Når Han har kaldet dig, er du sikker på, at du trygt kan gå ud i det kald, Gud har givet dig. Du må selvfølgelig bede over kaldet og tænke over det og forberede dig til opgaven, og du må bede Gud om stadfæstelser på, at kaldet er fra Ham; men du er rolig i dit indre, fordi der står: *Trofast er han, som kalder jer, han vil også gøre det.* 1. Tess. 5, 24.

Har du fået Guds kald, vil alle ting lægge sig til rette for dig, så du kan vandre i beredte gerninger, som Gud forud har lagt til rette for dig. Dine venner og din menighed vil bakke dig op, fordi de kan se, at du allerede i forvejen er tro i de små ting og gør alt det, Gud kalder dig til. Du er frimodig og forstandig og har en ydmyg ånd. Det fantastiske med en bestemt kaldelse fra Gud er, at du får lyst til at gøre netop dette. Du mærker en glæde ved at gå i gang med opgaven.

Vi vil gerne opmuntre enhver, som føler et specielt kald fra Gud til en tjeneste. Gå i gang og brug den tro, Helligån-

den har givet dig! Det er måske blot en lille tjeneste set med menneskers øjne, men enhver tjeneste er vigtig i Guds rige.

Profettjenesten og Bedømmelsens gave

Profettjenesten vil opmuntre, opbygge, formane dig og stadfæste din tjeneste. Der står i 1. Kor. 14, 3, at den, der taler profetisk, taler mennesker til opbyggelse, formaning og trøst og er med til at opbygge en menighed.

En profet kan være falsk, og profetier kan være forkerte og menneskelige, men det kan Helligånden og menighedens ledelse hurtigt bedømme. Vi må alle bede om at få "Bedømmelsens gave", så vi kan bedømme ånder. Har du bedømmelse fra Helligånden, bliver du med det samme urolig, når du hører og ser noget forkert. Jo mere du lever i Ordet og bønnen sammen med Jesus, des mere kan du bede Ham om at give dig Åndens bedømmelse. Og du kan bede om at få profetiens gave, fordi Jesus selv er profetiens ånd. Han bor i dit hjerte! Han vil fortælle dig, om du er på rette vej, og om du kan stole på dit kald. *Hig efter kærligheden, og stræb efter de åndelige gaver, især efter at tale profetisk.* 1. Kor. 14, 1.

Hvordan virker den profetiske gave?

Hvis du for eksempel er med til et møde, og du får nogle ord fra Gud i din ånd, som du føler er til hele menigheden, vil det "brænde" i dig efter at få det udtalt. Der er sikkert en eller flere med til mødet, som har brug for dette ord. Du

vil altid kunne prøve det ved at tænke på de tre vigtige ting, Guds Ord siger, en profeti skal indeholde: Er det til opbyggelse, formaning eller trøst? Det er vigtigt at det, du udtaler profetisk, er til menneskers opbyggelse og til Guds ære!

Paulus siger i 1. Kor. 12, 31, at vi har lov til at stræbe efter de nådegaver, der er de største!

Men vi skal ikke være overmodige – men sunde i vor tro og overbevisning.

Det sker også, at en profet har et specielt budskab fra Gud om noget, der kommer til at ske i fremtiden. En sådan profeti skal stadfæstes og gå i opfyldelse som et tegn på, at budskabet var fra Gud.

Gud mangler arbejdere til sin høst, og arbejderne er få. Derfor har vi en meget stor tro på og længsel efter, at flere må lytte til Guds kald og følge Ham i lydighed.

Visdommens nådegave

Uanset hvilket kald vi har, så behøver vi alle "Visdommens nådegave". I Jakobs brev 1, 5 står der: *Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.* Flere kapitler i Ordsprogenes bog handler om, hvor vigtigt det er at have visdom. Den kommer fra Jesu hjerte!

Men her kan vi igen sige, at der er nogle, der har "Visdommens nådegave" som en fremtrædende del af deres tjeneste.

Vi har ofte siddet i en gruppe med ledere, der skulle tage beslutninger om meget vigtige emner. Det er ikke altid let at vide, hvad der er klogt at gøre. Men pludselig er der én, der siger et par enkelte sætninger, som sætter det hele på plads. Det har vedkommende gjort før, og man føler med det samme, at det er Helligånden, der har givet denne bror eller søster en særlig visdom ved Helligånden.

Alle gaverne ligger latent i Helligåndens væsen, og Han uddeler gaver, som Han vil. Den enkelte af os får én eller to gaver, der er særligt fremtrædende; men vi har oplevet flere gange, at alle gaverne kan komme i funktion på tidspunkter, hvor vi netop har brug for dem.

Hvis du har en tjeneste på Kristi legeme eller en opgave, som du selv og måske også andre anser for mindre vigtig, vil du opleve, at du har brug for visdom.

Visdom ved Helligånden er for os at se en af de vigtigste nådegaver. Uden visdom farer vi vild.

Der er meget visdom i verden i dag, som ikke er fra Gud. Men i Kristus har vi fået en overstrømmende fylde af al vis-

dom og forstand! Læs hele kapitel 1 i Efeserbrevet og lær om den guddommelige nåde og visdom, vi har fået i Guds frelsesplan med os.

Kundskab

Når man lytter til mange forskellige prædikener af forskellige prædikanter, kan man pludselig opleve en, der har en guddommelig kundskab i Guds ord og underviser på en overnaturlig måde, som fanger hjerterne. Man længes efter at høre ham eller hende igen og igen, for vedkommende har fået noget specielt fra Guds ord, som mætter vore sjæle. Vi bliver opbyggede på en meget stærk måde og kan pludselig se hemmeligheder i Guds Ord, man aldrig har set eller hørt før. Vi oplever det ofte blandt de Messias-troende jøder. De kender Skrifterne fra ungdommen af og elsker at studere Bibelen. De prædiker om ting, vi aldrig har tænkt over i Skriften før. Gud kan give os alle mere kundskab, hvis vi længes efter at studere Ordet og grunde over det både dag og nat, som der står i salme 1.

Gud har også givet nogle i Sin menighed Kundskabens nådegave, så de pludselig får et bestemt budskab til en eller flere i forsamlingen og kommer frem og fortæller om dette. Det kan ofte være en stadfæstelse for nogle angående et kald, Gud har givet dem eller en hilsen fra Herren om, at der er nogle med specielle sygdomme, der vil blive helbredt.

At helbrede og udføre undergerninger

Vi har sikkert alle en længsel efter at se de syge blive raske, når vi beder for dem, og det er vidunderligt at opleve en undergerning, hvor en blind bliver seende, eller en krøbling pludselig kan gå. Vi har oplevet mange gange i vores lange liv, at Gud pludselig helbredte en syg, vi bad for, og at en lam rejste sig fra rullestolen og gik. Det var ikke vores gaver, der virkede, men Helligåndens suveræne gerning.

Men det er meget ofte dem, Gud har kaldet som evangelister, der får lov til at se mægtige undere og tegn ske. Evangelister har specielt kald til at vinde mennesker for Jesus og komme vidt omkring i deres eget land eller i hele verden for at prædike Guds Ord. Vi ser ofte store skarer komme til disse mødekampagner, og tusinder overgiver deres liv til Kristus, og utroligt mange bliver helbredt for svære sygdomme - dæmoner bliver uddrevet, og Helligåndens kraft er meget nærværende. Taler du med disse evangelister efter møderne, vil du opleve, at de i sig selv er magtesløse og meget ydmyge over for de mægtige gerninger, Gud gør på deres møder. Det er Helligåndens værk, og Han bruger disse trofaste tjenere på en mægtig måde. De har kun det ene i tankerne: at komme videre til næste mødekampagne. De kan for deres indre blik se, at tusinder og atter tusinder går fortabt, hvis ikke de hører om Jesus Kristus og tager imod Ham som deres Frelser. Mødedeltagerne ser mægtige undergerninger ske, når evangelisten taler og beder for de

syge, og derved kommer mange til tro på Jesus. Vi har stor respekt for de evangelister, der tjener Gud i oprigtighed og i kærlighed til mennesker, der går fortabt uden Jesus.

De åndelige gaver til hyrderne

Jesus kalder sine efterfølgere for sine får. Det er et godt billede. Jesus er den gode hyrde, og Han er meget nænsom imod sine får. Hvis et af fårene kommer på afveje, vil Han forlade de andre får og gå ud og lede efter det fortabte får. Det er velsignet at læse om Hans kærlighed og barmhjertighed i Matt. 18.

Jesus ønsker også, at vi skal være hyrder for Hans får. Men Han kalder specielle troende til en hyrdetjeneste på samme måde, som Han kaldte Peter. Johs. 21, 15-17. Hvis der mangler hyrder i en menighed, bliver der mange ensomme får, som længes efter at have nogen at tale med og mærke omsorg fra.

I Rom. 12, 8-13 læser vi om nogle af de specielle nådegaver, som Helligånden vil give til hyrderne: De ser behovene hos den enkelte i menigheden og må til tider formane, måske hjælpe økonomisk, vise barmhjertighed og oprigtig kærlighed og ærbødighed - være udholdende i forbønnen, vise gæstfrihed og mange andre velsignede egenskaber, som vil være med til at fostre Jesu får og lam og bevare dem i en sund vækst. Det kræver tålmodighed at være en god hyrde,

men når Helligånden giver dig specielle gaver og hjælpemidler, er det en af de skønneste tjenester, du kan få. Du får mange åndelige børn, som du kommer til at elske mere og mere.

Vi kender flere børne- og ungdomsarbejdere, som har været trofaste hyrder i deres tjeneste, og vi er selv frugter af nogle, som var hyrder for os i vores barndom og ungdom. Vi takker og priser Herren for dem.

19. kapitel

Tungetalen, Helligåndens dyrebare gave til os!

Man kan blive forskrækket og chokeret, når man læser i Jakobs brev 3 om, hvordan vi som mennesker kan bruge tungen i den ondes vold. Der står i vers 6: *Tungen er en ild. Som en verden af uretfærdighed sidder tungen blandt vore lemmer, den besmitter hele legemet, ja, sætter "tilværelsens hjul" i brand og er selv sat i brand af Helvede!*

Inden man overgiver sit liv til Gud og bliver forvandlet ved troen på Jesus, kan Djævelen bruge vores tunge til at ødelægge os selv og andre. Der står i vers 8: - *men tungen kan intet menneske tæmme, rastløs og ond som den er, fuld af død-*

bringende gift. Det lyder voldsomt, men Gud kender os alle og vil gerne rense os og redde os fra al ondskab og fordærv, som leder os i fortabelse. Derfor kalder Han os først til frelse ved troen på Jesus, og når vi er blevet født på ny, begynder Helligånden fra Gud at bearbejde os og opdrage os.

Det bedste, vi kan gøre for os selv, er at bede Gud om at rense vores sind og tanker hver eneste dag i Jesu dyrebare blod – og fylde os med sin Helligånd. Gennem Helligånden tager Gud kontrol over vor tunge, og vi kan få lov til at være til glæde og opbyggelse for mange gennem det, vi siger.

Når vi læser i Ap. Gern. om de første menigheder, ser vi, at når apostlene bad for de nye kristne, blev de alle fyldt med Helligånden og begyndte at tale i nye tunger. Det oplever vi også i mange sammenhænge i vor tid. Vi og vor familie har haft denne velsignede oplevelse, og det har tusinder og atter tusinder af kristne oplevet i vor tid ud over hele jorden. Nogle har svært ved at lukke deres hjerter op for tungetalen, men vi vil gerne opmuntre alle kristne til at søge Gud for at få denne gave.

Helligåndens plan er at opbygge os til en Guds bolig i Ånden. Tungen er det første, som Helligånden vil tage magt over, og Han vil forvandle os og fylde os. Der står i 1. Kor. 6, 19 og 20, at vores legemer bliver et tempel for Helligånden, som vi har fået fra Gud. Vi tilhører ikke længere os selv. Vi

er købt, og prisen er betalt. Vi skal derfor ære Gud i vore legemer.

Da vi blev frelst og friet ud af vort syndige liv, som vi levede efter kødets lyster, havde vi aldrig hørt om Helligåndens dåb. Men da vi var kommet til tro på Jesus Kristus og senere hørte om denne vidunderlige oplevelse, gjorde vi alt, hvad vi kunne, for at finde og få del i denne hemmelighed. Vi ønskede at få alt, hvad Gud havde til os. Efter en tid hørte vi undervisningen om, hvad Bibelen siger om dette, og vi tog imod det i tro. Det er den største kraft, vi nogensinde har oplevet i vores liv, og vi lever stadig i denne kraft. Når vi kommer til tro på Jesus og modtager Ham som Frelser og Herre, flytter Helligånden ind i os, og Han ønsker, vi skal give Ham hele magten og autoriteten i vore liv. Der står i Rom. 8, 9: *I derimod er ikke i kødet, om ellers Guds Ånd bor i jer. Men om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ikke ham til.* Så klart er det! Vi må være villige til at forlade vores kødelige levevis og tillade Guds Ånd at tage kontrollen over os. Ånden og kødet ligger altid i strid med hinanden. Det er op til os at vælge, hvem vi vil tjene.

Vi føler, at tungetalen er en meget dyrebar gave, Helligånden giver til os personligt, så vi kan have direkte kontakt med Gud. Vi vil altid, mens vi lever på denne jord, mærke kampen i vort eget kød – men også fra Djævelen og hans håndlangere. Men Helligånden, som bor i os, er stærkere

end alle onde kræfter, og det er vort ansvar at vælge, hvem vi vil tjene. Vi skal lade os fylde af Ånden hver eneste dag; så strider Han for os og går i forbøn for os.

Det er i denne kamp, vi lærer tungetalens kraft at kende. *Thi den, der taler i tunger, taler ikke for mennesker, men for Gud; ingen forstår det jo, men i Ånden taler han hemmeligheder --- han opbygger sig selv.* 1. Kor. 14, 2-4.

Vi oplever det igen og igen i vores liv med Gud, at vi gennem tungetalen får direkte kontakt med Gud, vor Far i Himlen. Til tider kommer der problemer og kampe eller spørgsmål, vi ikke kan løse. Men da kan vi tale i tunger i vores lønkammer – i kort eller længere tid – og bringe det hele frem for Gud. Vi kan bede først på dansk – og bagefter i tunger. Og under tungetalen kommer der tanker til os, som kun Guds Ånd kan give os. Vi har oplevet, at disse tanker kommer fra Helligånden og hjælper os til at gennemskue problemerne, og vi får visdom til at løse dem. Vi får nyt mod og ny tro på, at tingene ordner sig. Gud har taget kontrol, og Han viser os, hvad vi skal gøre.

Paulus bruger hele kapitel 14 i 1. Kor. på at fortælle os meningen med tungetalen. Den er givet os, så vi kan tale hemmeligheder med Gud i Ånden. Når vi ikke ved, hvad vi skal bede om, ved Ånden, hvad vi har brug for, og Han taler med Gud om vor situation.

Vi har været på missionsrejser i forskellige lande, hvor det var forbudt at vise vor tro eller tale om den – bl. a. i Tibet, hvor vi var inde i de store templer i byerne. Vi fik stor nød på vores hjerter, da vi så de dejlige mennesker, unge og gamle, som faldt på deres ansigt og bad til store, døde afguder. Vi kunne ikke sige noget til dem, men Helligånden talte til os om at bede for dem i nye tunger. Det var en vidunderlig, befriende oplevelse. Vi gik rundt og bad for folket og landet, og ingen forstod, hvad vi sagde. Gud forstod det! På nogle af de steder, vi var, både i Tibet og Nepal, oplevede vi senere, at Gud virkede netop på de steder, og mennesker er siden blevet frelst.

Nogle er bange for tungetalen og synes, at den kan de godt undvære. Men da går du glip af noget af det rigeste, du kan have med dig gennem livet.

Det er klogt at læse hele kapitel 14, så du kan forstå, hvad meningen med tungetalen er:

Vers 2: Du taler ind for Gud. Du taler hemmeligheder med Ham! Du kan betro Ham alt, og du kan stole på Ham.

Vers 4: Du opbygger dig selv! Du beder i Ånden, så du får nyt mod og ny kraft. Når du er træt og ked af det eller udbrændt, får du helt ny visdom til at leve et sundt og godt liv ved at søge Gud i bøn og tungetale. Du bliver psykisk stærk

af at bede i tunger.

Vers 5: Paulus ønskede, at alle skulle tale i tunger. Han talte mere i tunger end alle andre.

Men han underviser også meget indgående om, at hvis vi taler i tunger i menigheden, skal tungetalen tydes, så alle forstår, hvad der tales om. Hvis ikke der er nogen, der kan tyde det, skal den, der taler i tunger, selv bede om at få tydningen. I menigheden skal tungetalen tydes for at kunne være til opbyggelse for alle, som lytter.

Vers 14: Når du taler i tunger i din bøn, forstår du ikke selv, hvad du beder om, men Gud forstår dig! Og du føler en usigelig ro og tryghed.

I dit lønkammer kan du bede i tunger så meget, du vil. Vi oplever ofte, at mens vi beder på den måde, kommer vi til at tænke på bestemte mennesker eller lande og områder, og vi forstår, at det er dette, vi taler med Gud om i tunger.

Troende mennesker har nød for, at deres kære må blive frelst. Det er ikke altid, man ved, hvordan man skal bede for de kære. Men Ånden ved det. Og vi kan bede for dem i tunger og på vort eget sprog, og vi mærker, at byrden for dem letter, når vi har bedt en tid.

Vers 15: Når du beder i tunger en tid, vil du også bede med forstanden. Der dukker ting op, du vil tale med Gud om på dit eget sprog. Bagefter får du igen trang til at bede i tunger – og så igen på dit eget sprog. Og pludselig får du lyst til at lovsynge i tunger. Det virker, som om der skete en forløsning, mens du bad i tunger og bad på dit modersmål. Så du begynder at synge i Ånden. Det er vidunderligt! Så kan du opleve, at et tilbedelseskor kommer ind i dine tanker, og du begynder at synge det. Å, hvor er det fantastisk. Der står, at Gud søger tilbedere, der vil tilbede Ham i Ånd og Sandhed. Det er det, du gør!

Vi talte med én forleden, der skulle køre i bil fra Odense til Nordjylland, og vi spurgte hende: "Blev du ikke træt af den lange tur? Og du skulle have et langt møde om aftenen. Du må have været helt "flad"? "Men hun sagde glad: "Jeg tilbad Jesus i tunger og på dansk hele vejen, så jeg var fuldstændig frisk, da jeg nåede frem!"

Vers 18: Her siger Paulus: "Jeg takker Gud for, at jeg taler mere i tunger end alle I andre."

Paulus sad ofte i fængsel og blev pint og plaget og havde mange bekymringer for de menigheder, han havde været med til at oprette. Så han havde sikkert brug for at tale hemmeligheder med Gud mere end alle andre.

Vers 32: Tungetale med udlægning og profetisk tale er ikke noget mystisk noget, man ikke kan styre på offentlige møder. Her står, at *Profeters ånder er profeter lydige; thi Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud.* Føler du, at du har et budskab til menigheden, som presser sig på, dit hjerte banker, og du kan ikke holde det tilbage - så er det meget vigtigt at udtale dét, Helligånden har givet dig.

Hvis ingen anden har udlægningen, kan du i tro udtale de tanker, Ånden gav dig sammen med tungetalen. Men det kan også være, du føler, at budskabet kun er til én i forsamlingen. Så kan du sige det til vedkommende efter mødet. Du kan også gå frem til mødelederen og forklare ham eller hende, hvad du har på hjerte. Så vil du få at vide, hvad du skal gøre, hvis du er i en menighed, der ønsker Helligåndens ledelse.

Vers 39-40: Paulus opmuntrer os her. "Altså, brødre, stræb efter at tale profetisk, og I må ikke hindre nogen i at tale i tunger! Men lad alt ske sømmeligt og med orden!"

Vi har været med til at danne mange bønnegrupper, hvor man samles jævnligt og har mange forskellige emner, man beder for. I disse møder er man sammen med troende venner, som har den samme nød for mennesker og andre ting. Og da kan man blive enige om at tage tid til at bede i tunger alle sammen på én gang. Det er forløsende og velsignet.

Vi er ét legeme!

Dette kapitel skal sluttes med nogle vers fra 1. Kor. 12, 12-27, som indeholder så meget visdom, at vi vil bede dig, kære læser, om at læse det langsomt igennem. Der står om Kristi legeme og om, hvordan vi bør tænke om os selv og andre på legemet. Ingen skal have mindreværdsfølelser! Vers 15-17. Og ingen skal være hovmodige over den tjeneste, de har fået. Vers 21-25.

Men nu har Gud sat lemmerne på legemet, og ethvert af dem således som han ville. Vers 18.

Halleluja! Tak Gud! Lad os ære og agte hverandre i kærlighed!

20. kapitel

Det vigtigste af alt!

Af Guds store nåde og kærlighed har Han givet os Helligånden og alle Åndens vidunderlige gaver, så vi kan være med til at opbygge Kristi menighed, opbygge os selv og være til hjælp for andre mennesker.

Gud elsker glade givere, fordi Han selv er en glad giver. Han elskede alle mennesker så højt, at Han gav sin Søn, Jesus Kristus til os, for at vi kunne blive frelst ved troen på Ham og opleve det velsignede liv med Gud ved Ordet og ved Ånden. Når vi giver gaver til dem, vi elsker, venter vi med spænding på deres reaktion, når de åbner pakkerne med gaver. Bliver de glade og bruger gaverne, er vi selv taknemmelige og glade. Helligåndens gaver får vi fra vores

himmelske Far, som venter på, at vi skal "pakke dem ud", fryde os over dem og bruge dem flittigt. Det er fantastisk at opleve nådegaverne i funktion i menigheden, og vi bliver også glade, når vi bruger dem blandt mennesker, Gud leder os til i hverdagen.

Vi har gennemgået kapitel 12 i 1. Korinterbrev og læst om velsignelserne ved at bruge alle de gode gaver, Gud har givet os.

Vi har også gennemgået kapitel 14, hvor vi på en praktisk måde får undervisning om, hvordan vi skal bruge gaverne med fornuft og omtanke.

Vi behøver først af alt Åndens frugter

Men imellem disse to kapitler stopper Paulus op og giver os en meget stærk undervisning om, hvad der er det vigtigste og absolut nødvendigste for at virke med de gaver, Gud har givet os ved Helligånden. Han gennemgår alle nådegaverne og indprenter os, at selv om vi har alle disse vidunderlige gaver og bruger dem flittigt, gavner det hverken os selv eller andre mennesker noget, hvis ikke vi har kærlighed!

Taler vi end med menneskers og engles tunger – men ikke har kærlighed, da runger det hult og hårdt. Om vi end har profetiske gaver, tungetale, udlægning af tungetale, er fyldt med tro og kundskab og kan flytte bjerge og løse alverdens

problemer, gavner det hverken os selv eller vore medmennesker, hvis ikke vi har kærlighed!

Om vi så kunne gå så vidt, at vi var villige til at give vore legemer hen til at brændes for en vigtig sags skyld, var det til ingen nytte, hvis vi gjorde det uden kærlighed.

Dette er en meget alvorlig sag og må få os til at prøve os selv ind for Gud og dagligt være i kontakt med Ham for at blive fyldt med Hans kærlighed.

Vi kan ikke selv producere hverken nådegaver eller den rette kærlighed. Det bliver alt sammen givet til os fra Gud af bare nåde, når vi beder Ham om det.

Når vi læser videre i kapitlet om, hvad Guds kærlighed indeholder, føler vi os fuldstændig magtesløse. Vers 4-7. Vi har ikke den kærlighed, der indeholder alle disse fuldkomne egenskaber. Netop derfor har vi behov for at være i Guds nærhed og modtage al Hans kærlighed gennem Helligånden, mens vi er på denne jord og ønsker at tjene Ham og leve Ham til behag. Og Han giver gerne og uden bebrejdelser. Han elsker os og vil give os alt, hvad vi har brug for til al god gerning.

I versene 8-10 læser vi, at nådegaverne engang skal forsvinde. Det er det, kritikerne af tungetale, profetisk tale og

andre nådegaver bruger som et våben mod at søge de åndelige gaver. Men Paulus siger, det er, når det fuldkomne engang kommer, at vi ikke har brug for disse gaver mere, fordi vi da vil være i Himlen, hvor alt er fuldkomment!

Jesus har kaldet alle troende til at gå ud i alverden og forkynde Evangeliet om frelse for alle mennesker ved troen på Jesus Kristus. I dette kald ønsker Han at udruste os med alle de åndelige gaver, vi skal bruge for at gøre Hans vilje. Lad os derfor være ivrige og stræbe efter alle nådegaverne. Vi erkender, at vi ikke kan gøre noget i egen kraft, men i Ham formår vi alt, hvad Han kalder os til at gøre.

Vi har én fjende, som vi ofte glemmer at kæmpe imod. Vi giver ofte Djævelen skylden for alt det, der mislykkes for os. Men i Gal. 5, 13-25 får vi klar besked på, hvad der ofte hindrer os: Vort eget kød! Vor gamle natur, som styrede os, inden vi gav vore liv til Kristus.

Men i disse vers får vi løsningen på dette store problem: "I skal vandre i Ånden, siger jeg, så vil I ingenlunde fuldbyrde kødets begæringer."

Kødet og Ånden ligger altid i strid med hinanden, og det er op til os, hvem der skal sejre! Fra vers 19 til 21 hører vi om kødets gerninger, som vi helt sikkert alle kan genkende. Nogle af dem er store synder set med menneskers øjne; men

vi kan undres, når vi læser om de kødelige synder, som ser ret uskyldige ud. Men der står ikke desto mindre, efter at de alle er nævnt, at de, der øver sådanne ting, ikke skal arve Guds rige!

Derfor må det være vor inderlige bøn, at vi dagligt må lade os fylde af Ånden og aflægge det gamle menneske med alle dets lyster og begæringer. Så vil vi opleve, at Åndens frugter bliver mere og mere synlige i vore liv. Nådegaverne, vi læste om i kap. 12, bliver givet os af Gud til at tjene Ham og vore medmennesker med. Men Åndens frugter kommer naturligt frem i vore liv, jo mere vi er sammen med Jesus og lever i Hans nærhed. Man kan ikke presse frugter frem på et træ, og man kan ikke presse sig selv til at leve fuldkomment og bære alle Helligåndens frugter. Men man kan af egen fri vilje leve i Guds nærhed, salme 1, så Hans frugter kommer frem til glæde for Gud, for os selv og for dem, der "smager" frugterne, når de er sammen med os.

Frugterne er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed og afholdenhed. Gal. 5, 22. Læg mærke til, at Helligånden først giver os Guds kærlighed, og ud af kærlighed springer alle de andre gode frugter. *Mod sligt er loven ikke,* står der i vers 23. Det vil sige, at intet og ingen kan fordømme os, når vi bærer disse frugter i vore liv. Kapitlet slutter med en vidunderlig udtalelse:

Og de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer. Lever vi i Ånden, da lad os også vandre i Ånden.

Helligånden er den største kraft i universet og har været med i Guds skaberplan og Hans beslutninger siden tidernes morgen. Samtidig er denne stærke kraft en stille, kærlig stemme i de troendes hjerter og leder os ind til Guds hjerte og herliggør Jesus Kristus for os. Der er nogle ord fra Bibelen, som glæder os usigelig meget, og som styrker os i troen på Guds kærlighed og nåde. Vi vil dele disse velsignede ord med dig, kære læser. Vores største ønske er, at du gennem læsningen af denne bog får lyst til at åbne dit hjerte endnu mere end før for Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd! Lad os som enkeltpersoner og menigheder komme tilbage til det, den første menighed oplevede efter Jesu himmelfart: De bad, de råbte til Gud, det søgte Gud af hele deres hjerte, indtil de oplevede dét, Jesus havde lovet dem: Helligåndens fylde og kraft til at være Jesu vidner!

Men hvis hans Ånd, der opvakte Jesus fra de døde, bor i jer, da skal han, som opvakte Kristus Jesus fra de døde, også levendegøre jeres dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i jer. Rom. 8, 11.

Og den, der knytter os såvel som jer fast til Kristus, og som salvede os, er Gud, der også har sat sit segl på os og givet os Ånden som pant i vore hjerter. 2. Kor. 1, 21-22.

Og fordi I er sønner, har Gud i jeres hjerter sendt sin Søns Ånd, som råber: Abba, Fader! Gal. 4, 6.

I ham bliver også I sammen med os opbygget til en Guds bolig i Ånden. Ef. 2, 22.

Thi Gud har ikke givet os fejheds ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd. 2. Tim. 1, 7.

Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? 1. Kor. 3, 16.

Men den, der holder sig til Herren, er én Ånd med ham! 1. Kor. 6, 17.

Vær frimodig og stærk og lad dig ikke skræmme af, hvad mennesker sige og mener. Søg Herren af hele dit hjerte, og lad dig fylde af Ånden, så du er klar, vågen og bedende i den tid, som ligger foran os.

ILDSØJLEN

Denne bog er skrevet af Anne-Lise og Peter Løbner-Madsen, som har været missionærer i Afrika, Israel, Danmark og mange andre lande i mere end 50 år. De har mange erfaringer i bibelundervisning og opbygning af kristne menigheder. Disse erfaringer videregiver de til os her.

Deres hjertesag i den alvorlige tid, vi lever i, er, først af alt, at mange mennesker må høre Evangeliet og blive født på ny ved troen på Jesus Kristus, Guds Søn. De underviser i denne bog om deres anden "hjertesag": At vi som kristne menigheder må leve og virke som den første menighed gjorde i Apostlenes Gerninger, hvor Jesu disciple blev fyldt med Helligånden og fik kraft til at være Jesu vidner.

Kunstneren, Peer Lajgaard, udtrykker det i forsidemaleriet, som Anne-Lise og Peter Løbner-Madsen ønsker at understrege: Det er Jesu Kristi død på korset som et offer for hele verdens synd – og Hans blod, som blev udgydt på Golgata, der er grundlaget for hele vort kristenliv, og det er "Ildsøjlen", der som et stærkt symbol på Helligånden, skal lede Kristi menighed og os alle som enkeltpersoner til at leve i Guds nærhed og være rede til Jesu genkomst, hvor Han vil hente alle sande troende hjem til Himlen.